

மறந்துவிடாதே.

காணயடி Digitized by Noolkari Foundation
noolkari.org | www.noolkari.org பாபத்தினம்

தானையடி சபாரத்தினம் அவர்களால்
எழுதப்பெற்று வெளியிடப்பட்ட

“புதுவாழ்வு”

என்னும் நூலுக்கு
1970 ஆம் ஆண்டின் சாகித்தியமண்டல

முதலாம் பரிசு

கிடைத்துள்ளது என்பதை மகிழ்ச்சியுடன்
தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்

297506

மறந்து விடாதே...

தானையடி சபாரத்தினம்

வெளியீடு :
திருமதி மீனா சபாரத்தினம்
உடுப்பிட்டி.

பதிப்பு :
ஆசீர்வாதம் அச்சகம்,
யாழ்ப்பாணம்.

297506

உரிமை பதிவு]

[விலை ரூபா : 2-25

வெளியீடுகள்

1. புதுவாழ்வு விலை ரூபா 4-00
2. மறந்து விடாதே ,, 2-25

அடுத்த வெளியீடு

விபசாரியா ? கொலையாளியா ?

எதிர்பாருங்கள்.

முகவுரை

நண்பர் தானையடி சபாரத்தினம் அவர்கள் எம்மை விட்டு மறைந்தாலும் அவரது சிறுகதைகள், குறுநாவல்கள் என்பன எம் மத்தியில் மறையா நின்று அவரது கொள்கைகளையும் இலட்சியங்களையும் நினைவுறுத்தி அவரது புகழைப் பறைசாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றன.

கல்கியில் பரிசு பெற்ற “புது வாழ்வு” என்னும் உயர்ந்த கதையை உள்ளடக்கி இருபது சிறுகதைகள் கொண்ட நூல் ஒன்று “புது வாழ்வு” என்றும் பெயர்தாங்கி, திருமதி மீனா சபாரத்தினம் அவர்களால் முன்னர் வெளியிடப்பட்டது.

அதனைத் தொடர்ந்து இரண்டாவது வெளியீடாக “மறந்துவிடாதே” என்னும் குறுநாவல் திருமதி மீனா சபாரத்தினம் அவர்களாலேயே இப்போது வெளியிடப்படுகின்றது.

“மறந்து விடாதே” என்னும் இக் குறுநாவல் தினகரனில் வெளிவந்தமையை வாசகர்கள் மறந்திருக்கமாட்டார்கள்.

திரு. சபாரத்தினம் அவர்களுடைய கதைகள் குறுநாவல்கள் யாவும் இவ்வண்ணமே நூல் வடிவம் பெற்று வாசகர்களுக்கு விருந்தாக வேண்டுமென்று ஆசிக்கின்றேன்.

அதனால், திருமதி மீனா சபாரத்தினம் அவர்களுக்கு வாசகர்கள் தங்கள் ஆதரவை நல்குவார்கள் என எதிர்பார்க்கிறேன்.

மு. வி. ஆசீர்வாதம் J. P.

29, கண்டி வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.
17-1-71.

பதிப்புரை

அன்பார்ந்த வாசகர்களே !

சிறு

கதை

எழுத்துக்

களாலும்,

குறுநாவல்

களினாலும்,

வாடுலி நாடக

அரங்கேற்றங்களின

லும் உங்கள் உள்ளங்

களைக்கவர்ந்த கதாசிரிய

ரும் என் அன்புக் கணவரு

மாகிய, தானையடி சபாரத்

தினம் அவர்கள் இறைபதமெய்தி

நான்கு ஆண்டுகளாகின்றன.

அன்றார் செய்த அறிவுப் பணிகளுள்

“புது வாழ்வு” என்னும் சிறு நூலை

நான் வெளியிட்டபோது வாசகரா

கிய நீங்கள் எனக்குப் பேராதரவு தந்தீர்கள்.

இப்போது அவரது ‘மறந்து விடாதே’
என்னும் குறுநாவலையும் உங்கள் முன், நூல்
வடிவில் சமர்ப்பிப்பதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

இந்நூலைக் குறைந்த காலத்தில் சிறந்த
முறையில் அச்சிட்டுத் தவிய ஆசீர்வாதம் அச்சகத்
தாருக்கும், அச்சிட உதவிகள் செய்த அனைவருக்
கும் எனது அன்பான வணக்கம் உரித்தாகுக.

வீரபத்திரர் கோவிலடி,

உடுப்பிட்டி.

20-1-71

இங்ஙனம்,

மீனா சபாரத்தினம்

மதிப்புரை

1940 ஆம் ஆண்டில் தனது பதினேழாவது வயதில் எழுத வாரம்பித்து, 1967 ஆம் ஆண்டு நாற்பத்து நான்காவது வயதில் காலமாகும் வரை நூற்றுக்கணக்கான சிறுகதைகளை எழுதி. இலக்கியவுலகில் தனக்கொரு தனிமிடம் வகுத்துக் கொண்ட தாளையடி சபாரத்தினம் அவர்களின் முதலாவது சிறுகதைத்தொகுதி வெளிவர ஏறக்குறைய முப்பது வருடங்களும், அவரது மறைவும் தேவைப்பட்டிருந்தது நம் நாட்டிலக்கியவுலகின் துரதிட்டமேயாகும். ஓர் உன்னதமான வாழ்க்கைக் கலைஞனின் மறைவுக்குச் செய்யும் அஞ்சலி ஒரு சில அனுதாபக் கூட்டங்களுடன் உச்சநிலையடைந்து முற்றுப் பெற்று விடுவதும் நமக்குப் புதிய தொன்றல்ல. கலைஞனின் மறைவின் பின் அவனது எழுத்தையோ, அன்றி அவனது எழுத்துப் பணிக்குப் பலியாகிய அவனது குடும்பத்தையோ ஆதரித்துப்போற்றிக் காப்பதும் நமது கடமை என்பதனை இலக்கியவுலகு இலகுவில் மறந்து விடுவதும் வேதனையான உண்மையாகும்.

அமரர் தாளையடி சபாரத்தினம் அவர்களின் இலக்கியயாத்திரையே ஒரு புனிதமான, உயர்வான காவியமாகும். இன்று தமிழகத்தின் அமைச்சர்களில் ஒருவராக இருக்கும் ஆதித்தனார் அவர்கள், 1940 ஆம் ஆண்டளவில், உள்நாட்டு வைக்கோலை ஊறவைத்துத் கையாலரைத்துக் காகிதம் செய்து வெளியிட்ட 'தமிழன்' என்ற பத்திரிகையில் 'ஊமைப்பெண்' என்ற சிறுகதையை எழுதி எழுதிதுலகில் காலடி வைத்த இவர் தொடர்ந்து எழுதியதுடன், பல பத்திரிகைகளில் ஆசிரியராகவும் பணிபுரிந்திருக்கிறார். 1943 ஆம் ஆண்டில் ஈழத்துச் சிறுகதை மணிகளில் ஒருவரான அ. செ. முருகானந்தத்துடன் இணைந்து திருகோணமலையில் 'எரிமலை' என்னும் பத்திரிகையை நடாத்தியதுடன்ல்லாது, பிற்காலங்களில் 'வீரகேசரி-ஞாயிறு' இதழிலும், 'வரத'ரின் 'புதினம்' பத்திரிகையிலும் ஆசிரியராகப்பணியாற்றி எத்தனையோ நல்ல எழுத்தாளர்களை நாட்டிற்கு அளித்திருக்கிறார்.

இவர் ஆரம்பகாலம் தொடக்கம் இறுதிவரை இலக்கியத் தைப் பற்றி ஒரே கொள்கையை கொண்டிருந்தார் என்பதனை, ஆரம்பகாலக் கதைகளிலிருந்து, 1967 ஆம் ஆண்டில் தீன கரனில் வெளிவந்த 'பெண்ணின் பெருந்தக்க யாஷா' என்ற கதை வரை உள்ள சிறுகதைகள் இந்த உண்மையைப் புலப்படுத்துகின்றன. இவரின் எழுத்துக்கள் எப்போதும், மக்களின் நல்வாழ்வு கருதியே அமைந்தனவாகும். மனம், வாக்கு, காயம் ஆகிய மூன்று நிலைகளிலும் மக்கள் தூய்மையுடைய வர்களாக விளங்கவேண்டும் என விரும்பினார். அல்லது அந்த நிலைக்கு மக்கள் எழுத்தாளர்களால் கொண்டுவரப்பட வேண்டும் என எண்ணினார். இந்த அடிப்படையிலேயே இவரின் கதைகள் பிறந்தனவெனலாம். வாழ்க்கையின் பல்வேறுபட்ட அனுபவங்களைத் தான் தரிசிக்க நேர்ந்தவிடத்தும், மக்களுக்குத் தீமை விளைக்காத நல்லனுபவங்களையும், வாழ்வுக்கு வழிகாட்டியாக விளங்கக் கூடிய கருப்பொருட்களையுமே இவர் தனது கதைகளில் கையாண்டார். மக்களிடையே நிலவும் பலவீனங்களையும், ஒழுக்கக்கேடுகளையும் எழுத்தில் சித்தரிப்பதால், அக்கேடுகள் பல்கிப் பெருகுமெயொழிய குன்றாது எனத் திடமாக நம்பி அவற்றைத் தமது கதைகளில் சித்தரிக்காது விட்டார். தான் நல்லது எனக்கருதியதையே மக்கள் முன்வைத்தார். தான் செய்ய விரும்பாததொன்றை மக்கள் செய்யவேண்டும் என அவர் விரும்பவில்லை. எனவேதான் மானிட முன்னேற்றங்கருதி எழுந்த எழுத்துக்களாக இவரின் சிறுகதைகள் மிளர்கின்றன.

ஆயினும், இவரின் கதைகள் போதனைகளல்ல; அறநெறிகளும் அல்ல; நன்னெறிப் பிரச்சாரமும்ல்ல. இவையனைத்தும் கலந்த இலக்கிய வடிவம். சமுதாயத்திலிருந்து தனக்கு வேண்டிய 'கதைக் கரு'க்களை அவர் எடுத்தாண்ட போதிலும், அவற்றினடியாக எழுந்த தனது நயமான, செறிவான கற்பனையும் கலந்தே சிறுகதைகளைப் படைத்தார். இதனூற்றான் நல்வாழ்வு கருதி எழுந்த இவரது படைப்புகளை வாசக உலகு விரும்பி வரவேற்றதுடன், திருப்தியும் அடைந்தது எனலாம். அதே நேரத்தில் வாசகர் அக்கதைகளிலே தம்மை

யும், தம்மைச் சார்ந்தவர்களையும் இனங்கண்டு அவர்களுக்காகப் பாடுபடவோ, இரங்கவோ செய்தனர், இது எழுத்தாளனடைந்த வெற்றியின் சிகரமாகும்.

இவரின் எழுத்திலே எப்போதும் எளிமையும், அழகும் நிறைந்திருக்கும். இந்த எளிமையான அழகிலே வாசகரைக் கவரக் கூடிய அசாதாரண கம்பீரியமும் கலந்திருக்கும். அனாவசியமான அடம்பரமோ, கருத்தை விழுங்கிவிடவல்ல கனமான சொற்களோ, சொற்றொடர்களோ இவர் எழுத்தில் காணப்படமாட்டா. இந்த எளிமையை இவரின் ஆரம்பகாலக் கதைகளிலிருந்து, இறுதிக் கதைவரை காணமுடிகிறது. கதையம்சத்தைவிட, இந்த எளிமையான கதை சொல்லும்போக்கே இவருக்கு 1947ஆம் ஆண்டில் 'கல்கி'யின் பரிசை இவரது 'புதுவாழ்வு' என்ற கதைக்கு வாங்கிக் கொடுத்தது எனலாம்.

அமரர் தானையடி சபாரத்தினம் அவர்களின் சிறுகதை உருவம் அழகாக அமைந்திருக்கின்றது. ஆரம்பவாக்கியத்திலிருந்து இறுதி முடிவுவரை ஒரு சீரான ஓட்டம் ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லைக்குள் நின்றியங்குவதைக் காணலாம். எடுப்பு, தொடுப்பு, முடிப்பு - ஆகிய மூன்று கட்டங்களும் உயிர்த்துடிப்புடன் எல்லாக் கதைகளிலும் விளங்குகின்றன. இந்த அமைப்புக்குள் வாசகரை ஒரு அற்புதமான உணர்ச்சி நிலையிள் தத்தளிக்கவைக்கும் ஆற்றல் இவருக்கு நிறையவுண்டு. இவரின் கதைகளின் முடிவிலே வாசகரை உணர்ச்சியிலாழ்த்தும் திருப்பங்களும் உண்டு. ஆயினும், இவை மேலாட்டு சிறுகதை எழுத்தாளனான 'ஓ'ஹென்றி'யின் சிறுகதைத் திருப்பங்கள் போன்றவைல்ல. இத் திருப்பங்கள் சிந்தனாபூர்வமாய், நியாயமானதாகவும், நடப்புக்குப் பொருந்துவனவாகவும் அமைந்துள்ளன. இதனால், இத்திருப்பு முடிவுகள் வாசகனை மகிழ்ச்சியிலாழ்த்துவதுடன், அவன் மனதில் பல சிந்தனையலைகளைத் தோற்றுவிக்கின்றன. இச் சிந்தனை எழுச்சியானது கதையின் தரத்தை உயர்த்துவதுடன், எழுத்தாளனின் பணியின் பயனாகவும் மாறிவிடுகின்றது.

‘மீனா’, ‘அசோகன்’ - முதலிய வேறுபல புனைபெயர் களிலும் தானையடி சபாரத்தினம் அவர்கள் எழுதியிருப்ப தாகத் தெரிகிறது. இவரது கதைகளில் இருபது “புது வாழ்வு” என்னும் நூலாக இவரது மனைவியாரால் சென்ற ஆண்டு வெளியிடப்பட்டது. அதைத் தொடர்ந்து இந்த “மறந்து விடாதே” சிறுகதை இரண்டாவது நூலாக வெளிவருகின்றது. ஏனைய கதைகளையும் தொகுத்து வெளிக் கொணர தமிழ் மக்களும், நூற் பதிப்பகங்களும் முன்வருதல் வேண்டும் அதுதான் நாம் ஒரு உன்னத வாழ்வுக் கலைஞ னுக்குச் செய்யும் நன்றிக்கடனாக இருக்கும்.

— செம்பீயன்செல்வன்

புனித சூசையப்பர் கல்லூரி,

திருகோணமலை.

17-1-71

தானையடி — திருநெல்வேலி
அமரர் க. சபாரத்தினம் அவர்கள்

தோற்றம் : 22-12-1921

மறைவு : 18-11-1967

எதிர்பாராத சந்திப்பு

“மாமி, என்னைத் தெரிகிறதா?” என்று ரகுநாதன் கேட்டபோது பெண்கள் கூட்டத்திலிருந்த அத்தனை கண்களும் அவன்மீது மோதின. செல்லம்மானைப் பார்த்துத்தான் அவன் அப்படிக் கேட்டான். ஆனால் செல்லம்மாளோ, தனக்குப் பின்னால் உட்கார்ந்திருக்கும் வேறு யாரையாவது பார்த்து அவன் அப்படிக் கேட்கிறானோ என்றெண்ணிக்கொண்டு பின்புறம் திரும்பிப்பார்த்தான்.

‘என்ன மாமி; உங்களைத்தான் கேட்கிறேன். நீங்கள் செல்லம் மாமியல்லவா?’

செல்லம்மாள் ரகுநாதனை உற்றுப் பார்த்தாள். அவன் முகம் எங்கோ பார்த்தமாதிரி இருந்ததேயல்லாமல், அவனை அவளால் யாரென்று அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடிய

வில்லை. அவள் தயங்கிக்கொண்டிருந்தபோது, அவளுக்கு அருகே அழகுச் சிலையாக வீற்றிருந்த கலா மெதுவான குரலில் “அம்மா, இது ரகு வல்லவா? கோபால் மாமாவின் மகன்” என்று செல்லம்மாளின் காதோடு கூறினாள்.

அவள் நாணிக் கோணிக்கொண்டு மெதுவாகக் கூறியது, ரகுநாதனின் காதில் நன்றாக விழுந்தது. உடனே அவன் பார்வை கலாமீது பதிந்தது. ஆச்சரியத்தை அவனால் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. தலையிலே எலிவால்போல் பின்னற் சடைதொங்க, மேலே சட்டை இல்லாமல், அரையிலே மட்டும் பாவாடை கட்டிக் கொண்டு, சதா அவளை வம்புக்கிழுக்கும் ஐந்து வயதுக் கலா அவன் மனக்கண்முன் தோன்றினாள். இன்று அவள் எப்படி வளர்ந்துவிட்டாள். தங்கத்திலே வார்த்தெடுத்த பதுமை போலல்லவா நிற்கிறாள்

“அடே, இது நம்ம கலாவா?” என்று ஆச்சரியத்தோடு அவன் வாயிலிருந்து வார்த்தைகள் வெளிவந்த அதே நேரத்தில், முஷ்டிபிடித்த அவன் வலக்கரம் கலாவின் தலைக்கு மேலே உயர்ந்தது. ‘களுக்’கென்று சிரித்த படியே அவள் தன் தலையைச் சிறிது சரித்து ஒரு கையால் மறைத்துக்கொண்டாள்.

சிறுவனாக அவன் இருந்தபோது, எடுத்ததற்கெல்லாம் அவள் தலையில் குட்டிவிடுவான். அந்தப் பழக்கம் இன்னமும் அவனோடு ஓட்டிக் கொண்டிருக்கிறது என்று நினைத்ததும் அவளுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. கலாவின் பக்கத்திலிருந்த அவள் தோழிகள் தங்களுக்குள்ளே நயனபாஷையில் ஏதோ பேசிக்கொள்வதைக் கவனித்ததும் சிரமப்பட்டுச் சிரிப்பை நிறுத்திக்கொண்டாள் கலா.

“நீ ரகுவா தம்பி ! உன்னைப் பார்த்து, பத்துப் பன்னிரண்டு வருடங்களுக்கு மேலாகிவிட்டது. உன்னை நான் பார்க்கும்போது பத்து வயதுப் பையனாயிருந்தாய் இப்பொழுது பெரியவனாகிவிட்டாய் .”

செல்லம்மாள் இப்படிக்கூறிக்கொண்டிருக்கும் போது, பாடசாலை அதிபர் சிவானந்தரும், அவரைத் தொடர்ந்து இன்னும் சிலரும் ரகுவை மேடைக்கு அழைத்துச் செல்ல வந்துவிட்டார்கள். அவர்கள் துரிதப்படுத்தவே, அவனால் மேலும் பேசமுடியவில்லை.

“மாமி ! கூட்டம் முடிந்ததும் போய்விடாதீர்கள். நாள் இன்றிரவு உங்களோடுதான் தங்கப் போகிறேன்”. — அவன் கூறிக்கொண்டே மேடைக்குச் சென்றான்.

செல்லம்மாளுக்குப் பெருமை பிடிபடவில்லை. கலாதான் திடீரென்று ஓரடி அதிகமாக வளர்ந்து விட்டவள் போல உணர்ந்தாள். ரகுவைப் பார்ப்பதற்கென்றே இவ்வளவு பெரிய கூட்டம் வந்திருக்கிறது. அவன் ஒரு முறை வாய் திறந்து பேசமாட்டானா என்று எத்தனையோ பேர் காத்து நிற்கிறார்கள். அவன் செல்லம்மாளை 'மாமி' என்று வாய் நிறைய அழைத்ததும் எத்தனையோ பேர் பொருமையால் துடித்தார்கள் ... !

ஒரு காலத்தில் செல்லம்மாள் நன்றாக வாழ்ந்தவள். அவள் கணவன் கை நிறையச் சம்பாதித்தபோது, அவளைப் புகழ் எத்தனையோ பேர் காத்துக்கிடந்தார்கள். அவள் கணவன் இறந்த சிலவருடங்களில் குடும்பம் நசித்துவிட்டது. ஒரே மகளை வளர்க்க அவள் எவ்வளவு சிரமப்பட்டாள். மாடி வீடு, இப்பொழுது மண் குடிசையாக மாறிவிட்டது. ஒரு நேரச் சோற்றுக்கே அவள் திண்டாடினாள். எப்படியும் கலாவைப் படிக்க வைக்கவேண்டும் என்ற ஆசையில், கூலி வேலை செய்யக்கூட அவள் தயங்கவில்லை. பாடசாலை அதிபர் சிவானந்தர் வீட்டில் மா இடிக்கவும், பாத்திரங்களை மினுக்கவும் அவளுக்கு வேலை கிடைத்தபோது அவள் சந்தோஷப்பட்டாள்.

அதிபர் சிவானந்தர் கலாவைப் பாடசாலையில் சேர்த்துக் கொண்டதோடு, அவள் படிப்புக்கான செலவையும் ஏற்றுக்கொண்டார். “நான் இன்றிரவு உங்களோடுதான் தங்கப்போகிறேன்” என்று ரகு கூறியதும், அதிபர் முகம் சுளித்ததைச் செல்லம்மாள் கவனிக்கத் தவறவில்லை. அத்தோடு பக்கத்திலிருந்த பெண்களும் ஏளனமாக நகைத்ததை அவள் கண்டாள். உண்மைதான்! அந்த மண் குடிசையில் ரகுவை எப்படித் தங்க வைத்து உபசரிக்க முடியும்? ஒரு வேளை செல்லம்மாள் பழைய நிலையிலேயே இன்னும் இருப்பதாக அவன் எண்ணிக்கொண்டிருக்கலாம். அவளது இப்போதைய நிலை தெரிந்தால், அவன் கண்டும் காணாதவன்போல நடந்துகொண்டிருக்கலாம். ரகு இன்று சாதாரண நிலையிலா இருக்கிறான்?

ரகுவின் தந்தை கோபால் வங்கி ஒன்றில் பெரிய வேலையில் இருந்தவர். உத்தியோகத்தில் இருக்கும்போதே பழைய மோட்டார் கார்களை வாங்கித் திருத்தியமைத்து விற்று வந்தார். அதனால் அவருக்கு நிறைய இலாபம் கிடைத்து வந்தது. பின்னால் சிறிய அளவில் அவர் ஆரம்பித்த பழைய மோட்டார் சாமான்கள் விற்கும் கடை, காலகதியில் பெரிய மோட்டார் கம்பெனியாக மாறியது. இன்று அவர்கள் மூடி விட்டாலும் அவரது மோட்டார் கம்பெனி பிர

சித்திபெற்ற ஸ்தாபனமாக உயர்ந்து நிற்கிறது. ரகுநாதன் அதன் தனி உரிமையாளனாகி விட்டான்.

சிறு வயது முதலே விளையாட்டுகளில் மிகுந்த ஈடுபாடுள்ளவன் ரகு. பாடசாலையில் அவன் பயின்ற காலத்தில் எல்லா விளையாட்டுக்களிலும் அவனே முன்னணியில் திகழ்ந்தான். மேற்படிப்புக்காக அவன் கல்லூரிக்குச் சென்ற போதும், பல சாதனைகளை நிலைநாட்டி எல்லோரது பாராட்டுகளையும் பெற்றான். அடிக்கடி அவனைப்பற்றிய செய்திகள், பத்திரிகைகளில் வரத் தொடங்கியதும், இலங்கையிலுள்ள விளையாட்டுச் சங்கங்கள் எல்லாம் அவனோடு தொடர்புகொள்ள ஆரம்பித்தன. கல்லூரிப் படிப்பு முடிந்து அவன் பட்டதாரியாக வெளிவந்தபின்னும் விளையாட்டுகளில் அவனுக்கிருந்த ஆர்வம் குன்றவில்லை.

பொதுவிளையாட்டு அரங்குகளில் அவன் அடிக்கடி தோன்றினான். ஒலிம்பிக் விளையாட்டுப் போட்டியில் கலந்துகொள்ள இலங்கையிலிருந்து சென்ற விளையாட்டு வீரர்களோடு முதன் முறையாக அவனும் சென்றான். அங்கு பல புதிய சாதனைகளை அவன் நிலைநாட்டியதும், அவனுக்குச் சர்வதேசப் புகழ் கிட்டியது. பத்திரிகைகளும் சஞ்சிகைகளும் அவனை வானளாவப்

புகழ்ந்து எழுதின. ரகு இலங்கை திரும்பியதும் இரசிகர்கள் திரண்டு சென்று, அவனை வரவேற்றனர். அவன் எங்கு சென்றாலும் மக்கள் கூட்டம் திரண்டுவிடும். ஒரு பிரபல சினிமா நடிகன் வெளியே வந்தால் எப்படி அவஸ்தைப்படுவானோ, அந்த நிலை ரகுவுக்கும் ஏற்பட்டது. இரசிகர் கூட்டம் அவனைச் சுற்றி வளைக்கும் போது, ஒருபுறம் பெருமையாகவும், மறுபுறம் தொல்லையாகவும் இருந்தது அவனுக்கு. புகழின் உச்சிக்குப் போய்விட்ட ரகு, அளப்பரிய செல்வத்திலும் புரண்டதால் அவனைச் சுற்றி எப்பொழுதும் ஒரு கூட்டம் இருந்துகொண்டேயிருக்கும்.

அன்று அந்தப் பாடசாலையில் நடந்த விளையாட்டுப் போட்டிக்கு அவன் கௌரவ விருந்தினனாக அழைக்கப்பட்டிருந்தான். போட்டியில் வெற்றி பெற்றிருந்த மாணவர் மாணவிகளுக்குப் பரிசுகள் வழங்கும் பொறுப்பையும் அதிபர் அவன்மீது சுமத்தியிருந்தார். அவனைப் பற்றி ஏற்கனவே கேள்விப்பட்டிருந்த மக்கள் அவனை நேரில் பார்ப்பதற்காகத் திரண்டு வந்திருந்தனர்.

பரிசளிப்பு விழா முடிவடைந்தது. நன்றி யுரை நிகழ்த்திய பாடசாலை அதிபர், அமெரிக்காவிலும், இங்கிலாந்திலும் மற்றும் பல வெளி

நாடுகளிலும் ரகுநாதன் நிலைநாட்டிய சாதனைகளை வெகுவாகப் புகழ்ந்து கூறி, அவன் தமது அழைப்பை ஏற்று இங்கு சமூகம் தந்து தம்மைக் கௌரவீத்தமைக்குப் பாடசாலையின் சார்பிலும், தமது சொந்த முறையிலும் நன்றி தெரிவித்துக்கொண்டார்.

அதிபர், ரகுவைப் பற்றிக் கூறியவைகளைக் கேட்ட கலாபிரமித்துப் போனான். இவ்வளவு பெரிய ஜனக் கூட்டம் திரண்டு வந்திருப்பதன் காரணம், இப்பொழுதுதான் அவளுக்கு விளங்கியது. செல்லம்மாளைப் பொறுத்தவரை, அவள் இரண்டுங் கெட்டான் நிலையில் இருந்தாள். ரகு வரும்வரை நிற்போமா, அல்லது கலாவையும் இழுத்துக்கொண்டு பேசாமல் ஓடிவிடுவோமா என்று அவள் தவித்துக்கொண்டிருந்தாள். அவளது தடுமாற்றமான நிலையைப் புரிந்துகொண்ட, சுற்றியிருந்த பெண்கள் கூட்டம், ஒரு சுவராஸ்யமான கட்டம் இனித்தான் நிகழப்போகிறது என்று எதிர்பார்ப்பவர்கள் போல் இருந்த இடத்தைவிட்டு நகராமல், அங்கேயே உட்கார்ந்திருந்தனர்.

மேடையை விட்டு ரகு இறங்கினான், அவனைத் தொடர்ந்து அதிபரும், அவரது மனைவிலட்சுமியும் இறங்கினார்கள். ரகுவின் கண்கள் கூட்டத்துள் செல்லம்மாளைத் தேடின. அதற்

குள், கூட்டத்திலிருந்த வாலிபர்களும் யுவதிகளும் கையில் ஒவ்வோர் 'ஆட்டோ கிராப்' நோட்டுப் புத்தகத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு ரகுநாதனின் கையெழுத்தை வாங்க முண்டியடித்து முன்னேறிச் சென்றார்கள். கலாவோடிருந்த அவளது தோழிகளும் போட்டிபோட்டுக்கொண்டு செல்வதைக் காண, கலாவுக்கு ஏடு பொருமையாயிருந்தது !

ஒழுங்கை நிலைநாட்ட அதிபர் எவ்வளவோ முயன்றார். ஆனால் அவர் முயற்சி எவ்வித பலனும் அளிக்காததைக் கண்டு, ரகுவைப் பரிதாபத்தோடு பார்த்தார். ஆனால் அவன் புன்சிரிப்போடு 'ரகு' என்ற இரண்டெழுத்தை எல்லோருடைய நோட்டுப் புத்தகங்களிலும் கிறுக்கிக்கொண்டிருந்தான். சுமார் அரை மணி நேரத்துக்குப் பின் கூட்டம் ஒருவாறு கலைய ஆரம்பித்தது.

“உங்களுக்கு மிகுந்த சிரமம் ஏற்பட்டு விட்டது,” என்றார் அதிபர்.

“அதெல்லாமில்லை. இளமட்டங்களின் உணர்ச்சி வேகத்தைத் தடைப்படுத்தக் கூடாது. அவர்கள் உணர்ச்சியை நாம் மதிக்க வேண்டும். அப்பொழுது தான் வருங்காலத்தில் அவர்கள் சிறப்போடு பிரகாசிக்க முடியும்.” என்று கூறினான் ரகு.

“ஆமாட்; அதுவும் உண்மைதான்,” என்று கூறிய அதிபர் “நீங்கள் இங்கு நிற்கும்வரை இந்தச் சனங்கள் போகமாட்டார்கள். வாருங்கள் நாங்கள் போய்விடுவோம்,” என்றார்.

மன்னிக்கவேண்டும். “செல்லம் மாமி எனக் காகக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறாள். இன்று இரவு அவர்கள் வீட்டில் நான் தங்கப் போவதாக ஏற்கனவே கூறியிருக்கிறேன்” என்று தயக்கத் தோடு கூறினான் ரகு.

செல்லம்மாளின் மண் குடிசையில் கோடஸ் வரான ரகுவால் ஒரு கணமேனும் தங்க முடியாது என்பது பாடசாலை அதிபருக்குத் தெரியும். அத்தோடு ரகுவின் அந்தஸ்துக்கு ஏற்ற வகையில் உணவு தயாரித்துப் பரிமாறக் கூடிய நிலையில் செல்லம்மாள் இன்று இருக்கவில்லை. ஆனால் இந்த உண்மைகளை ரகுவிடம் எப்படிக் கூறுவது என்று புரியாமல், அதிபர் தயங்கினார். செல்லம்மாள் நின்ற இடத்தை நோக்கி ரகு செல்ல ஆரம்பித்ததும், அதிபரும் அவர் மனைவியும் பேசாமல் பின் தொடர்ந்தார்கள்.

செல்லம்மாளைச் சுற்றிப் பெண்களின் சிறிய கூட்டம் ஒன்று நின்றது. கலாவுக்கு அருகே அவளது தோழிகளில் சிலர் குறும்பாகச் சிரித்த படி நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். ரகு ஒருவரை

யும் பொருட்படுத்தாமல், “மாமி. நாங்கள் போகலாமல்லவா?” என்று செல்லம்மாளைப் பார்த்துக் கேட்டான். செல்லம்மாள் தர்ம சங்கடமான நிலையில் செய்வதறியாது விழித்துக் கொண்டு நின்றாள்.

“என்ன மாமி பேசாமல் நிற்கிறீர்கள்?” என்று ரகு கேட்டதும், கூட்டத்திலிருந்து ஒரு பெண் ‘களுக்’ என்று சிரிப்பதை ரகு கவனித்தான். அவமானத்தால் குன்றிப்போன செல்லம்மாள் நாத்தழு தழுக்க “தம்பி! உன்னைத் தங்கவைத்து உபசரிக்கக் கூடிய வசதியான வீட்டில் நாங்கள் இப்பொழுது வசிக்கவில்லை. நாங்கள் மண்குடிசையில் வசித்து வருகிறோம்,” என்று கூறினாள். இதைக் கூறி முடிக்குமுன் அவள் கூனிக் குறுகிப்போய்விட்டாள்.

“ஆமாம் மிஸ்டர் ரகுநாதன். செல்லம்மாள் சொல்வது உண்மைதான். நீங்கள் நேராக எங்கள் வீட்டுக்கு வாருங்கள். நாளைக் காலையில் வேண்டுமானால் செல்லம்மாள் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து உங்களைப் பார்க்கட்டும்,” என்றார் பாடசாலை அதிபர்.

ரகு கற்சிலைபோல் சமைந்துபோய் நின்றான்.

எச்சிற் பால்

ரகு பதில் பேசாமல் நிற்பதைக் கண்ட அதிபர் “அப்போது நாங்கள் போகலாமா?” என்றார் மெதுவான குரலில்.

“இல்லை நான் செல்லம் மாமி வீட்டுக்குத் தான் போகிறேன்”, என்று தீர்க்கமாக அதிபரிடம் கூறிய ரகு செல்லம்மாளைப் பார்த்து உணர்ச்சியோடு கூறினான்.

“மாமி! பத்துவயது வரை உங்கள் மடியில் வைத்துச் செல்லமாக வளர்த்த உங்கள் ரகுவை நீங்கள் மறந்துவிட்டீர்கள். ஆனால் நான் மறந்து விடவில்லை. இன்றைய ரகு பணக்காரனாக இருக்கலாம். புகழின் உச்சிக்குப் போய்விட்டவனாக இருக்கலாம். ஆனால் உங்கள் முன்னால் அவன் பழைய சிறுவன்தான். தாய் தந்தையரை இழந்துவிட்ட நான் அடிக்கடி உங்களை நினைப்

பதுண்டு. எங்கு இருக்கிறீர்களோ என்று அங்கலாய்ப்பேன். இன்று நேரில் கண்டபின்னும் உங்கள் வீட்டில் என்னை அனுமதிக்க முடியாது என்று மறுக்கிறீர்கள். நீங்கள் படுக்கும் தரையில் நான் படுக்கமாட்டேனா? அல்லது நீங்கள் குடிக்கும் கஞ்சியை நான் குடிக்கமாட்டேனா?"

“ஐயோ ரகு, என் செல்வமே... நான் அப்படியெல்லாம் நினைக்கவில்லையடா...” என்று சூழ்நிலையை மறந்து கத்தினான் செல்லம்மாள். ரகுவையே வைத்தவிழி வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற கலாவின் கண்களில் நீர் முட்டி நின்றது. தனது தோழிகள் அனைவரையும் விட திடீரென்று தான் அந்தஸ்தில் உயர்ந்துவிட்டதாக, அவளுக்குப் பிரமை ஏற்பட்டது. செல்லம்மாள் அவமதிக்கப்படுவதைப் பார்த்து மகிழ்நின்ற பெண்கள் கூட்டம் மெல்ல நழுவிச் செல்ல ஆரம்பித்தது. தனது மோட்டாரிலேயே ரகுவையும், செல்லம்மாளையும், கலாவையும் குடிசை முன்னால் இறக்கிவிட்டுச் சென்றார் அதிபர்.

குடிசையைப் பார்த்ததும், உண்மையில் திகைத்துப்போனான் ரகு. ஆனால் தனது மன நிலையை அவன் வெளிக்காட்டிக் கொள்ளவில்லை. மூலையில் இருந்த ஒரு கயிற்றுக்கட்டிலில் வெகு அலட்சியமாகப் போய் உட்கார்ந்தான். அவன்

நடந்துகொண்ட விதத்தைப் பார்க்கும்போது, குடிசை வாழ்வுக்கு நன்கு பழக்கப்பட்டவன் போல் காணப்பட்டான். குடிசையையும், அங்கிருந்த தட்டு முட்டுச் சாமான்களையும் கவனித்த போது, செல்லம்மாள் கூறியது முற்றிலும் உண்மை என்று ரகுவுக்குத் தெரிந்தது. அங்கு அவன் வந்திருப்பது அவனுக்கு மட்டுமல்ல, செல்லம்மாளுக்கு மிகுந்த சிரமத்தைக் கொடுக்கப் போகிறது என்பதை அவன் உணர்ந்தான். ஆனாலும் அவன் உள்ளத்தில் பெரிய நிறைவு ஏற்பட்டது. அத்தனை பேர் மத்தியில் செல்லம் மாளின் கௌரவத்தை அவன் காப்பாற்றிவிட்டான். வம்பு பேசுவதற்கென்றே காத்து நின்ற அத்தனை பெண்களின் முகத்திலும் கரியைப் பூசி வீட்டு, தாயின் முந்தானையைப் பிடித்துக் கொண்டு செல்லும் சிறு குழந்தையைப்போல் செல்லம்மாளின் பின்னால் அவன் வந்துவிட்டான். தான் செய்தது சரி என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டதும், எவ்வளவு சிரமத்தையும் சகித்துக்கொள்வதென்ற முடிவுக்கு வந்தான்.

செல்லம்மாள் வெறுமனே அங்குமிங்கும் அலைந்து கொண்டிருந்தாள். ரகுவுக்கு என்ன சாப்பாடு தயார் செய்வதென்று அவளுக்குப் புரியவில்லை. வீட்டிலே ஒரு சாமான் இருந்தால், மற்றொன்று முற்றாகத் தீர்ந்து போயிருந்தது. கலா பம்பரமாகச் சுழன்றுகொண்டிருந்தாள்.

ஏனென்று அவளுக்கே புரியவில்லை. அடுப்பை மட்டும் அவசரமாகப் பற்ற வைத்துவிட்டாள். அடுப்பிலிருந்த தண்ணீர் கொதித்து 'தள' 'தள' வென்று தாளம் போட்டது. இனி ?

சிறிது நேரம் கட்டிலில் உட்கார்ந்திருந்த ரகு எழுந்து உடைகளை மாற்றினான். பின் புறம் சென்ற செல்லம்மாளோ, கலாவோ திரும்பி வராததைக் கண்டதும் மெதுவாகப் பின்புறம் சென்றான். அங்கே, அடுப்புக்கு முன்னால் கலா வெறுமனே உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தாள். பின்னால் வந்து நிற்பது ரகுவாக இருக்கும் என்று அவள் நினைக்கவேயில்லை. தாய்தான் வந்திருக்கிறாள் என்று எண்ணிக்கொண்டு "இப்போது அவருக்குச் சாப்பிட என்னத்தைக் கொடுப்ப தம்மா?" என்று விரக்தியோடு கேட்டாள்.

"எதைக் கொடுத்தாலும் அவர் சாப்பிடு வார், கலா!" என்றான் ரகு.

அவன் சூரலைக் கேட்டதும் கலா பதறிப் போய்த் துள்ளி எழுந்தாள். அவமானத்தால் அவள் முகம் சிறுத்துவிட்டது. அங்கிருந்து ஓட முயன்றவளை, ரகு தடுத்து நிறுத்தினான். "என்னைக் கண்டு ஏன் இப்படிப் பயந்து ஓடுகிறாய் கலா" என்று சிரித்துக்கொண்டே கேட்டான்.

“நான் பயப்படவில்லை. கை நிறைய வேலை யிருக்கிறது...”

“உன்னோடு நான் நிறையப் பேசவேண்டி யிருக்கிறதே...”

நீங்கள் சாப்பிட்டானதும், விடியும் வரை வேண்டுமானாலும் உங்களோடு பேசிக்கொண்டிருக்கிறேன்...”

“விடியும் வரையிலா...?”

‘ஆமாம்; விடியும்வரைதான். ஏன் அப்படித் திகைக்கிறீர்கள்? உங்களால் தூக்கம் விழிக்க முடியாதா?’

“உன்னால் மட்டும் கண்விழிக்க முடியுமோ?”

“என்னால் முடியும், மழைகாலங்களில் வீடு ஒழுகத் தொடங்கிவிடும். பாதி நாட்களை நானும் அம்மாவும் தூங்காமலே கழித்துவிடுவோம்.”

ஹாஸ்யம், என்றெண்ணிக்கொண்டு கலா அப்படிக்கூறினாள், ஆனால் அவள் பதில் கூறாமல் சிந்தனையில் ஆழ்ந்துபோய் நின்றாள். தான் அப்படிக்கூறியது தவறு என்று உணர்ந்ததும், நிலைமையைச் சமாளிக்க வேண்டி “அல்லாமலும் நீங்கள் நானையே கொழும்புக்குத் திரும்பப்

போகிறீர்கள் ... நிறைய என்னோடு பேசவேண்டுமென்றால், இன்றிரவு தானே பேசி முடிக்கவேண்டும். அதனால்தான் விடியும் வரை பேசலாமென்றேன்...” என்றாள்.

“ஓகோ, அப்படியா? நீயும் ஏதாவது சொல்ல நிறைய வைத்திருப்பாயோ என்று நான் நினைக்கின்றேன்...”

“நான் சொல்ல என்ன இருக்கிறது? நீங்கள் நிறையச் சொல்லும்போது நான் கேட்கவேண்டியிருக்குமல்லவா? அத்தோடு...”

“அத்தோடு என்ன?”

“ஒன்றுமில்லை”

“சொல்லமாட்டாயா”

“இல்லை”

கலா வெளியேற முயன்றாள். திடீரென்று அவள் தலையில் குட்டிவிட்டான் ரகு. அச்சமயம் பார்த்து, “என்ன ரகு அது?” என்று கேட்டபடியே உள்ளே நுழைந்தாள் செல்லம்மாள்.

“ஒன்றுமில்லை மாமி; இவள் பண்ணும் குறும்பை பாருங்கள்!” என்று தடுமாறியபடியே கூறினாள் ரகு. அவன் வேண்டுமென்றே அவளைக்

குட்டவில்லை. பழக்கத்தின் காரணமாகக் கை தானாகவே குட்டிவிட்டது. அதன் பின் அவன் பச்சாத்தாபப்பட்டான்.

செல்லம்மாள் அந்த நிகழ்ச்சியைப் பிரமாதமாக நினைக்கவில்லை. அவள் எவ்வித உணர்ச்சிபாவமும் இல்லாமற் கூறினாள் :

“கலா எப்பொழுதுமே இப்படித்தான். சதா சிறு பிள்ளைபோல் குறும்பு செய்தபடியே இருப்பாள். அவளுக்குப் பதினெட்டு வயது முடிந்துவிட்டது என்பதை நான்தான் நினைவூட்டிக்கொண்டிருக்க வேண்டும்”

“நானொரு குறும்பும் செய்யவில்லை. அவர்தான் ” என்று சிணுங்கினாள் கலா.

ரகு பதில் கூறாமல் சிரித்தான். செல்லம் மாளும் சிரித்தபடியே “ரகு குட்டிக் குட்டி என் தலையிலுள்ள கூந்தலெல்லாம் கொட்டிவிட்டது” என்று இவள் முன்னெல்லாம் அடிக்கடி என்னிடம் வந்து முறையிடுவாள். இந்தக் குட்டும் பழக்கம் இன்னும் உன்னோடு ஒட்டிக்கொண்டுதான் இருக்கிறது போல் தெரிகிறது,” என்று கூறினாள்.

தான் இப்படி நடந்துகொண்டதைப்பற்றிக் கலா என்ன நினைப்பாளோ என்று பயந்தான் ரகு. ஆனால் கலா பொய்க்குச் சிணுங்கினாளே

யல்லாமல், உண்மையில் அவன் சூட்டிய இடத்தில் இனித்தது. “இவள் செய்யும் குறும்பைப் பாருங்கள் மாமி!” என்று கூறியபோது, அவன் ‘இவள்’ என்று விளித்ததும், தொடக்கத்திலிருந்தே துணிச்சலோடும் உரிமையோடும் அவன் ‘நீ’ என்று ஒருமையில் அழைப்பதும் அவள் உள்ளத்தில் தேன்மழை பொழிவது போலிருந்தன. அவள் உள்ளம் எதையெதையெல்லாமோ கற்பனை செய்தது!

தாயையும் மகளையும் பின் புறத்தில் விட்டு விட்டு முன் கட்டுக்கு வந்த ரகு, எதையோ நினைத்துக்கொண்டு கலாவைக் கூப்பிட்டான். கலா துள்ளிக் குதித்துக்கொண்டோடி வந்து அவன் முன்னால் நின்றாள்.

“நீ ஓட்டத்தில் என்னை ஜெயித்துவிடுவாய் போலிருக்கிறதே ” என்றான் ரகு குறும்பாக.

“ஓட்டப் பந்தய வீரர், வீட்டில் இருக்கும் போது நான் நடந்துகொண்டே வேலை செய்வது நன்றாயிருக்குமா?” என்றாள் கலாவும் அதே குறும்போடு.

“கலா! நான் கொழும்பிலிருந்து இத்தனை மைல் தூரம் பிரயாணம் செய்துகொண்டு வந்ததால், வழித்தேவைக்கென இவைகளைக்கொண்டு வந்தேன். ஆனால் இவற்றை நான் உபயோகிக்க

வேண்டிய சந்தர்ப்பம் ஏற்படவில்லை. இவைகளைக் கொண்டுபோய் அம்மாவிடம்கொடு”.

“என்ன இதெல்லாம்? தகர டப்பாக்களாக இருக்கின்றனவே”

“மாமிக்குத் தெரியும். நீ கொண்டுபோய்க் கொடு கலா ”

எல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டு கலா தாயாரிடம் சென்றாள். உண்மையில் தகர டப்பா உணவைப் பற்றிக் கலாவுக்கு ஒன்றுமே தெரியாதுதான். ஆனால் செல்லம்மாள் வாழ்ந்து கெட்டவள். கலா கொண்டு வந்த தகர டப்பாக்களைக் கண்டதும், அவள் முகம் மலர்ந்தது. ஒரு நொடியில் ரகுவுக்கு உணவு தயாராகிவிட்டதைக் கண்ட கலா, ஆச்சரியத்தால் ஸ்தம்பித்துப்போனாள்.

ரகுவின் வற்புறுத்தலின் பேரில் மூவரும் ஒன்றாகவே உட்கார்ந்து சாப்பிட்டார்கள். சாப்பாடு முடிந்ததும், ஒரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக்கொண்டு, ரகு முற்றத்துக்கு வந்தான். பால் போல நிலா காய்ந்து கொண்டிருந்தது. முற்றத்தின் ஓரமாக நின்ற ஒரு தென்னை, நன்கு நிலத்தோடு வளைந்து சென்றிருந்ததால் அடிமரத்தில் சென்று அவன் உட்கார்ந்தான்.

புகையை உள்ளே இழுத்து, சுருள் வளையங்களாக அதை வெளியே விட்டபடி செல்லம் மாளின் நிலை குறித்துச் சிந்திக்கலானான்.

எப்படி இருந்த குடும்பம் எப்படிப் போய் விட்டது. சிட்டுக் குருவி போலச் சிறகடித்துத் திரியும் கலா—சிரிக்கச் சிரிக்கப் பேசும் கலா—ஒரு நேரச் சோற்றுக்கே வழியில்லாமல் தண்டாடுகிறாள் அன்போடு அள்ளிக்கொடுத்த செல்லம்மாள் இன்று இந்த அவல நிலைக்கு வந்து விட்டாள் ... ஏன்? 'கொடுக்கப் பிறந்தவள்' என்று அன்று கொண்டாடியவர்கள் இன்று புகழ வேண்டாம்—அவமதிக்கக் காத்து நிற்கிறார்களே ஏன்? பணம் ஒருவரது நற்பண்புகளைக் காட்டிலும் உயர்ந்ததா?

எவ்வளவு நேரம் அவன் அப்படியே உட்கார்ந்திருந்தானோ தெரியாது, பின்னால் யாரோ நிற்பது போன்ற உணர்ச்சி ஏற்பட்டதும், திரும்பிப்பார்த்தான். கையில் பாற் குவளையை ஏந்தியபடி கலா நின்றுகொண்டிருந்தாள்.

“கலா, வெகு நேரமாக இப்படியே நின்று கொண்டிருக்கிறாயா?”

“நான் வந்தது கூடத்தெரியாமல் அப்படியென்ன பெரிய சிந்தனை? கவலை இல்லாத மனிதன் என்று உங்களை இதுவரை நான் எண்ணிக்கொண்டிருந்தேன்”.

“ஒருவனுக்குக் கவலை தனக்காக மட்டுந்தான் ஏற்படுகிறதா? தனக்கு வேண்டியவர்களுக்காக, ஏற்படுவதில்லையா?”

“வேண்டியவர்களுக்காக மட்டுமல்ல, உலகத்துக்காகக் கவலைப்பட்டவர்களும் உண்டு”.

“உண்மைதான் கலா. அத்தகைய விரிந்த நோக்குள்ள மகானல்ல நான். தனக்காகமட்டும் கவலைப்படும் சுய நலமியுமல்ல. நான் இரண்டுக்கும் இடைப்பட்டவன்”.

“உங்களைச் சார்ந்தவர்களுக்காகவும் கவலைப்படுவேன் என்கிறீர்கள்”.

“கலா”

“உம் ”

“பாலை இப்படிப் கொடுத்துவிட்டு, இதிலே வந்து உட்கார் நான் ஒன்று கேட்கிறேன். உண்மை பேசுவாயா?”

“கேளுங்கள்”

“நீ பால் குடித்துவிட்டாயா?”

“இல்லை”

“ஏன்?”

“..... ”

“இது அசட்டுக் கேள்வி--நீ பால் குடிப் பதில்லை... குடிக்க வசதி இல்லை அப்படித் தானே?”

“.....”

“கலா”

“என்ன?”

“இந்தப் பாலில் அரைவாசியை நீ குடித்து விட்டுக் கொடுக்கிறாயா?”

“முதலில் நீங்கள் குடித்து விட்டுக் கொடுங்கள். நான் குடிக்கிறேன்...”

இப்படிக் கூறும் போது அவள் வார்த்தைகள் தடுமாறின. ரகு குடித்துவிட்டுக்கொடுத்த எச்சிற் பாலைக் கையில் வாங்கும்போது மார்பு பட படவென்று அடித்துக்கொண்டது. பாலை உதட்டருகே கொண்டுபோனாள். “கலா” என்று ஒருகுரல் பின்னாலிருந்து அம்பு போலச் சீறி வந்தது. வர்யக்கருகே கொண்டுசென்ற பாற்கிண்ணம் தடால் என்று நிலத்தில் வீழ்ந்தது!

குளுமையான இரவு

பின்னாலிருந்து செல்லம்மாள் வந்துகொண்டிருந்தாள். “என்ன கலா, இப்படியே உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தால் ரகு தூங்கவேண்டாமா?” என்று கேட்டாள். அவள் சாதாரணமாகக் கேட்பதுபோல் பாவனை செய்தாள். ஆனால் ரகு குடித்து விட்டுக்கொடுத்த பாலைக் கலா குடிக்க முற்பட்டதைச் செல்லம்மாள் விரும்பவில்லை என்பதை அவள் முகம் எடுத்துக்காட்டியது.

“எனக்குத் தூக்கம் வரவில்லை மாமி. நான் காலையிலேயே இங்கிருந்து புறப்பட்டு விடுவேன். அதனால் கலாவோடு சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டிருக்கலாம் என்று விரும்பினேன். அது முறையல்ல என்று நீங்கள் கருதினால், கலாவை அழைத்துக்கொண்டு செல்லுங்கள். நான் சிறிது

நேரம் இப்படியே இருந்துவிட்டுத் தூக்கம் வரும் போது வந்து படுத்துக்கொள்ளுகிறேன்,” என்றான் ரகு.

அவன் மனம் நோகும்படி நடந்துவிட்டோமோ வென்று செல்லம்மாள் அஞ்சினாள். கலாவுக்குத் தாய்மீது கோபம் கோபமாக வந்தது. ஆனால் வாய் திறந்து பேச முடியாத நிலை. மௌனமாகத் தலைமுனிந்தபடியே நின்றாள்.

“அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை ரகு. உனக்குத் தூக்கம் வருமே என்றுதான் அப்படிக்கூறினேன். தூக்கம் வரவில்லையானால் எவ்வளவு நேரம் வேண்டுமானாலும் பேசிக்கொண்டிருேன்”, என்று கூறிவிட்டுச் செல்லம்மாள் உள்ளே சென்றாள். அவள் சென்றபின் இருவருக்குள்ளும் சிறிது நேரம் மௌனம் நிலவியது. பின், ரகு பேச ஆரம்பித்தான்.

“என்ன கலா பேசாமலிருக்கிறாய்?”

“அம்மா மிகவும் நல்லவள். உட்கருத்தோடு அவள் எதுவும் பேசுவதில்லை. நீங்கள் ஒன்றும் தப்பார்க் எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது”.

“கலா, உனக்குத் தெரிந்த அளவு உன் அம்மாவைப்பற்றி எனக்குத் தெரியும். அவள் உயர்ந்த பண்புள்ளவள். செல்வச் சிறப்போடு

வாழ்ந்தவள் இன்று இந் நிலைக்குத் தாழ்ந்து விட்ட பின்னும் ஒரேயோர் இலட்சியத்துக்காகவே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாள். அவளது இலட்சியக் கோட்டை நீதான் கலா. உன்மீது அவள் கண்ணும் கருத்துமாக இருப்பதை நான் தவறாக ஒருபோதும் நினைக்கமாட்டேன். அதே நேரத்தில் நீயும் அதைப் பொருட்படுத்தக் கூடாது.”

இருவரும் பேசுவது செல்லம்மாளின் காதிலும் வீழ்ந்தது. ‘தாயைப் போலவே பெருந்தன்மை உள்ளவனாக இருக்கிறான்’ என்று எண்ணிக்கொண்டு நிம்மதியாகத் தூங்கச் சென்றாள்.

“கலா! உன்னிடம் சற்று அதிகமாகவே நான் நெருங்கி விட்டேன்; இல்லையா?”

“அப்படி நான் நினைக்கவில்லை. சிறுவயதில் உங்களோடு நான் சேர்ந்து விளையாடிய பசுமையான நினைவுகள் இன்னும் அப்படியே என் உள்ளத்தில் இருக்கின்றன. நாங்கள் இப்பொழுது பெரியவர்களாகி விட்டபாலும் நீங்கள் உரிமையோடு நடந்துகொள்கிறீர்கள். அதை நான் வெகுவாக இரசிக்கிறேன் ...”

“அப்படியானால் உன் தலையில் நான் குட்டியதை நீ உண்மையில் பொருட்படுத்தவில்லையா?”

வாய்விட்டுச் சிரித்தாள் கலா.

“ஏன் சிரிக்கிறாய் கலா?”

“நீங்கள் குட்டியது எனக்கு வலிக்கவேயில்லை. உங்களைப்போய் ‘பெரிய விலையாட்டுவீரன்’ என்று புகழ்கிறீர்களே, அதை நினைக்கச் சிரிப்பு வருகிறது.”

அப்படியானால் “வலிக்கக் கூடியதாக ஒன்று கொடுக்கட்டுமா?”

“அம்மா...”

“ஏன், இப்போது அம்மாவை இங்கே கூப்பிடுகிறாய்?”

“நீங்கள் பின்னே குட்டப் பார்க்கிறீர்கள்.”

“கலா”

“என்ன?”

“உன்னை ஏன் நான் அப்பொழுது குட்டினேன் என்று நினைவிருக்கிறதா?”

“ஏனாம்”

“அத்தோடு” என்று ஏதோ கூற வந்து நிறுத்தினாயே, அது என்ன?”

“அது...”

“சொல்லேன்”

“எங்கள் குடிசையில் உங்களுக்கு வசதியான படுக்கையில்லை. விடியும் வரை பேசிக்கொண்டே

நேரத்தைக் கழித்து விட்டால் உங்களுக்குத் தூங்கவேண்டிய அவசியமே இருக்காதல்லவா?"

அவள் கூறியதைக் கேட்டு ரகு சிரித்தான். ஆனால் அந்தச் சிரிப்பில் திராணியில்லை. அவளது ஹாஸ்யத்தின் பின்னணியில் வேதனை கலந்த உண்மை இருப்பதை அவனால் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. அவர்கள் வாழ்க்கையைப்பற்றி மேலும் சில தகவல்களைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் போலிருந்தது ரகுவுக்கு. ஆனால் அது ஒரு சோக நாடகமாகி விடுமோ என்று அவன் பயந்தான்.

“நிறையப் பேச வேண்டும் என்கிறீர்களே... இப்பொழுது ஏன் பேசாமல் இருக்கிறீர்கள்?” என்று கலா கேட்டுவிட்டுச் சிரித்ததும் ரகு சிந்தனையிலிருந்து விடுபட்டான்.

“நீ ஏதாவது பேசக் கூடாதா கலா?”

“நிறையப் பேச வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் முன்னிரவு முழுக்க உங்களுக்கு, பின்னிரவு முழுக்க எனக்கு என்று நான் முன்கூட்டியே திட்டம்போட்டு வைத்திருக்கிறேன்.”

“நீ உண்மையில் விடியும்வரை பேசிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கப் போகிறாயா?”

“உங்களுக்கு இஷ்டமில்லையென்றால் நான் போய்விடுகிறேன்.”

“போனாயோ... அப்புறம்... உன்தலை....”

“ஒரு குட்டுப் போட்டி வைத்தால் ஒலிம்பிக் போட்டியில் மட்டுமல்ல, வேறு எங்கு ஆனாலும் உங்களுக்குத்தான் முதற்பரிசு கிடைக்கும்.”

“அது போகட்டும்: நீ இப்பொழுது எந்த வகுப்பில் படித்துக்கொண்டிருக்கிறாய்?”

“இந்த வருடந்தான் எஸ். எஸ். ஸி. பாஸ் செய்தேன். மேலும் படிக்கவேண்டும் என்பது தான் என் ஆசை. ஆனால் அம்மாவுக்கு அது இஷ்டமில்லை.”

“ஏன்?”

சிறு குழந்தையைப் போல் ‘ஏன்’ என்று கேட்கும் ரகுவை அவள் நிமிர்ந்து பார்த்தாள். பின் தலை குனிந்தபடியே கூறினாள் :

“இதுவரை காலமும் என் படிப்புக்கான செலவைச் சிவானந்தர் மாமாதான் ஏற்று வந்தார். அவர்கள் வீட்டில் அம்மா மா இடிப்பது, பாத்திரங்கள் தேய்ப்பது போன்ற வேலைகளைச் செய்து வருகிறாள். நான் மேற் படிப்புப் படிப்பதானால், இங்கிருந்து வேறெங்காவது கல்லூரிக்குச் செல்லவேண்டும். அச்செலவை அம்மா

வால் சமாளிக்க இயலாது. மாமாவைக் கேட்கவும் அவள் விரும்பமாட்டாள். அல்லாமலும், அம்மா இப்படியே தொடர்ந்து கஷ்டப்படுவதையும் என்னால் பொறுக்க முடியாது. எங்காவது எனக்கு ஒரு வேலை பார்த்துத் தரும்படி மாமாவை அம்மா கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள்.”

மறுபடியும் ரகு சிந்தனையில் ஆழ்ந்துவிட்டான். அவன் விரும்பாமலே, அவன் எதிர்பார்த்த சோக நாடகம் ஆரம்பமாகிவிட்டது. செல்லம்மாள், சிவானந்தர் வீட்டு வேலைக்காரி. அவன் கேட்காமலே, கலா அவனிடம் உண்மையைக் கூறிவிட்டாள். அவன் உள்ளத்தை வேதனைப் புழு குடைய ஆரம்பித்தது.

“ஏன் பேசாமல் இருக்கிறீர்கள்? ‘ஒரு வேலைக்காரியின் பெண்ணோடு என்ன பேச்சு’ என்று மௌனம் சாதிக்கின்றீர்களா?”

“கலா” என்று உரக்கக் கத்தினான் ரகு. கலா உண்மையாகவே பயந்துவிட்டாள். ரகு உடனே தன்னைச் சமாளித்துக்கொண்டு ஆதரவான குரலில் பேசினான் :

“என்னை நீ உண்மையாகவே அப்படித்தான் நினைக்கின்றாயா கலா?”

“ரகு, உங்களைப்பற்றி எவ்வளவோ உயர்ந்த அபிப்பிராயம் நான் கொண்டிருக்கிறேன். நான்

வினையாட்டாகக் கூறியது, உங்கள் உள்ளத்தைப் புண்படுத்தியிருந்தால் தயவு செய்து என்னை மன்னியுங்கள்.”

“கலா, இப்பொழுது நேரம் என்ன தெரியுமா?”

“ஒரு மணியிருக்கும். உங்களுடைய கேள்விகள் முடிந்து விட்டால், நான் என்னுடைய கேள்விகளை ஆரம்பிக்கலாம்.”

“நீ என்ன கேட்கப் போகிறாய்?”

கலா பதில் பேசாமல் சிறிது நேரம் மௌனமாயிருந்தாள். வெகு நேரமாக அவள் உள்ளத்தைக் குடைந்துகொண்டிருந்த ஒரு விஷயத்தை அறிந்து கொள்ளவேண்டும் என்ற ஆவல் அவளைப் பாடாய்ப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. அதைக் கேட்கலாமா, வேண்டாமா என்று தயங்கினாள். பின் மனத்தைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு கேட்டாள் :

“உங்கள் வீட்டில் எல்லோருட்கூட கமாயிருக்கிறார்களா?”

“நான் தாய் தந்தையரை இழந்தவன் என்பதுதான் உனக்குத் தெரியுமே; பிறகு யாரைப் பற்றிக் கேட்கிறாய்?”

“குழந்தை குட்டிகள் சுகமா என்று கேட்கிறேன்.”

“ஓகோ மனைவிமக்கள் சுகமாயிருக்கிறார்களா என்று கேட்கிறாயா? அவர்கள் ஒரு குறையுமில்லாமல் இருக்கிறார்கள். மூத்தது பெண் குழந்தை. அதற்கு இப்பொழுது, உன்னுடைய வயதாகிறது.”

“நீங்கள் விளையாடுகிறீர்கள்”

“நீ மட்டும் விளையாட வில்லையா? ஏன்கலா; எனக்கு இப்பொழுது இருபத்திநாலு வயதுதானாகிறது. அதற்குள் என்னைப் பார்க்க பெரிய சம்சாரிபோலவா தெரிகிறது?”

“சகல சௌபாக்கியங்களோடு வாழும் உங்களுக்குப் பெற்றோர் இல்லாத பெருங்குறையுமுண்டு. அந்தக் குறையை நீக்கத் திருமணம் செய்துகொவதுதான் ஒரே வழி என்று கூறுவார்கள். சொத்து சுதந்திரத்தோடு பெரும் புகழும் கிட்டியுள்ள உங்களைத் தங்கள் மருமகனாக்கிக் கொள்ளப் பெண்ணைப் பெற்றவர்கள் பலர் போட்டியிட்டிக் கொண்டு வருவார்கள். அவர்கள் ஏன் இன்னமும் தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்களோ தெரியவில்லை.”

“அவர்கள் தூங்கவில்லை கலா; விழித்துக் கொண்டுதானிருக்கிறார்கள். நான்தான் இது

வரை காலமும் தூங்கிக்கொண்டிருந்தேன். இன்றுதான் விழித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.’

கலா ரகுவை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவள் இதயம் பட படவென்று அடித்துக்கொண்டது. நெற்றியிலே பொட்டுப் பொட்டாக வியர்வை அரும்பியது. அவள் உடல் கூட சிறிது நடுங்கியது. அவன் என்ன சொல்லுகிறான்? ‘இன்றுதான் விழித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்’ என்றானே, அதன் உட்பொருளென்ன? ஒரு வேளை

“ஏன் கலா, திகைத்துப்போய் உட்கார்ந்திருக்கிறாய்...?”

“இது வரை காலமும் தூங்கிக்கொண்டா உண்மையில் இருந்திருப்பீர்கள்?” என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

“இன்றுதான் முதன் முதல் தூங்காமல் இவ்வளவு நேரம் உன்னோடு விழித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.”

“ஓகோ, அப்படியா?”

“அதுமட்டும் அல்ல கலா. ஒரு பெண்ணைக் கட்டிக்கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணமே இதுவரை என் உள்ளத்தில் உதிக்கவில்லை. அந்தப் பிரச்சினையை நீ கிளப்பியதற்குப் பிறகுதான் சிறிது சபலம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.”

“அது போகட்டும், உங்கள் ஸ்தாபனத்தில் எனக்கொரு வேலை கொடுப்பீர்களா?”

“வேலையா? ம்... எங்கள் மோட்டார் கம் பெனியில் இப்பொழுது வேலை ஒன்றும் காலி இல்லையே... நீ மேலே தொடர்ந்து படிக்க ஆசைப்பட்டாயே, அந்த யோசனையை முற்றாகக் கைவிட்டு விட்டாயா?”

“என் நிலையில் உள்ளவர்களுக்கு அப்படி ஓர் ஆசை இருக்கக் கூடாது ரகு. என்னைப் பெற்றவள் இனியும் கஷ்டப்படுவதை நான் பொறுக்க மாட்டேன். உங்கள் கம்பெனியில் இல்லாவிட்டாலும், உங்கள் செல்வாக்கை உபயோகித்து வேறு எங்காவது எனக்கொரு வேலை வாங்கித் தாருங்கள். இந்த உதவியொன்றும் உங்களுக்குப் பெரிதாக இருக்காது என்று நம்பியே கேட்கிறேன்.”

“உன்னுடைய எண்ணம் சரியானதுதான் கலா. ஆனாலும் அவசரப்பட்டு ஒரு முடிவுக்கும் நீ வரக் கூடாது. என்னுடைய கம்பெனியிலேயே உனக்கொரு வேலை கொடுப்பதொன்றும் எனக்குச் சிரமமான காரியமல்ல ஆனாலும் உனக்கு நான் இந்த வகையில் உதவி செய்யமாட்டேன்.”

“ஏன்?”

“நீ உத்தியோகம் பார்ப்பதை நான் விரும்பவில்லை. அவ்வளவுதான் இப்போதைக்கு நான் உன்னிடம் கூறமுடியும். மேலும் இது குறித்து என்னை ஒன்றும் கேட்காதே ”

கலா வாய்ப்பேசாது உட்கார்ந்திருந்தாள். அவளைப் பொறுத்த வரையில், ரகு அவளுக்கு விடுவிக்க முடியாத ஒரு புதிராக இருந்தான். அவன் பேசுவதொன்றையும் அவளால் சரியாகப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. நான் உத்தியோகம் பார்த்தாலென்ன, பார்க்காவிட்டாலென்ன? ரகுவுக்கு ஏன் அது பிடிக்கவில்லை? என்மீது உண்மையில் அவர் அக்கறை கொள்கிறாரா? அவளுக்கு எல்லாமே குழப்பமாயிருந்தது. அவளைப் போலவே ரகுவும் மௌனமாயிருந்ததால் அவனும் சிந்தனையில் ஆழ்ந்து போயிருக்கிறான் என்பதைக் கலா உணர்ந்துகொண்டாள். எங்கோ ஒரு சாமக் கோழி கூவுவதைக் கேட்டதும் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தாள்.

“ரகு ”

“என்ன கலா ?”

“இனி உள்ளே எழுந்து வந்து சிறிது நேரம் தூங்குங்கள்...”

“விடியும் வரை விழித்திருக்கப் போவதாகக் கூறினாயே...”

“என்னால் முடியும், ஆனால் உங்கள் உடம்புக்கு ஆகாது. அத்தோடு நீங்கள் நாளை நீண்ட தூரம் பிரயாணம் செய்ய வேண்டுமல்லவா?”

“நாளையல்ல, இன்றைக்கு என்று சொல்லு கலா.”

“ஆமாம்; உண்மைதான். விடியப்போகிறது. வாருங்கள் போவோம்”

“சரி, வா போகலாம், கலா... உன்னிடம் நான் வெளிப்படையாக என் மனதில் உள்ளதைச் சொன்னால் நீ அதைக் தப்பாக எடுத்துக் கொள்ள மாட்டாயே ...”

அவள் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவன் கண்களில் தோன்றிய கனிவு, அவள் பெண்மையின் அடித் தளத்தைத் தொட்டது. அவன் உதட்டிலிருந்து உதிரப்போகும் சொற்களை ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள் கலா.

கடிதம் வந்தது

“என்ன கலா, நான் கேட்டதற்கு நீ பதில் கூறவில்லையே?” என்று குழைவோடு கேட்டான் ரகு.

“எதை வேண்டுமானாலும் சொல்லுங்கள் ரகு. நான் ஒரு போதும் தப்பாக நினைக்க மாட்டேன்.”

“கலா, இந்த இரவை என் வாழ்நாளில் என்றுமே மறக்கமாட்டேன். காலமெல்லாம் இப்படியே உன்றோடு பேசிக்கொண்டு இருந்து விடலாம் போலிருக்கிறது. இத்தகைய ஒரு மன நிறைவு என் வாழ்வில் எனக்கு என்றுமே ஏற்பட்டதில்லை. இயந்திர வாழ்வு வாழ்ந்து கொண்டிருந்த என் இதயத்தில் மென்மையான ஒரு நெகிழ்வை நீ ஏற்படுத்தியிருக்கிறாய் கலா...”

“உம்...”

“நீ என்னை மறக்கமாட்டாயே?”

கலா இல்லை என்னும் பாவனையில் தலையை மட்டும் அசைத்தாள். அவளது இருதயம் திடீரென்று எழுந்து தொண்டைக்குள் வந்து விட்டது போலிருந்தது. உணர்ச்சி வேகத்தால் மார்பு துடிக்க, கண்கள் பனித்தன. தலை கவிழ்ந்தபடியே நிற்கும் கலாவை மறுபடியும் அழைத்தான் ரகு. கலா தலை நிமிர்ந்தாள். அவளது கண்களிலே இதுவரை மிளிர்ந்த குறும் புத்தனம் மறைந்து, நாணம் திரையிட்டிருப்பதை ரகு அவதானித்தான். அந்த நிலையில் அவளைப் பார்க்க அவனுக்கு இன்பமாயிருந்தது. மேலே ஒன்றும் பேசாமல் அவளை அழைத்துக் கொண்டு உள்ளே சென்றான்.

கயிற்றுக் கட்டிலில் சாய்ந்தது மட்டுந்தான் ரகுவுக்குத் தெரியும். காலை எட்டு மணிக்குப் பின்தான் அவன் கண் விழித்தான். ஆனால் கலா வினால் ஒரு சிறிது கூட உறங்க முடியவில்லை. பின்கட்டில் முடங்கிக் கிடந்த அம்மாவுக்குப் பக்கத்தில் சென்று படுத்தவள் தூக்கம் வராமல் புரண்டுகொண்டிருந்தாள். அவள் கற்பனைக் கனவுகள் உயர உயர மிதந்துகொண்டே சென்றன.

காலையில் எழுந்து அம்மாவுக்கு உதவியாக ஓடியாடி வேலை செய்தாள் கலா. ரகுவுக்குக் காலே ஆகாரம் தயாரிப்பதில் செல்லம்மாடும், கலாவும் மிகுந்த அக்கறை காட்டினார்கள். கலா கொடுத்த சூடான காப்பியைக் கையில் வாங்கியபடியே “நீண்ட நேரம் தூங்கிவிட்டேன் மாமி,” என்று கலாவுக்குப் பின்னால் நின்ற செல்லம்மாளைப் பார்த்துக் கூறினான் ரகு.

“அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை தம்பி. செல்லமாக வளர்ந்த பிள்ளைகள் அப்படித்தானிருப்பார்கள். அத்தோடு இராத்திரி வெகு நேரம் இவளோடு பேசிக்கொண்டு இருந்திருக்கிறாய். நீங்கள் எத்தனை மணிக்குத்தான் உள்ளே வந்து தூங்கினீர்களோ எனக்குத் தெரியாது ”

“நான் இப்பொழுதே புறப்படவேண்டியவன் மாமி. சாப்பிட்டுவிட்டுத் தூங்குவதற்காகவா இங்கு நான் வந்தேன்? உங்கள் வாழ்வு துயரம் நிறைந்ததாய் மாறிவிட்டதன் காரணத்தை உங்களிடமே கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளும் துணிவு எனக்கு ஏற்படவில்லை. அதனாலேயே கலாவை நீண்டநேரம் என்னோடு உட்காரவைத்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தேன்.”

“என் வாழ்க்கை கீழே போய் விட்டதைக் கண்டு நான் அஞ்சவில்லை தம்பி, நான் கூப்பிட்

டவுடனே கை கட்டிக்கொண்டு எத்தனை வேலைக் காரர்கள் என் காலடியில் நின்றார்கள் என்பது உனக்குத் தெரியும். நான் வாழ்க்கையை நன்கு சுவைத்து அனுபவித்தவள் இன்று இந்த நிலை ஏற்பட்டு விட்டதே என்பதற்காக நான் சிறிதும் கவலைப்படவில்லை. ஆனால் என் செல்வம்... கலாவை நினைக்கத்தான் வேதனையாயிருக்கிறது. சிறகடித்துத் திரிய வேண்டிய வயதில் அவள் வறுமையோடு போராட வேண்டி ஏற்பட்டு விட்டதை நினைக்க என் இதயமே வெடித்து விடும் போலிருக்கிறது. சிவானந்தர் தயவினால் அவள் ஓரளவு நாலு பேரைப்போல் நடமாடக் கூடிய நிலையில் இருக்கிறாள். கலாவை ஒரு நல்ல வனின் கையில் ஒப்படைத்துவிட்டேனான் நான் நிம்மதியோடு கண்ணை மூடுவேன்.”

“நிச்சயம், சலா நல்வாழ்வு பெறுவாள் மாமி. உங்கள் கஷ்டங்களை ஒரு கெட்ட சொப்பனம் கண்டது போல எண்ணி மறந்து விடுங்கள்.”

ரகு பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது குடிசை வாசலில் ஒரு கார் வந்து நின்றது. வெளியே சென்று பார்த்துவிட்டுத் திரும்பிய கலா அதிபர் வந்திருக்கிறார் என்று அறிவித்தாள். காலை ஆகாரத்தை முடித்துக்கொண்ட ரகு, அவசரமாக உடையை மாற்றிக்கொண்டு செல்ல ஆயத்தமானான்.

“பெருந்தன்மையில் உன் அம்மாவை நீ மிஞ்சிவிட்டாய் தம்பி. உன் மாமியின் நிலை தெரிந்தும் பலபேர் மத்தியில் அவளை நீ மதித்து நடந்திருக்கிறாய். உன்னால் நான் பெருமையடைகிறேன். நீ மறு முறை இங்கு வர நேர்ந்தால் உன் மாமியின் குடிசையை மறந்து விடாதே.”

செல்லம்மாளின் வாயிலிருந்து பிறந்த ஒவ்வொரு சொல்லும் உணர்ச்சியில் தோய்ந்து வெளிவந்தது. பெட்டியைக் கையில் எடுத்துக் கொண்ட ரகு “கட்டாயம் வருவேன் மாமி” என்று கூறினான்.

எதையோ இழந்துவிட்டவள் போல் சோகமே உருவாக நின்ற கலா, மெல்ல வந்து ரகுவின் கையிலிருந்த பெட்டியைப் பற்றினாள்.

“என்ன கலா, என்னைப்போக விட மாட்டேன் என்கிறாயா?” என்று குறும்பாகச் சிரித்த படியே கேட்டான் ரகு.

“பெட்டியை என்னிடம் கொடுங்கள். நான் தூக்கிவந்து காரில் வைக்கிறேன்...” என்று அமைதியாகக் கூறினாள் கலா. அவள் ஒரு வேலைக்காரியைப்போல் பெட்டியைத் தூக்கிவருவதை ரகு விரும்பவில்லை. தானே தூக்கிச் செல்வதாகக் கூற நினைத்த ரகு, அவள் முகத்தைப் பார்த்ததும், பேசாமல் பெட்டியை அவ

ளிடமே கொடுத்துவிட்டான். 'வேலைக்காரி மட்டுமல்ல, உங்கள் அன்புக்குப் பாத்திரமானவளும் இப்படிச் செய்யலாம்' என்று அவள் கண்கள் கூறுவதுபோலிருந்தன அவனுக்கு.

காரில் ஏறும்வரை எவ்வித உணர்ச்சி பாவமும் ரகுவிடம் தென்படவில்லை. உள்ளே இருந்தபடியே கலாவைக் கிட்ட வரும்படி அழைத்தான், அவனுக்கருகே அதிபருட் உட்கார்ந்திருந்தார். ஆனால் அவன் அவரைப் பொருட்படுத்தாமல் கூறினான் :

“கலா ! இன்னும் ஒரு மாதத்தில் நான் மறுபடியும் திரும்பி வருவேன். அதற்குள் நீ எந்த முடிவுக்கும் வரவேண்டாம். எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் தைரியத்தை இழக்காதே. நீ ஆதரவற்றவளல்ல. உன்மீது அக்கறைகொண்டவன் ஒருவன் இருக்கிறான் என்பதை நீ எப்பொழுதும் நம்பலாம். என்னை மறக்கமாட்டாய் அல்லவா, கலா?” --இப்படிக் கேட்கும்போது அவன் குரலில் கீறல் வீழ்ந்தது.

உதடுகள் துடிக்க வெறுமனே 'இல்லை' என்னும் பாவனையில் தலையை மட்டும் அசைத்தாள் கலா. இமயமலைச் சிகரத்தில் ஏறி நின்று எல்லோருக்கும் கேட்கும்படியாக 'ரகு ! என் உயிர்பிரியும்போது கூட உங்களை நான் மறக்க மாட்டேன்' என்று தொண்டை கிழியக் கத்தவேண்

டும் போலிருந்தது அவளுக்கு. பொங்கிவரும் உணர்ச்சியைச் சிரமத்தோடு கட்டுப்படுத்தினாள். இமைகளில் பணித்துநின்ற நீர்த்திவலைகளை அவள் துடைத்துவிட்டுக் கொண்டபோது, புழுதியைக் கிளப்பிக்கொண்டு, கார் சென்று கொண்டிருந்தது.

பொருமையால் வெந்து கொண்டிருந்த அயலவர்களெல்லாரும் மனம் போனவாறு வம்பு பேச ஆரம்பித்தார்கள். 'அழகான பெண்ணைக் காட்டி, செல்லம்மாள் ரகுவை நன்றாகக் கைக்குள் போட்டுக்கொண்டாள்' என்று வம்பளந்தார்கள். 'எவ்வளவு பணத்தைக் காட்டிக் கொடுத்துவிட்டுப் போனாளை' என்று அங்கலாய்த்தாள் ஒரு பெண். 'கலாவைக் கட்டிக் கொள்ளப் போவதாகக் கூறிவிட்டுப் போயிருக்கிறானாமே அந்தப் பையன்' என்று நேரிலேயே பார்த்ததுபோல் கூறினாள் மற்றொருத்தி. இப்பேச்சுக்களில் சில செல்லம்மாளின் காதிலும் வீழ்ந்தன. ஆனால் அவள் ஒன்றையுமே பொருட்படுத்தவில்லை.

கலா பிரமை பிடித்தவள் போல் உட்கார்ந்திருந்தாள். அவளிடம் திடீரென்று ஏற்பட்டுள்ள மாற்றம் செல்லம்மாளைக் கலங்க வைத்தது. உலக அனுபவம் இல்லாத பெண், கோடஸ்வரான ரகுவிடம் மனதைப் பறி கொடுத்து விட்

டாளோ என்று அவள் அஞ்சினாள். அன்று அவன் குடித்துவிட்டுக் கொடுத்த எச்சிற் பாலைக் கலா அருந்த முற்பட்டதை அவள் கண்டாள். அது குறித்து மகளைக் கண்டிக்கவேண்டும் என்று முதலில் அவள் நினைத்தாள். பின்னால் தன் எண்ணத்தை மாற்றிக்கொண்டாள். கலா அறியாதவள்; அவளிடம் போய் அருவருக்கத்தக்க விஷயங்களைப் பேசலாமா? பெற்ற பிள்ளை மேலுள்ள பாசம் அவளைப் பேசாமலிருக்கச் செய்துவிட்டது.

அன்று காலை வழக்கம்போல் சிவானந்தர் வீட்டுக்குச் செல்லம்மாள் வேலைக்குச் சென்றாள். அப்போது இலட்சுமி வந்து அவளோடு பேச்சுக் கொடுத்தாள். சம்பாஷணை ரகுவைப் பற்றித் திரும்பியதும் செல்லம்மாளுக்கு மேலும் பேசவே பிடிக்கவில்லை. இவ்வளவு படித்திருந்தும் சாதாரண பெண்களைப் போல் நடந்துகொள்கிறாளே என்று செல்லம்மாள் வருந்தினாள்.

“ஏன் செல்லம், உன் கஷ்டமான சீவியத்தை நேரிலேயே கண்ட ரகு உனக்கு ஏதாவது பொருளுதவி செய்தானா?”—இது இலட்சுமியின் கேள்வி.

எவ்வளவுதான் படித்துப்பட்டம் பெற்றிருந்தாலும் பெண் பெண்தான். மற்றவர்களைப் பற்றி அறிந்துகொள்வதில் தான் அவளுக்கு எவ்

வளவு அக்கறை! ஆனால் அவள் எஜமர்னி. செல்லம்மாளால் துடுக்காகப் பதில் கூற முடியவில்லை. அமைதியாகக் கூறினாள் :

“ரகு ஒன்றும் கொடுக்க வில்லையம்மா; அப்படிக்கொடுத்திருந்தாலும் நான் அதை ஏற்றிருக்கமாட்டேன்...”

“இவ்வளவு பெரிய செவ்வந்தன் நாகரிகம் தெரியாதவனாக நடந்து கொண்டிருக்கிறானே... ஒரு வேளை பெரிய கஞ்சனாக இருப்பானே?”

“நாகரிகம் தெரிந்ததால்தான் அவன் அப்படி நடந்து கொண்டிருக்கிறான். அவன் ஏதாவது கொடுத்திருந்தால், அதை நான் அவன் முகத்திலேயே வீசி எறிந்திருப்பேன் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். அதனால்தான் அவன் எதையும் கொடுக்க முன் வந்து என் வெறுப்பைச் சம்பாதித்துக் கொள்ளவில்லை.

“உன்மீது இவ்வளவு அன்பு வைத்திருப்பவன், நீ கஷ்டப்படும்போது பணம் கொடுத்து உதவினால் அதில் என்ன தவறிருக்கிறது செல்லம்?”

“பணத்தைக் கொண்டுதான் அன்பை நிரூபிக்க வேண்டுமா? அத்தனை பேர் மத்தியில் அன்று என் பின்னால் என் குடிசைக்கு வந்தானே; அதுவே அவன் என்மீது கொண்டுள்ள பாசத்தை

நிருபிக்கப் பேர்துமானது. அல்லாமலும் செல்லம்மாள் கையேந்தும் பிச்சைக்காரியல்ல என்பது அவனுக்குத் தெரியும்...”

செல்லம்மாளின் வார்த்தைகள் சற்றுச் சூடாக வருகின்றன என்று தெரிந்ததும், மேலும் பேசுவதை இலட்சுமி நிறுத்திக்கொண்டாள். ‘ஒரு நேரச் சோற்றுக்கு வழி செய்ய ஒன்பது வீடுகளைப் பெருக்கித் திரியும் இவளுக்கு அகம் பாவம் மட்டும் இன்னும் குறையவில்லை’ என்று எண்ணியபடியே இலட்சுமி உள்ளே சென்றாள்.

செல்லம்மாளின் உள்ளம் வேதனைப்பட்டது. ‘கைப்பொருள் இழந்துவிட்டால் எவ்வளவு துச்சமாக மதிக்கிறார்கள். பணமில்லாதவர்களிடம் சுய கௌரவமே முற்றாக இருக்கக் கூடாது என்று எதிர்பார்க்கிறார்களே. என்ன திமிர் இவர்களுக்கெல்லாம்? என்று எண்ணிப் பொருமினாள். அவளால் அன்றைய வேலைகளை நிம்மதியாகச் செய்ய முடியவில்லை. விரைவாகத் தனது வேலைகளை முடித்துக்கொண்டு குடிசைக்குத் திரும்பிவிட்டாள்.

ஒரு மாதம் ஓடி மறைந்து விட்டது. ரகுமீண்டும் வரவேயில்லை. ஒவ்வொரு நாளையும் ஒவ்வொரு யுகமாக எண்ணிக் கொண்டிருந்த கலாவுக்கு ஏமாற்றம் ஏற்பட்டது. ரகு இன்று வருவான், நாளை வருவான் என்று அவள் ஆவ

லோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். 'ஒரு மாதத்திற்குள் மறுபடியும் வருவேன்' என்று அவர் கூறிச் சென்றது வெறும் உபசாச வார்த்தைதானா? சாதாரணமாக அவர் கூறிய வற்றுக்கெல்லாம் நான் தான் புதுப்புது அர்த்தங்களைக் கற்பித்து, என்னையே ஏமாற்றிக் கொண்டிருக்கிறேன்? 'என்னை மறந்துவிட்டோ' என்று கூறினாரே, அது கூட வெறும் அர்த்தமற்ற வார்த்தைதானா? ஒரு முடிவுக்கும் வர முடியாமல் அவள் உள்ளம் அழுதது.

தன்னோடு ஒரே வகுப்பில் பயின்ற சிவானந்தரின் மகள் தமயந்தியிடம் பேச்சோடு பேச்சாக ரகுவின் விலாசத்தைக் கேட்டுத் தெரிந்து வைத்திருந்தாள் கலா. ரகுவுக்குக் கடிதம் எழுதலாமா? அதை அவர் விரும்புவாரா? நான் கடிதம் எழுத வேண்டும் என்று அவர் விரும்பியிருந்தால், தானாகவே தன் விலாசத்தைத் தந்துவிட்டுப் போயிருப்பாரே. நான் கடிதம் எழுதப் போய் அதனால் ஏதாவது விபரீதம் விளைந்தால்? ஒரு முடிவுக்கும் வரமுடியாமல் தவித்தவள் கடைசியில் ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்தவளாய்க் காகிதமும் பேனாவும் உட்கார்ந்தாள்.

அவள் கடிதம் எழுதவில்லை. ரகுவின் கம்பெனியில் வேலை கோரி, ஒரு மனுவை எழுதினாள். அந்த மனுவோடு ரகுவுக்கும் ஒரு கடிதம்

இணைத்தாலென்ன என்று சிந்தித்தாள். ஆமாம் அதுதான் நல்லது. அவனை எப்படி விளிப்பது? மனதில் தோன்றியபடியெல்லாம் எழுதிவிட்டுப் பின்னால் கிழித்து எறிந்தாள். வார்த்தைகள் இதயத்தைப் பீறிக்கொண்டு வெடித்து வந்தன. சொற்கள் கட்டுமீறிவிட்டன என்பது, திரும்பக் கடிதத்தைப் படித்துப் பார்க்கும்போதுதான் தெரியவரும். உடனே கடிதத்தைக் கசக்கி எறிந்துவிடுவாள். ரகு! என் இதயத்தில் நீங்கள் நிறைந்து நிற்கிறீர்கள். அதை எழுத்தில் வடிக்க எனக்குப் பயமாயிருக்கிறதே. என் ஆசைகளையெல்லாம் கொட்டி எழுத வேண்டும் போலிருக்கிறது ரகு. நீங்கள் என்னைத் தப்பாக நினைக்கமாட்டீர்களே...’ கையில் பிடித்த பேனாவோடு சிந்தனையில் மூழ்கிப் போயிருந்த கலாதன் தாயை நினைத்தாள். தான் பெற்ற மகள் வரம்பு மீறிப் போய்விட்டாள் என்று தெரிந்தால் அம்மா நிச்சயம் தன் உயிரை மாய்த்து விடுவாள் நான்கு வரிகளில் ஒரு கடிதத்தை எழுதி முடித்தாள்.

ரகு,

நீங்கள் கொடுத்த ஒரு மாதத் தவணை முடிந்துவிட்டதால் இந்த முடிவுக்கு நான் வர வேண்டியதாயிற்று. என் மனுவை ஏற்று எனக் கொரு வேலைகொடுத்தால் நன்றியாக விருக்கும்

கலா.

கடிதத்தை மனுவோடு இணைத்து உறையிலிட்டுவிட்டு நிமிர்ந்த கலா எதிரே தாயார் நிற்பதைக் கண்டு திகைத்துப்போனாள்.

“என்ன கலா அது, யாருக்குக் கடிதம் எழுதுகிறாய்?” என்று கேட்டாள் செல்லம்மாள்.

“இது கடிதமல்ல அம்மா. ஒரு வேலைக்கு மனு எழுதியிருக்கிறேன்...”

“இங்கே கொடு பார்க்கலாம்.”

உறையைத் தாயாரிடம் கொடுத்தாள் கலா. கொடுக்கும்போது அவள் கை நடுங்கியது. ரகுவுக்குக் கடிதம் எழுதியிருப்பதைப் பற்றி அம்மா என்ன நினைப்பாளோ என்று அவள் அஞ்சினாள். ஆனால் செல்லம்மாளின் உள்ளத்தில் சாந்தி நிலவியது. ரகுமீது காதல் கொண்டு தன் மகள் அவஸ்தைப்படுகிறாளோ என்று அவள் சந்தேகங் கொண்டிருந்தாள். கடிதத்தின் முதல் வரியைக் கொண்டே அவள் தன் சந்தேகத்தை ஊர்ஜிதம் செய்துகொண்டு அதற்காக இரங்கினாள். ஆனாலும் கலா கண்ணியத்தோடு நடந்துகொண்டதைக் காண, பெற்றவளுக்குப் பெருமையாகவிருந்தது. உறையைக் கலாவிடமே திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டுக் கூறினாள் :

“நீ வேலைக்கு மனுச் செய்திருப்பது சரி தான் கலா. ஆனால் நீ ரகுவின் கம்பெனிக்கு மனுச் செய்யக்கூடாது. அதை நான் அனுமதிக்க மாட்டேன்.” செல்லம்மாளின் குரலில் கண்டிப்புத் தொனித்தது. ‘ஏன்?’ என்று கேட்கத் துணிவின்றிக் கலா தலை குனிந்தபடியே நின்று கொண்டிருந்தாள்.

“கலா, ரகுவிடமிருந்து கடிதம் இன்று வந்திருக்கிறது,” என்று கூறினாள் செல்லம்மாள்.

“கடிதமா, எங்கே? கொடம்மா... அவர் எப்பொழுது வருகிறாராம்...?” என்று தன்னை மீறிய ஆவலோடு கேட்டுக்கொண்டே தாயிடம் பாய்ந்து வந்தாள் கலா. செல்லம்மாளின் முகத்தில் கொழுந்துவிட்டெரியும் கோபக் கனலைக் கண்டதும், ஏதோ விபரீதம் நிகழ்ந்திருக்கிறது என்று ஊகித்துக்கொண்டு அவள் மெல்லப் பின் வாங்கினாள்.

சதித்திட்டம்

தாயின் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்க்கவே கலாவுக்குத் துணிவு ஏற்படவில்லை. ஆனாலும் ரகு என்ன எழுதியிருக்கிறான் என்பதை அறிய அவள் இதயம் துடித்தது. உள்ளக் குமுறலோடு ஒரு மூலையில் போய் நிற்கும் தன் அருமைச் செல்வியைக் காணச் செல்லம்மாளின் பெற்ற வயிறு கொதித்தது. இப்பொழுது அவள் முகத்தில் முன்னிருந்த கடுகடுப்பு இல்லை. சாந்தமாகக் கலாவின் அருகே சென்று அவள் தலையை வருடியபடியே கூறினாள் :

“கண்ணை கலா, பெண்ணாகப் பிறந்த எனக்கு உன்மன நிலை தெரியாதென்று நினைக்காதே. ஆசைப்படுவது இயற்கை, ஆனால் அதையே கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டு நிற்கக் கூடாது. ரகுவின் நிலையென்னவென்று உனக்குத் தெரியுமா? அவனது அந்தஸ்தை எட்டிப்பிடிக்கக் கூடியவர்

கள் இந்த நாட்டிலேயே ஓரிருவர்தான் இருக்க முடியும். அவ்வளவு உயர்ந்த ஸ்தானத்தில் இருப்பவன் எங்கள் குடிசைக்கு வந்தது உண்மையில் அரிய நிகழ்ச்சிதான். அதை நாம் தப்பாகப் புரிந்துகொண்டு — எங்கள் நிலையை மறந்து — அளவு மீறி அவனோடு உறவு கொண்டாடக் கூடாதம்மா. மறுபடி வருவதாகக் கூறி விட்டுச் சென்றவன் கம்பெனி வேலைகள் தலைமேல் குவிந்து கிடப்பதால் வர முடியவில்லையென்று எழுதியிருக்கிறான். இந்த உண்மை எனக்கு அப்பொழுதே தெரிந்ததுதான். முகமனுக்காகப் பணக்காரர்கள் எதையாவது கூறி விட்டால் நாம் அதை அப்படியே உண்மையென்று எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது. உனக்கு அனுபவம் போதாமையால் இவ்வளவையும் நான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. உன் உள்ளத்தில் நம்பிக்கை துளிர்விடக் கூடியதாக, ரகு ஏதாவது உன்னிடம் சொல்லியிருந்தால் அதை மறந்துவிடம்மா. வீணே நம்பிக்கையைவளர்த்து, பின்னால் நீ வருந்தும்போது என்னால் அதைச் சகிக்க முடியாது.

ரகு எங்களுக்கு எழுதவில்லை. அதிபருக்குத் தான் எழுதியிருக்கிறான். கடிதத்தில் பாதி எங்களைப் பற்றித்தான் எழுதியிருக்கிறான். ஆனால் உன் சுகத்தைக் கூட அவன் கேட்டு எழுதவில்லை. இதை உன்னிடம் நான் சொல்ல வேண்டிய அவ

சியம் இல்லையானாலும், நீயும் அதைத் தெரிந்திருக்கவேண்டும் என்பதற்காகவே கூறுகிறேன்.”

செல்லம்மாள் நீண்ட ஒரு பிரசங்கமே செய்து நிறுத்தினாள். ஆசைகள் எல்லாம் அவிந்து போன நிலையில் கலா பேசாமடந்தையாய் நிற்குகொண்டிருந்தாள். ரகுவின் வார்த்தைகளில் அவள் வைத்திருந்த நம்பிக்கை தகர்ந்து விட்டது! தான் உயரப் பறக்க நினைத்தது தவறு என்ற முடிவுக்கு அவள் வந்தாள். ஆனாலும் சிவானந்தர் மாமாவுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் ‘கலா எப்படியிருக்கிறாள்’ என்ற ஒரு வார்த்தையை ரகுவால் சேர்க்க முடியவில்லையென்றால் சிறிதளவு கூட அவனைப் பொறுத்தவரையில் அவள் முக்கியத்துவம் பெறவில்லையா? அவள் இதயத்தில் வேதனை இழையோடியது

பணக்காரர்கள் பண்புள்ளவர்களாகவிருந்தால் ஏழைகளிடம் அனுதாபம் காட்டுவார்கள். ‘கஷ்டப்படுகிறாயா, பாவம்’ என்பார்களேயல்லாது பண உதவி செய்யமாட்டார்கள். அதற்கு ரகுவே உதாரணம். இனிக்க இனிக்கப் பேசினேயல்லாது பணப் பைக்குக் கிட்டக் கூட அவன் கை செல்லவில்லை. அம்மா ஆயிரம் காரணங்களைக் கற்பித்தாலும் உண்மையான

அக்கறை அவனுக்கிருந்தால், நிச்சயம் பண உதவி செய்ய அவன் முயன்றிருப்பான் கலாவின் உள்ளம் அலைப்புண்டது.

கடிதத்தில் பாதி எங்களைப் பற்றி அவர் என்ன எழுதியிருப்பார்? அதை அவள் செல்லம்மாளிடம் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்ட போது இதயம் கனத்தது.

சிவானந்தரின் மூலம் இங்கு ஒரு பெரிய மாளிகையை ரகு விலைக்கு வாங்கியிருக்கிறானாம். அந்த மாளிகையைப் பெருக்கிச் சுத்தமாக வைத்திருக்கவும், விளக்கேற்றவும் மாதம் நூற்றைம்பது ரூபா சம்பளத்தில் யாரையாவது நியமித்தால் நல்லதென்றும், செல்லம்மாளையே அங்கு குடியேற்றி வைத்து அந்த வேலையையும் ஒப்படைத்துவிட்டால் தான் பெரிதும் மகிழ்ச்சியடைவதாகவும் ரகு எழுதியிருக்கிறானாம். விஷயத்தை அதிபர் கூறியபோது அந்த வேலையை ஒப்புக்கொள்ள முடியாதென்று செல்லம்மாள் கண்டிப்பாக மறுத்துவிட்டாளாம்.

நேரடியாகப் பண உதவி செய்தால் செல்லம்மாள் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டாளேயென்று ரகு இந்த வழியைக் கையாண்டிருக்கலாம். வீட்டைப் பெருக்கிச் சுத்தமாக வைத்திருப்பதற்கு மாதம் நூற்றைம்பது ரூபா சம்பளம் கொடுக்க

முன் வந்ததிலிருந்தே அது ஓரளவுக்குப் புர்கிறது. அத்தோடு செல்லம்மாளின் குடிசை வாழ்வுக்கும் முற்றுப் புள்ளி வைத்துவிடலாம் என்று அவன் எண்ணியிருக்கலாம். ஆனால் செல்லம் மாள் கண்டிப்பாக மறுத்ததின் காரணம்தான் புதிராகவிருந்தது. அதிபர் வீட்டில் சம்பளத்துக்கு வேலை செய்பவள், ரகு கொடுக்கும் வேலையை நிராகரிப்பதில் அர்த்தமேயில்லை. வீட்டு வேலைக்காரியாக இருப்பதைக் காட்டிலும் இந்த வேலை கௌரவமானதுங் கூட. அப்படியானால் அவள் பிடிவாதத்துக்குக் காரணமென்ன?

ஊருக்குத்தான் அவள் பயந்தாள். ஏற்கனவே பலர் பலவாறாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ரகுவின் சொத்தில் பாதியைச் செல்லம்மாள் சுருட்டிக்கொண்டு வீட்டாள் என்று கூடக் கதை அடிபடுகிறது. சிவானந்தர் ரகுவுக்காக அந்த மாளிகையை வாங்கியிருக்கும் செய்தியை அவள் முன் கூட்டியே கேள்விப்பட்டிருந்தாள். ஆனால் அவள் காதில் விழுந்த மற்றொரு செய்தி அவளைத் திடுக்கிட வைத்தது. செல்லம்மாளும் கலாவும் வசிப்பதற்குத்தான் ரகு அந்த மாளிகையை வாங்கியிருக்கிறான் என்ற வதந்தி ஊரெல்லாம் காட்டுத் தீபோல் பரவியது. உண்மையைக் காலந்தான் உணர்த்த வேண்டும் என்று அவள் மௌனமாயிருந்து வந்தாள்.

ஆனால் இன்றைய கடிதம் அந்த வதந்தியை நிரூபிப்பதுபோல அமைந்துவிட்டதால், அவள் தன் இதயத்தைக் கல்லாக்கிக்கொண்டு 'முடியாது என்று ரகுவுக்கு எழுதிவிடுங்கள்' என்று சிவானந்தரிடம் கூறினாள். சிவானந்தரும் அவளை வற்புறுத்தவில்லை.

“செல்லம் சொல்வதும் சரிதானே,” என்று லட்சுமி பரிந்து பேசிய போதுதான், செல்லம் மாளின் உள்ளத்தில் சந்தேகம் முளைவிட்டது. ரகு புதிதாக வாங்கிய மாளிகைக்குச் செல்லம் மாள் குடி போவதை லட்சுமி விரும்ப வில்லை யென்பது நன்குபுலப்பட்டது. அதன் காரணம் என்ன வாயிருக்கும் என்று தடுமாறிக் கொண்டிருந்த செல்லம்மாளுக்குக் கடிதத்தின் பிற்பகுதி சில புதிர்களை விடுவித்தது.

“ நீங்கள் விரும்பினால் தமயந்தி என் மாளிகையிலேயே தங்கலாம். அவளுக்கு ஒரு குறையுமில்லாமல் நான் கவனித்துக் கொள்ளுவேன் ”

இதன் பொருளென்ன? நிச்சயமாகப் புதிதாக வாங்கிய மாளிகையாக இருக்க முடியாது. தமயந்திக்கு ஒரு குறையுமில்லாமல் ரகு பார்த்துக்கொள்வதானால், அவள் கொழும்புக்குப் போகப் போகிறாளா? ஏன்? இப்படிச் செல்லம்மாள் மனதிலே நினைத்தாளேயல்லாது, வாய்

திறந்து ஒன்றும் கேட்கவில்லை. திட்டங்களை வகுப்பதும் செயல்படுத்துவதும் லட்சுமியின் கையிலிருந்ததால், அவற்றுடன் தொடர்பில் லாத அந்த அப்பாவி மனிதர் சிவானந்தர், வெளிப்படையாகவே விஷயத்தைக் கூறினார்.

மேற்படிப்புக்காகத் தமயந்தியைக் கொழும்புக்கு அனுப்ப உத்தேசித்திருப்பதாகவும், அவள் ரகுவின் வீட்டில் தங்கியிருந்து படிப்பது ரகுவுக்குச் சிரமமாக இருக்குமா என்றும் கேட்டு அதிபர் அவனுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தார். அதற்கு வந்த பதில்தான் இன்றைய கடிதம். தமயந்தி கொழும்புக்குச் செல்லு முன்பே லட்சுமி கற்பனையில் மிதக்க ஆரம்பித்து விட்டாள்.

விஷயத்தை ஓரளவு ஊகித்துக்கொண்ட செல்லம்மாள் கலாவின் ஆசைகளைக் கட்டுப்படுத்திவைக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை உணர்ந்தாள். அதே நினைவோடு அவள் சடிசைக்குள் நுழையும்போதுதான் கலா ரகுவின் ஸ்தாபனத்தில் வேலை கோரி மனு எழுதிக் கொண்டிருந்தாள். கலா தன் உண்மையான நிலையை உணர்ந்துகொள்ளும்படி செய்ய, செல்லம்மாள் நீண்டநேரம் பேசவேண்டியதாகிவிட்டது.

செல்லம்மாளுக்காக இரங்கி, ரகு கலாவுக்கு ஒரு வேலை கொடுத்தால் கலாவும் கொழும்பு

புக்குச் செல்ல வேண்டியிருக்கும். அதனால் என்னென்ன விபரீதங்கள் விளையுமோ? 'நாங்கள் தமயந்தியைக் கொழும்புக்கு அனுப்பப் போவதைத் தெரிந்து கொண்டுபோய், உடனே தன் மகளையும் ரகுவிடம் அனுப்பிவிட்டாள்' என்று லட்சுமி வம்புக்கு வரக் கூடும். வேண்டாம் இந்தத் தொல்லையெல்லாம் என்று செல்லம் மாள் வாளா விருந்தாள்.

நாட்கள் உருண்டோடிக் கொண்டிருந்தன. 'ரகு வருவான்' என்று காத்திருந்த கலாவின் நம்பிக்கை இப்பொழுது தளர்ந்துவிட்டது. அந்த ஒருநாள் சந்திப்பை முற்றாகத் தன் உள்ளத்திலிருந்து நீக்கிவிட அவள் ஆனமட்டும் முயன்றாள். ஏனோ அவளால் முடியவில்லை? மறக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் தீவிரமடையும்போது, நினைவு அலைகளைக் கீறிக்கொண்டு ரகு முன்னால் வந்து நின்றான். 'என்னை மறக்க மாட்டாயே' என்று அன்று அவன் கூறியது சதா அவள் காதுகளில் ஒலித்துக்கொண்டேயிருந்தது. 'ரகு, உங்களை என்னால் மறக்க முடியவில்லை ய... உங்களால் மட்டும்தான் என்னை எப்படி மறக்க முடிந்தது?' என்று சிறு குழந்தை போல் தேம்பினாள்.

தந்தைக்குக் கடிதம் எழுதும் போதெல்லாம் அதற்குள் கலாவுக்கும் ஒரு கடிதம் எழுதி வைத்து அனுப்புவாள் தமயந்தி. அடிக்கடி கடி

தங்களைச் செல்லம்மாள் மூலம் கலாவுக்குக் கொடுத்து அனுப்புவாள் லட்சுமி. தன் தோழியின் கடிதங்களை ஆவலோடு படிப்பாள் கலா. ஒவ்வொரு கடிதத்திலும் ரகுவைப்பற்றித் தமயந்தி எழுதுவதால், அவளது கடிதங்களை ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பது அவள் வழக்கமாகிவிட்டது. ஆனால் தமயந்தியின் கடிதங்களுக்குக் கலா பதில் எழுதுவதில்லை. அதைப்பற்றித் தமயந்தி பொருட்படுத்தியதாகவும் தெரியவில்லை.

“...கலா, நான் இப்பொழுது நன்றாக ‘டென்னிஸ்’ ஆடுவேன். ஒவ்வொரு நாளும் மாலையில் ரகு என்னைத் தனது காரில் ‘டென்னிஸ்’ ஆடுவதற்கு அழைத்துச் செல்லுவார். இவ்வளவு பெரிய ஸ்தாபனத்தின் சொந்தக்காரர் என்றோடு எவ்வளவு சரளமாகப் பழகுகிறார் தெரியுமா? அவர் சிரிக்கச் சிரிக்கப் பேசுவதைத் தூக்கம் விழித்துக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பேன். அடுத்த விடுமுறைக்கு நான் ஊருக்கு வரும் போது அவரையும் கையோடு அழைத்து வருவேன்...”

‘தமயந்தி, நீ அதிர்ஷ்டக் காரிதான், விட்டில் பூச்சியால் விண்மதியை நாட முடியுமா?’ என்று கலாவின் உதடுகள் முணுமுணுத்தன.

தமயந்தியின் கடிதங்கள் எவ்வளவுக்குக் கலாவின் இதயத்தைப் பிழிந்து எடுத்தனவோ, அவ்வளவுக்கு லட்சுமியின் உள்ளத்தல் தேனைச் சொரிந்தன. தமயந்தியின் மேல் ரகு உயிரையே வைத்திருக்கிறான் என்பதைக்கேட்க, தன் புதல்வியின் அதிர்ஷ்டத்தை நினைத்து மகிழ்ந்தான் லட்சுமி. அடுத்த விடுமுறைக்கு ரகுவையும் அழைத்து வரப் போவதாக அவள் எழுதியிருப்பதைக்காண அவளுக்கு ஒருபுறம் ஆனந்தமாகவும், மறுபுறம் திகிலாகவும் இருந்தது. ஊருக்கு வந்தால் மறுபடியும் கலா கண்ணைக் கசக்கி ரகுவைத் தன் வலையில் சிக்கவைக்க முயல்வாளோ என்று நினைக்கும்போதே அவள் உடல் நடுங்கியது. ரகுவைக் கூட்டிவராதே என்று தமயந்திக்கு எழுதவும் அவளால் முடியவில்லை. நிலைமையை எப்படிச் சமாளிப்பது என்று தீர்க்கமாகச் சிந்தித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள்.

விடுமுறை தொடங்குவதற்கு முன்னாலேயே மகளைப் பார்த்து வரும் சாக்கில் அதிபர் ஒரு முறை கொழும்புக்குப் போகவேண்டும். சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்போது ரகுவிடம் பேசி, தமயந்தியை மணந்து கொள்வதற்கு அவனைச் சம்மதிக்க வைக்கவேண்டும். தன்னுடைய யோசனையை அவள் சிவானந்தரிடம் வெளியிட்ட போது அவர் அதற்கு இணங்க மறுத்துவிட்டார்.

“ரகுவின் அந்தஸ்தை எங்களால் எட்ட முடியாது. முறையாகக் கல்யாணம் பேசிப் போவதானால் அதற்கான தகுதி எங்களுக்கிருக்க வேண்டும். தமயந்தி ரகுவோடு நெருங்கிப் பழகுகிறாள் என்பது அவளது கடிதங்களிலிருந்து தெரிகிறது. ரகு உண்மையில் தமயந்தியை விரும்பினால், அவனாகவே தன் விருப்பத்தை எங்களிடம் பிரஸ்தாபிப்பான். அப்பொழுது விஷயம் சுலபமாக முடிந்துவிடும். ரகு தமயந்தியோடு பழகத்தொடங்கி இன்னும் மூன்று மாதங்கள் கூட ஆகவில்லை. அதற்குள் நாங்கள் தப்புக் கணக்குப் போட்டுவிடக்கூடாது. தான் விடுமுறையில் வரும்போது ரகுவையும் அழைத்து வரக் கூடிய சக்தி உன் மகளிடம் இருந்தால் அவள் உண்மையில் சாமர்த்தியசாலிதான். அது வரையில் பொறுமையாக இரு.”

சிவானந்தர் கூறியவற்றில் உண்மையிருந்தது. அதனால் லட்சுமியால் மேலே பேச முடியவில்லை. சிறிது நேரம் யோசனையில் ஆழ்ந்துபோயிருந்த லட்சுமி உட்கார்ந்தாள். அவள் ஏதோ கூறப் போகிறாள் என்பதை உணர்ந்த சிவானந்தர் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

“அப்படியானால் இதையாவது செய்யுங்கள்” என்று எதுவோ கூற முயன்றவள், பின் கட்டில் செல்லம்மாள் நிற்பதைக் கண்டதும் நிறுத்திக் கொண்டாள். பிறகு மெதுவான குரலில் அதிபரின் காதலுக்கே குனிந்து தான் சொல்லவந்ததைக் கூறி முடித்தாள். அவள் கூறியதைக் கேட்டதும் சிவானந்தரின் முகம் விகாரமாக மாறியது.

ரகு வந்தான்

சிவானந்தரின் உள்ளத்தில் சினம் பொங்கி வழிந்தது. தன் மனைவி இவ்வளவு கீழான குணம் படைத்தவளா என்று எண்ணி அவர் திகைப்படைந்தார். வெறுப்போடு அவர் வாயிலிருந்து சொற்கள் வெடித்தன :

“இழிவான செயலைச் செய்யும்படி என்னைத் தூண்டுகிறாய். உன்னுடைய வாயிலிருந்து இத்தகைய வார்த்தைகளை நான் எதிர்பார்க்கவே யில்லை. நீ மகா மோசமானவள் ”

“இப்போது நான் சொல்லக் கூடாதது எதைச் சொல்லி விட்டேன் என்று இப்படிப் பேசுகிறீர்கள் ?”

“உன் மகள் நன்றாக வாழவேண்டும் என்று நீ ஆசைப்படுவதில் நியாயமிருக்கிறது. அதற்காக இன்னொரு பெண்ணைப் படுகுழியில் தள்ளு

வது சரியா? அந்தப் பேதைப் பெண்ணின் அழிவில் தமயந்தியின் வாழ்வை நீ அமைக்கப் பார்க்கிறாய். இதற்கு நான் ஒருபோதும் சம்மதிக்கமாட்டேன்.”

“நடராசன் மாதம் நூறு ரூபா சம்பாதிக்கிறான். பார்வைக்கும் இலட்சணமான பையன். கலாவின் நிலையிலுள்ள ஒரு பெண்ணுக்கு இதை விட மேலான ஒரு சம்பந்தம் கிடைக்குமென்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா?”

“நல்ல வாழ்வோ, கெட்ட வாழ்வோ அமைவது அவரவர் தலைவிதியைப் பொறுத்த விஷயம். இன்றைக்குக் கோடீஸ்வரனாக இருப்பவன் நாளைக்குப் பரம தரித்திரனாகி விடவுங் கூடும். நானறிய மாடி வீட்டில் சகல சுகபோகங்களோடும் வாழ்ந்த செல்லம்மாள் இன்று அடுத்த வரை அண்டிப் பிழைக்கவேண்டிய நிலையில் குடிசையில் வாழ்கிறாள். ஆகவே நடராசன் வகிக்கும் உத்தியோகத்தைப் பற்றியோ, அவன் பெறும் சம்பளத்தைப் பற்றியோ நான் கவலைப்படவில்லை. ஆனால் அவன் காசநோயினால் பீடிக் கப்பட்டவன். கல்யாண வாழ்க்கைக்கே உதவாதவன். அவனைப் போய்க் கலாவுக்குக் கட்டிக் கொடுக்கலாம் என்று கூற உனக்கு எப்படித் தான் மனம் வந்தது?”

“காசநோயாளர் ஆஸ்பத்திரியில் இரண்டு வருடங்கள் இருந்தவன் என்பதற்காக அவன் மணவாழ்க்கைக்கு உதவாதவன் என்று முடிவு கட்டி விடுவதா? அவன் முற்றாகக் குணமடைந்து திரும்பியதால்தானே அவனை மறுபடியும் நீங்கள் வேலையில் சேர்த்துக் கொண்டீர்கள். காசநோயினால் பீடிக்கப்பட்டவர்கள் குணமடைந்த பின் கல்யாணம் செய்து குழந்தைகளோடு வாழ வில்லையா?”

லட்சுமி கூறுவதிலும் நியாயமிருக்கிறது என்பதை உணர்ந்தார் சிவானந்தர். ஆனாலும் நடராசனுக்குக் கலாவைக் கட்டிக்கொடுக்க அவர் விரும்பவில்லை. கலாமீது அவருக்கு உண்மையான பாசமிருந்தது. மனைவி எவ்வளவோ தடுத்தும் கேளாமல் அவர் கலாவைப் பாடசாலையில் பயில வைத்ததோடு அதற்கான செலவையும் ஏற்றுக்கொண்டார். நடராசன் நல்ல குணசாலிதான். நீண்ட காலம் பாடசாலைக்கு மாஸ்தாவாகப் பணி புரிந்து வருகிறான். ஆயினும் அவன் காசநோய்க்கு இலக்காகியவன். அவனுக்குக் கலாவை மணம் செய்து வைப்பதா? ஆனால் மனைவியோடிருந்து வாதாடிக்கொண்டிருக்கவும் அவர் விரும்பவில்லை. சிந்தனையோடு எழுந்து வெளியே சென்றார்.

இருந்த இடத்தை விட்டு நகராமல் சிந்தனையில் மூழ்கியிருந்தாள் லட்சுமி. தனது திட்டம்

சரியானது என்பதில் அவளுக்கு அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையிருந்தது. ரகு, கலாவிடம் அக்கறைகொண்டிருக்கிறான் என்பது அவளுக்குத் தெரியும். அந்த அக்கறை தீவிரமானதல்ல என்பதை அவள் உணர்ந்திருந்தாள். செல்லம் மாளின் குடிசையில் ஒருநாள் தங்கிவிட்டுக் கொழும்புக்குத் திரும்பிச் சென்ற ரகு, செல்லம்மாளுக்கோ, கலாவுக்கோ கடிதம் ஒன்று கூட எழுதவில்லை. செல்லம்மாளின் கஷ்ட ஜீவனத்தை நேரிலே கண்டும்கூட அவன் எவ்வித உதவியும் செய்யவில்லை. வறுமையால் வாடினாலும் செல்லம்மாளின் திமிர் மட்டும் இன்னும் குறையவில்லை என்பதை, தான் புதிதாக வாங்கிய மாளிகைக்குக் குடிபோக அவள் மறுத்து விட்டதிலிருந்தே ரகு உணர்ந்திருப்பான். அதனால் செல்லம்மாள் மீதும் கலா மீதும் அவனுக்கு வெறுப்புத்தான் வளர்ந்திருக்கும். ரகு மறுபடி இங்கு வந்தால் இந்த நிலைமாறி விடவுங் கூடும். அவன் இங்கு வருவதற்கு முன் துரிதமாக நடவடிக்கையில் இறங்கி விடவேண்டும். சிந்தனைச் சிக்கலிலிருந்து விடுபட்டு நிமிர்ந்த லட்சுமி தன் முன்னால் செல்லம்மாள் நிற்பதைக் கண்டாள்.

“என்ன செல்லம், ஏதாவது வேண்டுமா?” என்று பரிவோடு கேட்டாள் லட்சுமி.

“இல்லையம்மா: வேலைகள் முடிந்துவிட்டன. வீட்டுக்குப்போகு முன் சொல்லிவிட்டுப் போகலாம் என்று வந்தேன்.”

“செல்லம், உன்னைப் பற்றித்தான் இதுவரை என் கணவர் பேசிக்கொண்டு இருந்து விட்டுப் போகிறார். நீ எத்தனை நாட்களுக்குத் தான் இப்படிக் கஷ்டப்படப் போகிறாய். கலாவை ஒரு நல்ல இடத்தில் சேர்த்து விட்டால் உன்பாரம் நீங்கிவிடும்...”

“உண்மைதானம்மா. என் செல்வத்தை ஒருவனின் கையில் ஒப்படைத்துவிட்டால் என் கவலையெல்லாம் தீர்ந்துவிடும். அதற்கு என்ன செய்வதென்றுதான் எனக்குப் புரிய வில்லை. என் நிலைதான் உங்களுக்குத் தெரியுமே...”

“அதைப் பற்றி நீ கவலைப்படாதே செல்லம். நீ எப்படி வாழ்ந்தவள் என்பது எங்களுக்குத் தெரியும். பெரிய அளவில் ஒன்றும் செய்ய முடியா விட்டாலும் கலாவின் காதைக் கழுத்தையாவது மறைத்து, அவளை ஒரு நல்ல இடத்தில் சேர்ப்பிக்கவேண்டும் என்று என் கணவர் கூறுகிறார். யாரோ நடராசன் என்று ஒரு பையன் அவரது பாடசாலையில் குமாஸ்தாவாக இருக்கிறானாம். ‘மாதம் நூறு ரூபா சம்பாதிக்கிறான்; நல்ல குணசாலியுங் கூட, அவனைக் கலா

வுக்கு ஒழுங்கு செய்யலாம்' என்று அவர் கூறினார். இப்பொழுது ஒன்றும் அவசரமில்லை. நன்றாக யோசித்துப் பார்த்துவிட்டு நாளைக்கு வந்து நீ உன் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தால்போதும்..."

வீடுநோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தாள் செல்லம்மாள். அவள் உள்ளம் நன்றியால் மலர்ந்திருந்தது. சிவானந்தர் எவ்வளவு நல்ல மனிதர். அவள் கஷ்ட தசையை அடைந்தபின் கௌரவமாக வாழ முடிந்ததே அந்த உயர்ந்த பண்புள்ள மனிதரால்தான். அவர் வீட்டு வேலைக்காரியாக மாறிவிட்ட பின்னும் செல்லம் மாளைப் பார்த்து ஒரு முறைகூட அவர் 'நீ' என்று ஒருமையில் விளித்ததில்லை. வேலைக்காரியின் பிள்ளையைப் போலவா அவர் கலாவை நடத்தினார். தன் பக்கத்திலே உட்காரவைத்து எத்தனை நாட்கள் அவர் கலாவுக்கு உணவூட்டியிருக்கிறார். தமயந்திக்குப் படிப்புச் சொல்லிக் கொடுக்கும் போது கலாவையும் அழைத்து வைத்துப் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்தார். அத்தகைய மனிதர் கலாவுக்கு நன்மையைத்தான் செய்வார் என்பதில் சிறிதும் சந்தேகமில்லை. இதில் நான் சிந்திப்பதற்கு என்னவிருக்கிறது. அவரது விருப்பம் எதுவோ அதற்கு நான் குறுக்கே நிற்கக் கூடாது. கலா நன்றாக வாழ வேண்டும் என்பதில் எனக்குள்ளது போலவே அந்தப் பெருங்குணம் படைத்த மனிதருக்கும்

அக்கறையிருக்கிறது. இல்லா விடில் கலாவுக்கு வேண்டிய நகைகளை வாங்கிக் கொடுக்க அவர் முன் வருவாரா...

குடிசைக்குள் நுழையும் போது செல்லம் மாளின் உள்ளம் நிறைந்திருந்தது. காரண மில்லாமல் கலாவை அணைத்து முத்தமிட்டாள். கலாவுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. அம்மாவிடம் திடீரென்று ஏற்பட்டிருக்கும் குதூகலத்துக்குக் காரணம் என்னவாயிருக்கும்? ஒருவேளை ரகு விடமிருந்து ஏதாவது நல்ல செய்தி வந்திருக்குமோ? கலாவுக்கு அப்படித்தான் நினைக்கத் தெரிந்தது. இன்பம், துன்பம், எதுவானாலும் சரி, உருவாகும் மையமாக அவள் உள்ளத்தில் ரகு நிறைந்திருந்ததால் எடுத்ததற்கெல்லாம் அவளால் அவனைத்தான் நினைக்க முடிந்தது. தன் கைக்கு எட்டாத பொருளாக ரகு போய் விட்டான் என்று தெரிந்ததும் அவனைத் தன் இதயத்திலிருந்து பிரித்தெறிய அவள் சதா முயன்று கொண்டிருந்தாள். அவள் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு முயன்றாலோ அதைவிடப் பன்மடங்கு வேகத்தோடு அவள் உள்ளத்தை அவன் ஆட்டிப்படைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

“என்னம்மா, ஏதாவது விசேஷமுண்டா? உன் முகத்தில் இன்று மகிழ்ச்சி தாண்டவமாடுகிறதே...” என்று ஆவலைக்கட்டுப்படுத்த முடியா

மல் கேட்டாள் கலா. செல்லம்மாளின் உதட்டுக் கோணத்தில் ஒரு புன்சிரிப்பு நெளிந்தது. அவ்வளவுதான். அவள் மேற்கொண்டு ஒன்றும் கூறவில்லை. “ஒன்றுமில்லை கலா” என்று வெறுமனே கூறிவிட்டு உள்ளே சென்றாள்.

ஆமாம்; திருமணம் நிச்சயமாகுமுன் ‘கன்னாபின்னா’ வென்று எதையாவது கூறி இளம் உள்ளத்தில் ஆசையை வளர்க்கக் கூடாது. ஒரு வேளை நடராசன் கலாவை மணக்க மறுத்துவிட்டால், அது எத்தகைய பேரிடியாகிவிடும். அந்த ஏமாற்றத்தை என் குழந்தையால் தாங்க முடியுமா? இப்போதைக்கு ஒன்றும் சொல்லக் கூடாது என்று முடிவு செய்திருந்தாள் செல்லம்மாள்.

வழக்கம் போல அன்று அதிபரின் வீட்டுக்குச் சென்ற செல்லம்மாள், வேலைக்காரர்களெல்லாம் பம்பரமாகச் சுழன்று கொண்டிருப்பதையும், லட்சுமி எல்லோருக்கும் உத்தரவுகள் பிறப்பித்துக் கொண்டிருப்பதையும் கண்டாள். அவளுக்கு ஒன்றும் புரியாவிட்டாலும், வீட்டில் ஏதோ விசேஷம் என்பது மட்டுந் தெரிந்தது. இயற்கையிலேயே தனக்குச் சம்பந்தம் இல்லாத விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ள ஆசைப்படும் பழக்கமில்லாத செல்லம்மாள் தன் வேலைகளைக் கவனிக்க ஆரம்பித்தாள்.

சமையலறையில் வழக்கத்துக்கு மாறாகப் பாத்திரங்கள் குவிந்து கிடந்தன. அவற்றின் எண்ணிக்கையைக்கொண்டு வீட்டில் யாரோ விருந்தாளிகள் வந்திருக்கிறார்கள் என்று செல்லம்மாள் ஊகித்தாள். அந்தப் பாத்திரங்களுள் வெள்ளித்தட்டுகளும், வெள்ளிக் கிண்ணங்களும் இருந்ததால் வந்திருக்கும் விருந்தாளிகள் மிக உயர்ந்த நிலையில் உள்ளவர்களாக இருக்கவேண்டும் என்பது அவள் அனுமானம். ஏனெனில் அந்த வெள்ளிப் பாத்திரங்களை லட்சுமி சாதாரணமாக வெளியில் எடுக்கவே மாட்டாள். முன்னொருசமயம் பாடசாலையின் விளையாட்டு மைதானத்தைத் திறந்து வைப்பதற்காகக் கல்வி அமைச்சர் வந்தபோது அதிபரின் வீட்டில் ஒரு விருந்து நடைபெற்றது. அப்பொழுதும் இப்படித்தான் வெள்ளிப் பாத்திரங்கள் வெளியே வந்து கிடந்தன. அதன் பிறகு எத்தனையோ விருந்தாளிகள் வந்து போயிருக்கிறார்கள். ஆனால் வெள்ளிப் பாத்திரங்களைத் துலக்கும் அவசியம் செல்லம்மாளுக்கு ஏற்படவில்லை. இன்று வந்திருப்பவர்கள் நிச்சயம் பெரிய மனிதர்களாத் தானிருப்பர். அதைப் பற்றி அவளுக்கென்ன கவலை?

பாத்திரங்கள் அனைத்தையும் கிணற்றடியில் குவித்து வைத்துக்கொண்டு கையில் தேங்காய்த்

தும்போடு உட்கார்ந்திருந்தாள் செல்லம்மாள். இன்று சற்று வேகமாக அவள் கைகள் வேலை செய்தன.

“இவற்றை ஒருபுறமாக ஒதுக்கி வைத்து மினுக்குங்கள் மாமி” என்ற குரலைக் கேட்டதும் செல்லம்மாள் நிமிர்ந்தாள். கையிலே ஒரு துவாயைப் பிடித்தபடி நின்று கொண்டிருந்தாள் தமயந்தி. பின்னால் பல் துலக்கியபடியே வந்து கொண்டிருந்தாள் ரகு.

“நீயா அம்மா, எப்பொழுது வந்தாய்?” என்று கேட்டாள் செல்லம்மாள். அவள் கைகள் அவசர அவசரமாகப் பாத்திரங்களை ஒதுக்கிக் கொண்டிருந்தன.

“நேற்று இரவு நானும் ரகுவும் நேரே மோட்டாரிலேயே வந்துவிட்டோம்.” என்றாள் தமயந்தி பெருமிதமாக.

“அப்படியா?” என்று மட்டும் கேட்டுவிட்டு வேலையில் முனைந்தாள் செல்லம்மாள்.

“மாமி சௌக்கியமாக இருக்கிறீர்களா?” என்று கேட்டாள் ரகு.

“ஒரு குறையுமின்றி இருக்கிறேனப்பா” என்றாள் செல்லம்மாள்.

புதிதாக ரகு வாங்கிய மாளிகைக்குக் குடி போக மறுத்துவிட்டதைப்பற்றி அவன் ஏதாவது கேட்பானோவென்று பயந்தாள் செல்லம்மாள். அவன் அதைப்பற்றி ஒன்றுமே பிரஸ்தாபிக்க வில்லை. கைகால் முகம் அலம்பிக்கொண்டு அவன் போய்விட்டான். அவன் அதைப்பற்றி ஒன்றும் கேட்காததற்கு, கூடவே தமயந்தி நின்றது ஒரு காரணமாக இருக்கலாம் என்று நினைத்தாள் செல்லம்மாள்.

அன்று அவளுக்கு நிறைய வேலையிருந்ததால் வழக்கமான நேரத்துக்கு அவளால் குடிசைக்குச் செல்ல முடியவில்லை. அந்தப் பெண் தமயந்தி சதா ரகுவைச் சுற்றிச் சுற்றி வருவதை அவள் கவனித்தாள். இத்தனை வேலைக்காரர்கள் இருந்தும் ரகுவின் சிறிய தேவைகளைக் கூடத் தமயந்திதான் கவனித்தாள். ரகவுட் அவள்மீது பிரியமாயிருக்கிறான் என்பதைச் செல்லம்மாள் புரிந்துகொண்டாள். அதைப் பற்றி அவள் கவலைப் படவில்லை. ஆனால் 'கலா எப்படியிருக்கிறாள்' என்று ஒரு வார்த்தைகூட ரகு கேட்காதது அவள் உள்ளத்தில் வேதனை வித்துக்களை ஊன்றியது.

செல்லம்மாள் குடிசைக்குத் திரும்பியபோது கலா சமையற் கட்டில் உட்கார்ந்திருந்தாள். காலடிச் சத்தத்திலிருந்தே தாயார் வந்துவிட்

டாள் என்பதை உணர்ந்த கலா “ஏனம்மா இன்று இவ்வளவு தாமதம்?” என்று திரும்பிப் பாராமலே கேட்டாள்.

“இன்று அவர்கள் வீட்டில் விருந்தாளிகள் வந்திருக்கிறார்கள்” என்று அசிரத்தையாகப் பதிலளித்தாள் செல்லம்மாள்.

“விருந்தாளிகளா?”

“ஆமம்மா, தமயந்தியும் ரகுவும் வந்திருக்கிறார்கள் ”

‘ரகு’ என்றதும் அவள் உள்ளத்தில் ஒரு பரபரப்பு ஏற்பட்டது. திடீரென்று தன் உடலிலுள்ள நாளங்களிளெல்லாம் இரத்த ஓட்டம் அதிகரித்து விட்டதுபோல் உணர்ந்தாள் கலா. தன் உணர்ச்சி வேகத்தை எங்கே தன் தாயார் கவனித்துவிடுவாளோ என்று அவள் பயந்தாள்.

‘ரகு’ என்ற அந்த இரண்டெழுத்துச் சொல் தன் புதல்வியை என்ன பாடுபடுத்துகின்றது என்பதைக் கண்ட செல்லம்மாள் தன் கண்மணிக்காக இரங்கினாள். அவன் மீது இவ்வளவு அன்பை வைத்திருக்கும் ஒரு பேதைப் பெண்ணைப்பற்றி ரகு ஒரு வார்த்தை கூடப் பேச மறந்துவிட்டானே என்று நினைக்கும்போது அவன் மீது அவளுக்கு வெறுப்புத்தான் ஏற்பட்டது.

“கொழும்பிலிருந்து ரகுவும் தமயந்தியும் நேராக மோட்டாரிலேயே வந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் இராத்திரியே வந்து விட்டார்களாம் ” என்று அலட்சியமாகக் கூறி விட்டு, செல்லம்மாள் முன் கட்டுக்கு வந்தாள்.

ரகுவைப் பற்றி நிறையக்கேட்க வேண்டும் என்று கலாவின் இதயம் அலறியது. ஆனால் அத்தகைய துணிவு அவளுக்கு ஏற்படவில்லை. இந்தக் குடிசைக்கு இனி ரகு வரமாட்டாரா என்று நினைத்தாள். அச்சமயம் வாசலில் ஒரு மோட்டார் வந்து நின்றது. துள்ளிக் குதிக்கும் இதயத்தோடு வாசலுக்கு ஓடிய கலா ஏமாற்றத்தோடு இடிந்து போய் நின்றாள்.

“நீ துரோகி.....”

தேர் போன்ற ஒரு பெரிய மோட்டார் வாசலில் வந்து நிற்பதைக் கண்ட கலா, அதன் சாரதி ஆசனத்திலிருந்து தமயந்தி மட்டும் இறங்குவதைக் கவனித்தாள். ரகுவை எதிர்பார்த்து ஓடிவந்தவள், முகத்தில் ஒரு போலிப் புன்னகையை வரவழைத்துக்கொண்டு தமயந்தியை வரவேற்றாள்.

“என்ன கலா, ஆச்சரியமாயிருக்கிறதா? நான் கொழும்புக்குச் சென்ற பின் கார் ஓட்டவும் சுற்றுக்கொண்டேன். ரகுதான் எனக்குப் பயிற்சியளித்தார். கொழும்பிலிருந்து நாங்கள் வரும்போது நான்தான் மோட்டாரை ஓட்டி வந்தேன்.”

“அப்படியா?” என்று, கேட்கவேண்டுமே என்பதற்காகக் கேட்டு வைத்தாள் கலா. ஆனால் அவள் உள்ளம் பொறாமையால் வெந்து கருகி

யது. ரகு இன்னொருத்தியிடம் நெருங்கிப் பழகு வதையோ, இன்னொரு பெண் அவன்மீது உரிமை கொண்டாடுவதையோ காண அவளால் பொறுக்க முடியவில்லை. ரகு தனக்குக் கிட்டாதவன் என்ற முடிவுக்கு அவள் ஏற்கனவே வந்து விட்டாள். எனினும், தமயந்தி கூறுவதை அவளால் இரசிக்க முடியவில்லை. தனது அதிர்ஷ்டத்தைக் குறித்துப் பெருமையடித்துக் கொள்ளத் தான் தமயந்தி வந்திருக்கிறாளா ?

“இப்படியே நின்று கொண்டு பேசுகிறாயே தமயந்தி; உள்ளே வந்து உட்காரேன்,” என்று கலா உபசாரத்துக்காக.

“இல்லை கலா; எனக்கு உட்கார நேரமில்லை. நானும் ரகுவும் எங்காவது சுற்றிவிட்டு வரலாமென்று முடிவு செய்தோம். ‘கலாவையும் அழைத்துப் போவோமே’ என்று கேட்டேன். ரகு சம்மதித்தார். அதனால்தான் இப்பொழுது வந்தேன். புறப்படு சீக்கிரம்...” என்று அவசரப்படுத்தினாள் தமயந்தி.

கலாவின் நெஞ்சில் ஈட்டி பாய்ந்தது போலிருந்தது. “என்னை அழைத்துப் போக, தமயந்தி ரகுவுக்குச் சிபார்சு செய்திருக்கிறாள். ரகு! நீங்கள் நினைப்பது போல் நான் அவ்வளவு துச்சமானவளல்ல. என் இதயத்தை உங்களுக்கு

அர்ப்பணித்துவிட்டேன் என்பது உண்மை. அதற்காக நான் தன்மானம் இழக்கமாட்டேன்.” ஆத்திரத்தால் அவள் உடல் ஆடியது.

தோழிகள் இருவரும் பேசிக்கொண்டிருப்பதைச் செல்லம்மாள் கவனியாதவள் போல கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள். தமயந்தி ஜம்பமடிப்பதை— அதுவும் கலா விரும்பும் ஒருவனைப்பற்றி அவள் பேசுவதை—கலா எவ்வளவு பொறுமையோடு கேட்டு, நிலைமையைச் சமாளிக்கிறாள் என்பதைக்காண, பெற்றவளின் உள்ளத்தில் பெருமிதம் துள்ளியது. அதே நேரத்தில் அவளுக்கு வேதனையாகவுமிருந்தது. கடைசியாகத் தமயந்தி கலாவையும் கூட வரும்படி அழைத்ததும், அவள் என்ன பதில் சொல்லப்போகிறாளோ என்று செல்லம்மாள் தன் காதுகளைத் தீட்டி வைத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

“தமயந்தி! இதற்குமுன் உன்னோடு எத்தனை இடங்களுக்கெல்லாம் நான் தனியே வந்திருக்கிறேன். ஆனால் இன்று நீ என்னை மன்னிக்கவேண்டும். ஓர் அந்நிய ஆடவனோடு நான் சேர்ந்து திரிவது நன்றாயிருக்குமா? உன்னைப்பொறுத்த வரையில் அதை யாரும் குறையாக நினைக்கமாட்டார்கள். நீ அவர் வீட்டிலேயே தங்கியிருந்து படிக்கிறாய். அவருடனேயே கொழும்பிலிருந்து தனியே வந்திருக்கிறாய். உங்

களோடு நானும் வந்தால் அது உங்களுக்கே இடைஞ்சலாயிருப்பதோடு, ஊரார் தூற்றலுக்கும் இலக்காக வேண்டி நேரிடும் ”

“பாட்டியம்மா மாதிரிப் பேசுகிறாயே கலா” என்று கூறிக் கலகலவென்று சிரித்தபடியே மோட்டாரில் ஏறிப் பறந்தாள் தமயந்தி. அவள் இலகுவில் தன்னை விட்டுவிட்டுப் போகமாட்டாள் என்று நினைத்த கலாவுக்கு அவள் நடந்து கொண்ட விதம் பேராச்சரியத்தைக் கொடுத்தது. படகு மிதந்து செல்வது போல் போய்க் கொண்டிருந்த மோட்டாரையே வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள்.

கொழும்பிலிருந்து இரவு எட்டு மணியளவில் வந்து சேர்ந்த ரகு ‘செல்லம் மாமியைப் போய்ப்பார்க்க வேண்டும்’ என்று சிவானந்தரிடம் கூறினான். அப்பொழுது லட்சுமி முன்னால் வந்து, “தம்பி! நீங்கள் அங்கே போவது செல்லத்தின் மீதுள்ள அன்பினால் என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். ஆனால் உங்களைச் சரியானபடி உபசரிக்க முடிய வில்லையே என்று அவள் எவ்வளவு தூரம் வருந்துவாள் என்பது உங்களுக்குத் தெரியாது. எனக்குத் தெரிந்தபடியால் தான் கூறுகிறேன். நீங்கள் அங்கு செல்வதை அவள் உண்மையில் பெரிய இடைஞ்சலாகவே கருதுகிறாள்,” என்று கூறினான்.

லட்சுமி கூறுவது சரியென்று பட்டது ரகுவுக்கு. கை நீட்டி வாங்கும் பழக்கமில்லாத செல்லம்மாளிடம் தான் செல்வதால் அவளுக்கு மேலும் கஷ்டமேயல்லாது நன்மை விளையாது என்றெண்ணிக்கொண்டு பேசாமலிருந்து விட்டான். கலாவை ஒரு முறை பார்த்துப் பேசலாம் என்று நினைத்த அவன், மறு நாள் பிற்பகல், தான் செல்லாமல் தமயந்தியை அனுப்பிவைத்தான். கலாவோடு ரகு பேசுவதை விரும்பாத தமயந்தி, தானே ரகுவுக்குச் சிபாசிசு செய்ததாகத் திரித்துக் கூறிக் கலாவின் உள்ளத்தைக் கிளறிவிட்டு விட்டுப் போய் விட்டாள்.

மாளிகை வாசலில் வந்து நின்ற மோட்டாரிலிருந்து தமயந்தி மட்டுமே இறங்குவதைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான் ரகு. தமயந்தி வெறுப்போடு அவனை ஒரு பார்வை பார்த்து விட்டுக் கூறினாள் :

“நீங்கள் வேண்டுமானால் அவனைப் போய் அழைத்து வாருங்கள். அவள் என்னை அவமதித்து விட்டாள். நான் எவ்வளவோ கெஞ்சிக் கேட்டும் வர முடியாதென்று மறுத்துவிட்டாள்.”

தமயந்தி கூறியதைக் கேட்டு, ரகு பலமாக வாய்விட்டுச் சிரித்தான். அவன் ஏன் சிரிக்கிறான் என்று ஒருவருக்கும் புரியவில்லை.

“அவள் தன் தாயைப்போலவே இருக்கிறாள் ரகு. நிலைமை தலை கீழாகப் போய்விட்ட பின்னும் அவர்களது அகம்பாவம் மட்டும் குறையவில்லை. ஒரு மனிதன் அனுப்பி அழைத்து வரும் படி கேட்கிறானேயென்று சிறிதளவாவது மதிப்புக் கொடுத்தாளா ... ?” என்று லட்சுமி கூறுகிறாள்.

எரித்துவிடுவது போல் தன் மனைவியை உற்றுப் பார்த்தார் சிவானந்தர். அவரது சீற்றத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் தன் முகத்தை மறுபுறம் திருப்பிக் கொண்டாள் லட்சுமி.

கஷ்டம் வந்த பின்னும் தன்மானத்தை இழக்காமல் ஒருவன் வாழவிரும்பினால், பணம் படைத்தவர்கள் அவனை அகம்பாவம் பிடித்தவன் என்று நினைக்கிறார்கள். இப்பொழுது வர முடியவில்லையென்று கலா கூறினால், அதற்குத் தகுந்த காரணம் ஏதாவது இருக்கலாம். பெண்கள் நினைத்தவுடன் வெளிக்கிளம்ப முடியாத சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு என்பது ஆண்களைக் காட்டிலும் பெண்களுக்குத்தான் முதலில் நினைவுக்கு வரவேண்டும். ஒரு சமயம் கலாவிடம் அணிந்து கொள்ள நல்ல உடை கூட இல்லாமலிருக்கலாம். தன் நிலையை மற்றவர்களுக்கு வெளிக்காட்ட விரும்பாமல், ‘இப்பொழுது வருவதற்கில்லை’ என்று கலா கூறியிருக்கலாம். அதைப்

போய் நாங்கள் பெரிதுபடுத்தக் கூடாது ...” என்று சிவான்ந்தர் கூறினார். லட்சுமியின் முகம் கோபத்தால் சிவந்தது. இம் மனிதரே எல்லா வற்றையும் கொட்டிக் குலைத்து விடுவார் போலிருக்கிறதே என்று அவள் அங்கலாய்த்தாள்.

அவர்கள் பேசுவதைப் பொருட்படுத்தாமல் நின்று கொண்டிருந்த ரகு திடீரென்று சென்று மோட்டாரில் ஏறினான். தானும் ஏறிக்கொள்வதற்காக ஓடினான் தமயந்தி. அவள் ஏறிக் கொள்ள முன் காற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு புறப்பட்டுச் சென்றது மோட்டார். ஏமாற்றத்தோடு திரும்பிவந்த தமயந்தி தேம்பி அழ ஆரம்பித்தாள். அவளைத் தாயார் ஆதரவோடு அழைத்துச் சென்றாள்.

மறுபடியும் ஒரு மோட்டார் குடிசை வாசலில் வந்து நிற்பதை உணர்ந்தாள் கலா. ஆனால் அவள் முன்போல் எழுந்து வாசலுக்கு ஓடவில்லை. மூலையிலிருந்த அந்தக் கயிற்றுக் கட்டிலில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தாள். ‘மறுபடியும் தமயந்தியை அனுப்பியிருக்கிறார் போலிருக்கிறது’ என்று நினைத்தாள் அவள். ‘தானும் ரகுவும் கை கோத்துக்கொண்டு உல்லாசமாகத் திரிவதை எனக்குக் காட்ட ஆசைப்படுகிறாள் பாவம்...’ இப்படி நினைத்ததும் அவள் கண்களில் நீர் திரையிட்டது.

வெளியே வந்திருப்பது யாரென்று எழுந்து சென்று பார்க்காமல் கலா கட்டிலிலேயே அசையாமல் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டதும் செல்லம்மாள் வெளியே செல்ல எழுந்தாள். அப்பொழுது தானாகவே ரகு உள்ளே நுழைந்தான். 'நீயா தம்பி, நான் அந்தப் பெண்தான் மறுபடியும் வந்திருக்கிறது என்று நினைத்தேன்' என்று கூறி ரகுவை வரவேற்றாள் செல்லம்மாள்.

வந்திருப்பது ரகு என்று கண்டதும் கட்டிலை விட்டு எழுந்தாள் கலா. ஆனால் அவனைப் பார்க்காமல் முகத்தை வேறு பக்கம் திருப்பிக் கொண்டிருந்தாள்.

“ஏன் மாமி, கலாவுக்கு உடம்புக்கு ஏதாவது?”...

“அப்படியொன்றுமில்லை தம்பி. அவள் சுகமாகத்தானிருக்கிறாள்..... நிற்கிறாயே, உட்காரேன்...”

ரகு கட்டிலருகே உட்காரச் சென்றதும் கலா அந்த இடத்தைவிட்டு நகர்ந்தாள்.

“கலா, வரமுடியாது என்று சொல்லியனுப்பியதும் அவளுக்கு உடம்புக்கு ஏதாவது வந்து விட்டதோ என்று நான் பயந்துவிட்டேன் ”

‘அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை தம்பி, அவள் முன் போல இப்போதெல்லாம் வெளியே செல்வதில்லை. நீ ஒன்றும் தப்பாக எடுத்துக் கொள்ளாதே.’

கலா எதைக் குறித்தோ வேதனைப்படுகிறாள் என்று அவளைப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே புரிந்துகொண்டான் ரகு. வறுமை தான் அதற்குக் காரணமாயிருக்கும் என்று அவன் நம்பவில்லை. முன்பு அவன் வந்திருந்த போதும் அவர்கள் குடும்பம் இதே நிலையில் தானிருந்தது. அப்பொழுது அவள் இப்படியா இருந்தாள்? என்று அவன் சிந்தித்தான். செல்வத்தில் புரளும் அவன் உள்ளம் அவள் வேதனையைப் பொருளாதார ரீதியில் தான் ஆராய்ந்தது. அவள் வெந்து நீருவதெல்லாம் அவனுக்காகத்தான் என்பதை உணரமுடியவில்லை. நேரிலேயே கேட்டுத்தெரிந்து கொள்ளலாம் என்ற எண்ணத்தோடு ‘மாமி, எனக்குக் கொஞ்சம் தேநீர் வேண்டுமே’ என்றான்.

அவன் எதிர்பார்த்தது போல் செல்லம் மாள் எழுந்து செல்லவில்லை. கலாதான் நேநீர் தயாரித்து வர உள்ளே சென்றாள். ரகு ஏமாற்றத்தோடு உட்கார்ந்திருந்தான்.

ரகு தலிப்பதைச் செல்லம்மாளின் பெண்ணுள்ளம் நன்கு புரிந்துகொண்டது. ஆனாலும்

அவள் தனிமையில் ரகுவுடன் உரையாடச் சந்தர்ப்பமளிக்க அவள் விரும்பவில்லை. ஒருநாள் சந்திப்பிலேயே தன் உள்ளத்தை ரகுவிடம் பறிகொடுத்துவிட்ட கலா கலங்குவதை அவள் அறிவாள். தன் அருமை மகள் படும் அவஸ்தையைக் கண்டு அவள் எத்தனை நாள் கண்ணீர் விட்டாள்! இனியும் அவள் ஆசைச் செடியை நீர் ஊற்றி வளர்க்கக் கூடாது. அனுபவப் படியின் முதற் கல்லிலேயே கால் வைக்காத பேதைப் பெண் கோடீஸ்வரனான ரகுவின் பேச்சைப் புரிந்துகொள்ளாமல் — தன் இஷ்டம் போல் கருத்துக்களைக் கற்பித்துக் கொண்டு — வேதனைப்படுகிறாள்.

தேநீரோடு வெளியே வந்த கலா அதைத் தன் தாயாரிடம் கொடுத்தாள். செல்லம்மாள் கொடுத்த தேநீரைக் கையில் வாங்கிக் கொண்டே, “ஏன் மாமி, கலா என்மீது கோபமாயிருக்கிறாள் போல் தெரிகிறதே,” என்றான் ரகு சிரித்துக்கொண்டு.

“உனக்குத் தெரியாதா தம்பி, அவள் எப்பொழுதும் இப்படித்தான்” என்றாள் செல்லம்மாள். இது அவளது வழக்கமான வாக்கியம். இதற்கு என்ன பொருளென்று செல்லம்மாளுக்கும் தெரியாது; ரகுவுக்கும் புரியவில்லை. தன்னைப்பற்றியே அங்கு யாரும் பேசாததுபோல் கலா எங்கோ பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள்.

“சரி, நான் போய் வருகிறேன் மாமி. நாளைக் காலைலேயே நான் கொழும்புக்குத் திரும்புகிறேன். அங்கே எனக்கு நிறைய வேலை இருப்பதால் இரண்டு நாட்கள் அதிகமாக இங்கே தங்க முடியவில்லை.”

“போய் வா தம்பி” என்று சுருக்கமாகக் கூறினாள் செல்லம்மாள். கட்டிலைவிட்டு எழுந்த ரகு எதையோ நினைத்துக் கொண்டவன் போல் “மாமி, நான் புதிதாக வாங்கிய மாளிகைக்குச் செல்ல மறுத்து விட்டீர்களாமே ; உண்மை தானா?” என்று கேட்டான்.

“ஆமாம்” என்று நிதானமாகக் கூறினாள் செல்லம்மாள்.

“ஏன்?”

“எனக்கு இஷ்டமில்லை.”

மேலும் ஒன்றும் பேசாமல் கார் நின்ற இடத்துக்குச் சென்றான் ரகு. குடிசை வாசல் வரை வந்து செல்லம்மாளும் கலாவும் நின்றனர். கலாவைத் திரும்பிப் பார்த்த ரகு வெறிவந்தவன் போல் “கலா, வா இங்கே” என்று கத்தினான். அவன் கண்கள் இரத்தமெனச் சிவந்து போயிருப்பதைக் கண்டு செல்லம்மாளே பயந்து விட்டாள். கலா இயந்திரம்போல அவனருகே சென்றாள்.

“என்னை என்றுமே மறப்பதில்லையென்று அன்று உறுதியளித்துவிட்டு இன்று ஒரு வார்த்தை கூட என்னை பேச நீ மறுத்துவிட்டாய். நீ துரோகி; கல் நெஞ்சம் படைத்தவள். உன்னை என்றுமே மறக்காத என்னை, நீ உதாசினம் செய்துவிட்டாய். என் இதயக்குமுறலை உன் அம்மாமுன் கொட்டிவிட நான் விரும்பவில்லை. என் உள்ளத்திலிருந்து வடியும் இரத்தத்தில் தான் நீ திருப்தி காண முடியுமானால் அப்படியே செய், நான் போகிறேன்.”

வார்த்தைகளைக் கொட்டி விட்டு அவள் மோட்டாரில் பறந்துவிட்டாள். இதயத்தை இரு கைகளாலும் பிடித்துக்கொண்டு நின்ற இடத்திலேயே நின்றாள் கலா. அவள் முகம் வெளுத்துப் போயிருந்தது. உடல் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. ஓர் அடிபெயர்த்து வைத்தால் கூட விழுந்துவிடுவாள் போலிருந்தாள்.

கார் போன திசையைப் பார்த்துக்கொண்டு சிலைபோல அசையாமல் நிற்கும் மகளை உள்ளே அழைத்து வந்தாள் செல்லம்மாள். திடீரென்று தன் குழந்தை நோயாளி போலாகிவிட்டதைக் காண அவளுக்குப் பகீரென்றது. “ரகு, என் னம்மா கூறியான்” என்று அவள் பரபரப்போடு கேட்டாள். பதிலுக்கு “ஐயோ ரகு” என்ற

ஓலந்தான் கலாவின் தொண்டையைப் பீறிக் கொண்டு புறப்பட்டது. செய்வதறியாது பெற்றவள் தவித்தாள்.

தங்கள் மாளிகையை நோக்கி ரகுவின் மோட்டார் அறுபது மைல் வேகத்தில் வருவதைச் சிவானந்தர், மனைவி, மகள் மூவரும் கவனித்தனர். 'இவன் ஏன் இவ்வளவு வேகமாகக் காரை ஓட்டிக்கொண்டு வருகிறான்' என்று சிவானந்தர் வியந்தார். உடலை ஒரு ரூலுக்குக் குலுக்கி விட்டு மோட்டார் வாசலில் நின்றதும் வேகமாக இறங்கி உள்ளே வந்த ரகு, யாருடனும் பேசாமல் நேராகத் தன் அறைக்குள் போய்விட்டான். அவன் முகத் தோற்றத்தைப் பார்த்ததும் ஒருவருமே அவனிடம் பேசக்கொடுக்க முயலவில்லை.

அறைக்குள் சென்ற ரகு வெகு நேரமாகியும் வெளியே வராததைக் சண்ட லட்சுமி, தமயந்தியை அவனிடம் அனுப்பி வைத்தாள். கையில் பாதி எரிந்த சிகரெட்டோடு, கண்ணை வெறுமனே மூடிக்கொண்டு சாய்வு நாற்காலியில் படுத்திருக்கும் ரகுவின் அருகே சென்று 'ரகு' என்று மெதுவாக அழைத்தாள் தமயந்தி.

“என்ன தமயந்தி?” என்று கண்ணைத் திறக்காமலே கேட்டான் ரகு.

“நீங்கள் என்னோடு உண்மையாகவே பேசுகிறீர்களா, அல்லது தூக்கத்தில் வாய் பிதற்று கிறீர்களா?”

“ஏன் அப்படிக் கேட்கிறாய்?”

“கண்களை மூடிக்கொண்டே பேசினீர்கள். அதனால் எனக்குச் சந்தேகம் வந்துவிட்டது ... ஆமாம்; கலாவைப் பார்த்தீர்களா ரகு?”

“அவளைப்பற்றி என்னோடு பேசாதே தமயந்தி. வேறு எதைப் பற்றியாவது பேச ...”

தமயந்தியின் முகம் மலர்ந்தது. உள்ளம் நிறைந்த திருப்தியோடு அவள் கேட்டாள்:

“நீங்கள் நாளைக்கே கட்டாயம் போக வேண்டுமா ரகு?”

“ஆமாம்; நான் நாளைக்கே போகவேண்டும்.”

“போனால் எனக்குக் கடிதம் எழுதுவீர்களா?”

“அதனாலென்ன; எழுதுகிறேன் தமயந்தி, நீயும் எழுது என்றான் ரகு.

“எனக்கென்னவோ இங்கிருக்கவே பிடிக்கவில்லை ரகு. உங்களோடேயே கூடக் கிளம்பி விடவேண்டும் போலிருக்கிறது,” என்று முகத்தைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு கூறினாள் தமயந்தி.

“விடுமுறையைக் கழிக்க வந்துவிட்டு, வந்த மறுநாளே இங்கிருந்து புறப்படுவது நன்றாயிருக்குமா தமயந்தி? உன் பெற்றோர்கள் தான் என்ன நினைப்பார்கள்.”

“அதனால்தான் தயங்குகிறேன். நீங்கள் சென்ற பின் எப்படிப் பொழுதைக் கழிப்பதென்றே எனக்குத் தெரியவில்லை.”

“ஒரு மாதந்தானே, பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு இருந்து விட்டு ஓடி வந்துவிடு” என்று சிரித்துக்கொண்டே கூறினான் ரகு. தமயந்தியும் புன்னகைத்தாள். நீண்ட நேரம் அவனுக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருப்பது, அவளுக்கு இதமாகவிருந்தது. இராச் சாப்பாட்டுக்கு நேரமாகிவிட்டது என்று லட்சுமி அறிவிக்கவே இருவரும் அறையை விட்டு வெளியே வந்தனர்.

சிவானந்தர், லட்சுமி, ரகு, தமயந்தி நால்வரும் சாப்பாட்டு மேசையைச் சுற்றி உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தனர். அதிபர் தொண்டையைக் களைத்தார். அவர் ஏதோ சொல்லப் போகிறார் என்பதைப் புரிந்து கொண்டு ரகு அவரை நிமிர்ந்து பார்த்தான். சிவானந்தர் கூறிய செய்தி அவன் வாழ்க்கையையே மாற்றியமைக்கப் போகிறது என்பதை அவனால் முன் கூட்டியே அனுமானிக்க முடியவில்லை.

சூறாவளி

“மிஸ்டர் ரகு ! நீங்கள் நாளைக் காலையிலேயே இங்கிருந்து புறப்படுகிறீர்கள், இல்லையா?” என்ற பீடிகையோடு பேச்சை ஆரம்பித்தார் சிவானந்தர்.

“ஆமாம், அப்படித்தான் முடிவு செய்திருக்கிறேன்.”

“உங்களோடு நான் ஒரு முக்கியமான விஷயத்தைப் பற்றிப் பேச வேண்டும். காலையில் நேரமிருக்காது என்று நினைக்கிறேன்...”

“இப்பொழுதே பேசலாம். இவர்களும் கூட இருக்கலாமல்லவா?”

“அதனாலொன்று மில்லை. அவர்களுமிருக்கலாம்,” என்று கூறியவர் சிறிது நேரம் மௌனமாயிருந்து விட்டுத் தொடர்ந்தார் :

“ரகு ! கோடானுகோடி பொன் குவிந்து கிடந்தாலும், அதனால் மட்டுமே வாழ்க்கை பூரணத்துவம் பெற்றுவிடாது. காலையிலிருந்து மாலைவரை கம்பெனியில் இருந்துவிட்டு நீங்கள் வீட்டுக்கு வந்தால் உங்கள் கால்களைப் பிடித்து விடக் கூட வேலையாட்கள் இருக்கலாம். பணத்தைக் கொடுத்துப் பெறும் சிசுருஷைகளில் நீங்கள் பரிவைக் காண முடியாது ” — சிவானந்தர் சற்று நிறுத்தினார். ரகு யோசனையோடு தலையசைத்துவிட்டுக் கூறினான் :

“நீங்கள் கூறுவது முற்றிலும் உண்மை, அதை நான் பல தடவைகளில் உணர்ந்திருக்கிறேன். சம அந்தஸ்தோடு மனம் விட்டுச் சிரித்துப் பேசுவதற்கு என்வீட்டில் ஒருவருமேயில்லை. உண்மையைச் சொல்லப் போனால், தமயந்தி அங்கு வந்தபின்தான் என் வீட்டை நான் வீடாக உணர்ந்தேன். அதற்கு முன் அது ஒரு ஹோட்டல் போலவே காட்சியளித்தது.”

ரகு கூறியவற்றைக் கேட்டதும், தமயந்தியின் முகத்தில் குதூகலம் களி நடம் புரிந்தது. லட்சுமி பெருமிதத்தோடு நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தாள். அதிபர் கூறினார் :

“துரதிர்ஷ்டவசத்தால் நீங்கள் பெற்றோர்களை இழந்துவிட்டீர்கள். தம்பி, தங்கைகள் இல்லாததும் உங்களுக்குள்ள பெருங் குறையே,

இந்த நிலையில் நீங்கள் திருமணம் செய்து கொண்டால்தான் உங்கள் வாழ்வு மலரும். அத்தோடு தனிமையுணர்ச்சி மறைந்து உள்ளத்தில் நிம்மதியும் நிலவும். காலா காலத்தில் செய்யவேண்டியதை நினைவுறுத்த, தந்தையோ தாயோ உங்களுக்கு இல்லாததாலேயே இப்பிரச்சினை குறித்து நான் பேசுகிறேன். அதை நீங்கள் தப்பாக எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது.”

“இசில் தவறென்ன இருக்கிறது? நீங்கள் என் தந்தையைப் போன்றவர். என்மீது உண்மையான அக்கறையோடு நீங்கள் பேசும்போது நான் அதைத் தப்பாக நினைப்பேனா? மனநிறந்து கூறப் போனால் கடந்த இரண்டொரு மாதங்களாக என் உள்ளத்திலும் கல்யாணம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றிக் கொண்டிருக்கிறது. பணத்தையோ அல்லது எனக்குச் சமதையான அந்தஸ்தையோ நான் எதிர்பார்க்கப் போவதில்லை...”

“அப்படியானால் நான் வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்கிறேன். காலங் கடத்தாமல் அடுத்து வரும் முகூர்த்தத்திலேயே கல்யாணத்தை வைத்துக்கொள்ளக் கூடியதாக”. சிவானந்தர் கூறி முடிக்கு முன் இடை மறித்தான் ரகு.

“அவ்வளவு விரைவாக ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை. குறைந்தது இன்னும் மூன்று மாதங்களுக்காவது பொறுக்கத்தான் வேண்டும். மோட்டார் இறக்குமதியை அரசாங்கம் இப்பொழுது கட்டுப்படுத்தி விட்டதால் மோட்டார் உதிரிப் பகுதிகளை இறக்குமதி செய்து இங்கேயே மோட்டார் தயாரிப்பற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்துகொண்டிருக்கிறேன். உதிரிப் பகுதிகளை இணைக்கும் இயந்திரங்கள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. தொழிற்சாலை இயங்கும் நிலைக்கு வந்து விட்டபின் தான் எனக்கு ஓய்வு ஏற்படும்.”

“இந்தப் பெரிய ஸ்தாபனத்தைக் கட்டி மேய்க்கும் உங்களுக்கு நான் புத்திசொல்ல வேண்டியதில்லை. உங்களுக்கு வசதி கிடைக்கும் போது, கல்யாணத்தை வைத்துக் கொள்ளலாம்...” மேலே பேச முனைந்த சிவானந்தர், தன் மனைவி ‘இனிப் பேசவேண்டாம்’ என்று சைகை செய்ததும் வாயை மூடிக்கொண்டார். பேச்சு வளர்ந்துகொண்டே போனால், விஷயம் திசைமாறி விடுமோ என்று அவள் பயந்தாள். தன் மகளின் அதிர்ஷ்டத்தில் அவளுக்கு என்றுமே நம்பிக்கையுண்டு. இன்று அது ஊர்ஜிதமாகி விட்டது. உணவருந்தி முடிந்து, எல்லோரும் எழுந்து சென்ற பின்னும் தமயந்தி இருந்த இடத்திலேயே உட்கார்ந்திருந்தாள். தான் இந்த உலகத்தில் இருப்பதாகவே அவள் நினைக்க

வில்லை. சுற்பனை உலகில் அவள் ரகுவோடு மணவாழ்க்கை நடத்திக் கொண்டிருந்தாள். அவனோடு கை கோத்துக்கொண்டு, அவள் இன்ப புரியை நோக்கி உயர உயரச் சென்று கொண்டிருந்தாள்...

விடிந்து வெகு நேரமாகிவிட்ட போதிலும், கலா படுக்கையை விட்டு எழுந்திருக்கவில்லை. வேலைகள் எல்லாம் போட்ட போட்டபடியே கிடந்தன. சொற்களின் உருவத்தில், ரகுவின் வாயிலிருந்து புறப்பட்ட வேல்கள் அவள் இதயத்தைப் பிய்த்து எறிந்துவிட்டன. 'நீ என்னை மறந்து விட்டாய்' என்றானே, எவ்வளவு கொடூரமான குற்றச் சாட்டு. என்றாவது அவள் அவனை மறந்திருந்தாளா? எவ்வளவோ முயன்றும் அவனை அவளால் மறக்க முடியவில்லையே. இந்த உண்மையை அவனுக்கு யார் போய்ச் சொல்லுவார்கள் ... அவளால் கண்ணீர் வடிக்கத்தான் முடிந்தது.

ரகு இந்நேரம் புறப்பட்டுச் சென்றிருப்பான். போகும் போது அம்மாவிடமாவது ஏதாவது பேசிவிட்டு போயிருப்பானா? அல்லது இந்தப் பஞ்சைகளின் தொடர்பே வேண்டாமென்று முகத்தையே ஏறிட்டுப் பார்க்காமல் சென்றிருப்பானா? 'ரகு, உன் கலாவை நீ புரிந்து கொள்ளாமல் போய் விட்டாயே...'

“இன்னமும் படுத்துக்கொண்டா இருக்கிறாய் கலா?” என்று கேட்டபடியே உள்ளே நுழைந்தாள் செல்லம்மாள். தாயைக் கண்டதும் ‘ரகு போய்விட்டாரா அம்மா’ என்று கேட்க அவள் உள்ளம் துடித்தது. ஆனால், வெகு சிரமத்தோடு தன் ஆவலை அடக்கிக் கொண்டாள்.

“எழுந்திருந்து உன் வேலையைக் கவனி அம்மா. அவர்கள் ஆனந்தக்களிப்பில் கூத்தாடும் அதே வேளையில், இங்கு நீ இப்படி முடங்கிக் கிடப்பதைக் காண எனக்கு வேதனையாயிருக்கிறது. உனக்குப் பன் முறை படித்துப் படித்துச் சொன்னேன். நீ கேட்கவில்லை. அதன் பலனை இப்பொழுது அனுபவிக்கிறாய். அரை வயிற்றையாவது நிம்மதியோடு கழுவிக்கொண்டிருந்த என்னையும் துன்பத்திலாழ்த்திவிட்டு நீயும் புழுவாகத் துடிக்கிறாய். ரகுவின் நிழலில் மிதிக்கவே நாங்கள் தகுதி இல்லாதவர்கள். ஆரம்பத்திலிருந்தே இதை நான் சொல்லி வந்திருக்கிறேன். அனுபவமில்லாத உன் இளம் இதயம் அதை ஏற்க மறுத்துவிட்டது. நான் என்ன செய்ய? உன்னோடு கட்டி அழுவதைத் தவிர எனக்கு வேறொன்றும் தோன்றவில்லை.”

பதில் பேசாது எழுந்து சென்ற கலாவை நிறுத்தினாள் செல்லம்மாள். “கலா, நீ வேதனைப்படுவாயே என்பதற்காக எதையும் நான்

மறைக்க விரும்பவில்லை. நான் கூறப்போகும் செய்தியைக் கேட்பதற்கு முன் உன் இதயத்தைக் கல்லாக்கிக் கொள்...”

ஆச்சரியமும் பயமும் கலந்த உணர்ச்சி முகத்திலே சுழியிட, தன் தாய் என்ன சொல்லப் போகிறாளோ என்று அவள் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தாள் கலா.

“ரகுவுக்குத் தமயந்தியை நிச்சயம் செய்து விட்டார்கள். அவன் தனது பூரண சம்மதத்தைத் தெரிவித்துவிட்டுப் போயிருக்கிறான்”

தன் தலையிலே யாரோ இரும்புச் சலாகையால் ஓங்கி அறைந்துவிட்டது போல உணர்ந்தாள் கலா. பெரிய சுருங்கற் பாறை பெயர்ந்து வந்து அவள் மார்பை அழுத்தியது. இடி முழக்கம், சூறாவளி, பூகம்பம் எல்லாம் அவள் இதயத்துள்ளே கோர நர்த்தன மாடின. சிறு பிள்ளை போல் வெம்பி வெடித்து அழத்தொடங்கினாள்.

அவளைத் தேற்றுவதற்குச் செல்லம்மாள் முயலவில்லை. அழட்டும்; நன்றாக அழட்டும்; உள்ளத்து ஆசைகளைக் கண்ணீரால் கரைத்து வெளியேற்றி விட்டுத் தானாகவே சாந்தியடையட்டும்; என்று எண்ணிய படியே அவள் வெளியே சென்றாள்.

ரகுவுக்கும் தமயந்திக்கும் திருமணம் நடக்கு முன் கலாவுக்கும் நடராசனுக்கும் கல்யாணம் செய்து வைத்துவிடவேண்டும் என்று லட்சுமி துரிதப்படுத்தினாள். சிவானந்தர் முதலில் தயங்கிய போதிலும், செல்லம்மாள் தனது பூரண சம்மதத்தைத் தெரிவித்துவிட்டாள் என்று லட்சுமி கூறியதால் பேசாமலிருந்தார். மறு நாள் செல்லம்மாளை அழைத்து அவர்கள் கலாவின் திருமணம் பற்றிப் பேசினார்கள். கலாவுக்குத் தேவையான நகைகளை வாங்கிக் கொடுப்பதோடு திருமணத்துக்கான செலவையும் தாமே ஏற்றுக்கொள்வதாகச் சிவானந்தர் கூறியதும் நன்றி உணர்ச்சியால் செல்லம்மாளின் கண்கள் பனித்தன. நடராசன் காசநோயால் பீடிக்கப்பட்டிருந்தான் என்ற விஷயம் அவளுக்குத் தெரியாததால் தனது திருப்தியைத் தெரிவித்தாள்.

ரகுவையே நினைத்து உருகிக் கொண்டிருக்கும் தன் மகளிடம் விஷயத்தை எப்படிச் சொல்வதென்று தயங்கினாள் செல்லம்மாள். 'நான் கல்யாணமே செய்துகொள்ள மாட்டேன்' என்று கலா பிடிவாதமாக மறுத்து விடுவாளோ என்றும் அவளுக்குப் பயமாயிருந்தது. கண்ணே, பொன்னேயென்று காதலித்தவர்கள் பலர், தாங்கள் காதலித்தவர்களை விட்டுவிட்டு வேறு ஆணையோ, பெண்ணையோ மணந்து கொண்டு குடியும் குடித்தனமுமாய் வாழ்வது

அவளுக்குத் தெரியும். பழைய நினைவுகளைக் காலம் கரைத்துவிடும். ஆனால் ரகு, தன்னை விட்டு விலகிச் சென்று விட்டான் என்பதைக் கலா உணர்ந்து, இன்னும் சில நாட்கள் கூட ஆகவில்லையே. அதற்குள் போய் பிரஸ்தாபித்தால், கலா தற்கொலை செய்யவும் துணிந்து விடுவாளே

‘தற்கொலை’ என்ற நினைவு வந்ததும் செல்லம்மாளின் உடல் நடுங்கியது. அவள் உயிர் வாழ்ந்துகொண்டிருப்பதே தன் ஒரே புதல்விக் காசத்தானே. ரகுவின் திருமணம் முதலில் முடிந்துவிட்டால், அவன் முற்றாகத் தனக்கு இல்லையென்றாகிவிட்டான் என்ற முடிவுக்குக் கலா வந்துவிடுவாள். அதன் பின் நடராசனை மணக்க அவள் ஒப்புக்கொள்ளவுங் கூடும். இப்போதைக்கு இதைப்பற்றி ஒன்றும் அவளிடம் கூறக் கூடாது என்ற முடிவோடு குடிசைக்கு வந்தாள் செல்லம்மாள்.

கலா முன் போல அழுது வடிந்து கொண்டிருக்கவில்லை. அவள் வழக்கம்போலத் தன் கருமங்களைச் செய்துகொண்டிருப்பதைக் காணச் செல்லம்மாளுக்குத் திருப்தியாயிருந்தது. கலாவை யாரும் தேற்றவில்லை. அவள் தன்னைத்தானே தேற்றிக்கொண்டு விட்டாள். அவள் கண்ணை மறைத்துக்கொண்டிருந்த மாயைத் திரை இப்பொழுது விலகிவிட்டது.

‘ரகு ஒரு செல்வந்தர். புகழின் உச்சிக்குப் போய்விட்டவர். நான் ஒரு வேலைக்காரியின் மகள். என்னை அவர் மணந்து கொள்வதைச் சமூகம் ஏற்றுக் கொள்ளாது. என்னோடு அவர் பழகும்போது வெறும் அன்பைத்தான் சொரிந்தார். கல்யாணத்தைப் பற்றி அவர் நினைத்தேயிருக்க மாட்டார், ‘மறந்து விடாதே’ என்று அவர் கூறிய வார்த்தைக்குக் கருத்துப் பொதிந்த, அழகான அர்த்தங்கள் பல வேண்டுமானாலும் கற்பிக்கலாம். அதே நேரத்தில் உப்புச் சப்பற்ற மொட்டை வார்த்தையாகவும் அதை எடுத்துக்கொள்ளலாம். அம்மாவை முதன் முதலில் ரகு சந்தித்தபோதும் ‘என்னை மறந்து விட்டீர்களா மாமி’ என்றுதான் கேட்டார். ரகுமீது எனக்குச் சபலம் ஏற்பட்டதால் நான் வேண்டாத கற்பனைகளையெல்லாம் சிருஷ்டித்துக் கொண்டு என்னையே ஏமாற்றிக் கொண்டு விட்டேன்...’ இப்படி நினைத்ததும் அவள் சிந்தையில் தெளிவு ஏற்பட்டது. ஒரு சோகப் புன்னகையோடு எழுந்து தலைவாரி, முகங் கழுவி, தன்னை வழக்கம்போல் அலங்கரித்துக்கொண்டு வேலைகளைக் கவனிக்க ஆரம்பித்தாள் கலா.

தாயார் உள்ளே வந்ததைக் கண்டதும் “என்னம்மா, இன்று நேரத்தோடு வந்து விட்டாயே. ரகு வந்திருந்த சமயம் நீ ஓடியாடி

உழைத்ததற்காக உனக்கு ஓய்வு கொடுத்திருக்கிறார்களா ?” என்று சிரித்துக்கொண்ட கேட்டாள் கலா.

இவ்வளவு விரைவாக அவள் சுயநிலைக்குத் திரும்பிவிட்டதைக் காணச் செல்லம்மாளுக்கு வியப்பாயிருந்தது. ஆனால் அதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல், “இல்லையம்மா ; வேலைகள் முடிந்துவிட்டன. அதனால் வந்து விட்டேன். வயிற்றுக்கு யாழாவது ஓய்வு கொடுக்க முடிந்தால்தான் எனக்கும் ஓய்வு கிடைக்கும்” என்று பாதி வேடிக்கையாகவும் கூறினாள்.

“ஏனம்மா, ரகு தமயந்தி வீவாகத்தைப் பற்றி அன்று கூறினாயே ; அவர்கள் எப்பொழுது நாள் வைத்திருக்கிறார்கள் ?”

முகத்திலே எவ்வித உணர்ச்சி பாவமும்மில்லாமல் சர்வ சாதாரணமாக ரகுவின் திருமணத்தைப் பற்றிக் கலா கேட்பதைக் கண்டதும் செல்லம்மாள் ஆச்சரியத்தில் மூழ்கிவிட்டாள். உண்மையிலேயே அவள் தன் உள்ளத்திலிருந்து முற்றாக ரகுவை உதறித் தள்ளி விட்டாளா ? அல்லது எரிமலை குமுறி வெடிப்பதற்கு முன் நிலவும் அமைதியைப் போல, கலா திடீரென்று அடைந்துள்ள மனச் சாந்திக்குப் பின்னால் கோரவிளைவுகள் ஏதாவது காத்திருக்கின்றனவா ?... அவ

ளால் ஒரு முடிவுக்கும் வரமுடியவில்லை. சிறிது நேரம் யோசனையோடு கலர்வின் முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்து விட்டுக் கூறினாள்:

“அவர்கள் இன்னும் நாள் குறிக்கவில்லை யம்மா. முக்கியமான கம்பெனி வேலை எதுவோ இருப்பதால் இன்னும் மூன்று மாதத்துக்குக் கல்யாணத்தை ஒத்திப்போடும்படி கேட்டுக் கொண்டாலும்... இவ்வளவுதான் லட்சுமி என்னிடம் கூறினாள். அவள் மேலும் ஒன்றும் கூறாதபோது நாள் கேட்பது ஒழுங்கல்லவென்று பேசாமலிருந்து விட்டேன். நாள் துருவித் துருவி ஏதாவது கேட்டால் அவள் அதைத் தப்பாகப் புரிந்து கொள்ளவும் கூடும்...”

“முற்றாக விவரங்களைத் தெரிந்து கொள்வதால், நமக்கொன்றும் ஆகப் போவதில்லை யம்மா.. மேலும் தமயந்தி...” என்று ஏதோ சொல்ல வந்த கலா, குடிசை வாசலில் ஒரு மோட்டார் வந்து நிற்கும் சத்தத்தைக் கேட்டதும், தான் கூற வந்ததைப் பாதியில் நிறுத்தி விட்டுத் துள்ளியெழுந்தாள்.

கலாவின் கல்யாணம் !

மோட்டாரிலிருந்து இறங்கிக் குடிசைக்குள் குதித்தோடி வந்தாள் தமயந்தி. அவளைத் தொடர்ந்து ரகுவும் வருகிறானேவென்று கலாவின் கண்கள் வாசலையே நோக்கிக்கொண்டிருந்தன. ரகு கொழும்புக்குப் போய்விட்டான் என்ற நினைவு வந்ததும் பேசாமல் தமயந்தியை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

“உனக்கு எனது வாழ்த்துக்கள் கலா” என்று தமயந்தி மகிழ்ச்சியோடு கூறுவதைக் கேட்டு ஒன்றும் புரியாமல் விழித்தாள் கலா. இவள் ஏன் என்னை வாழ்த்துகிறாள் தனது அதிர்ஷ்டத்தைச் சொல்ல ஓடி வந்திருப்பாள் என்றல்லவா நினைத்தேன் ...

“எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லையே தமயந்தி! உன்னை வந்து வாழ்த்தவேண்டும் என்று

நான் எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன். நீ முந்திக் கொண்டு, வந்து என்னை வாழ்த்துகிறாயே...”

“அப்படியானால் உனக்கு மாமி ஒன்றுமே சொல்லவில்லையா, கலா?”

“நீ எதைப்பற்றிப் பேசுகிறாய் தமயந்தி? உனக்கும் ரகுவுக்கும் திருமணம் நிச்சயமாகி விட்டது என்பதைப்பற்றி இப்பொழுதுதான் அம்மா கூறினாள். அதற்கு என்னை ஏன் நீ வாழ்த்துகிறாய்?”

“அப்போது உன் கல்யாணத்தைப் பற்றி ஒன்றுமே உனக்குத் தெரியாதா?”

“என் கல்யாணமா? எனக்கு எங்காவது நீ வரன் பார்த்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறாயா தமயந்தி?” என்று சிரித்துக்கொண்டே கேட்டாள் கலா. உண்மையில் தமயந்தி வேடிக்கை செய்கிறாள் என்றே நினைத்தாள் கலா.

“அவளுக்கு நான் இன்னும் அதைப்பற்றிச் சொல்லவில்லை தமயந்தி. சொல்லலாமென்று தானிருந்தேன். அதற்குள் நீயே வந்து சொல்லி விட்டாய்,” என்றாள் செல்லம்மாள்.

கலாவின் முகத்தில் சிந்தனை ரேகைகள் தாறு மாறாகக் கோடு கிழித்தன. தனக்குத் தெரியாமலே பல வ்ஷயங்கள் திரை மறைவில் நிகழ்ந்து

விட்டன என்பதை அவள் உணர்ந்தாள். தன் உள்ளத்து உணர்ச்சிகளை மறைத்துக்கொண்டு தன் தாயை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

“ஆமாம் அம்மா ; உனக்கு ஒரு பையனைப் பார்த்திருக்கிறோம். இலட்சணமான பையனாம். மாதம் நூறுரூபா சம்பாதிக்கிறான் என்று உன் மாமா கூறுகிறார். அவர் எப்பொழுதுமே உன் மேல் அன்பும் அக்கறையும் கொண்டவர் என்பது உனக்குத் தெரியும். அவர் எங்களுக்கு நன்மையைத்தான் செய்வார். நான் இப்படியே நெடுகக் கஷ்டப்படுக் கொண்டிருப்பதை நீ சகிக்கமாட்டாய் என்ற நம்பிக்கையில் உன்னைக் கேட்காமலே நான் சம்மதந் தெரிவித்துவிட்டேன்.”

செல்லம்மாள் கூறி முடித்து விட்டு மகளின் வாயிலிருந்து என்ன பதில் வரப்போகிறதோ என்று அவள் முகத்தையே ஆவலோடு பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். கலாவின் முகத்தில் பல்வேறு வகையான உணர்ச்சிகள் தோன்றித் தோன்றி மறைந்தன. கடைசியில் அவள் முகம் உறைந்து கடினமான பாறையைப்போல் காட்சியளித்தது.

“நீ செய்தது சரிதானம்மா. என்னைப் பெற்று வளர்த்துப் பெரியவளாக்கிவிட்ட

உனக்கு என் பிற்கால வாழ்க்கையை முடிவு செய்யும் உரிமை உண்டு. என் புதல்வி ஏற்றுக் கொள்வாள் என்ற நம்பிக்கையில் நீ கொடுத்த வாக்கை நான் காப்பாற்றுவேன்.” கலாவின் வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றும் உறுதியோடு வெளிவந்தது.

“என் செல்வமே! என் பெற்ற வயிற்றில் பால் வார்த்தாயம்மா” என்று உணர்ச்சி மேலீட்டால் நாத்தமுதமுக்கக் கூறியபடியே கலாவைக் கட்டியணைத்தாள் செல்லம்மாள்.

‘கலா’ என்று தமயந்தி அழைத்ததும் தாயிடமிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொண்டு தமயந்தியைப் பார்த்தாள் கலா.

“உனக்குப் பார்த்திருக்கும் பையன் உனக்கும் தெரிந்தவன்தான். அவனும் உன்னைப் பார்த்திருக்கிறானாகையால் பெண் பார்க்கும் படலத்திற்கு அவசியமே இல்லாமற் போய் விட்டது,” என்று சிரித்தபடியே தமயந்தி கூறினாள். அவள் சிரிப்பில் ஏளனம் கவிந்திருப்பதைக் கண்டாள் கலா. ஆனால் அவள் வாய்திறந்து ஒன்றும் பேசவில்லை.

எனக்குத் தெரிந்த பையனா? அப்படியானால் அவன் யாராயிருக்கும்? நேரே விஷயத்தைச் சொல்லாமல் இவள் ஏன் புதிர் போடுகிறாள்...

“என்ன கலா, திகைத்துப்போய் நிற்கிறாய். எங்கள் பாடசாலையில் குமாஸ்தாவாக இருக்கும் நடராசனை உனக்குத் தெரியுமல்லவா? அவன்தான் உன் வருங்காலக் கணவன். தாய்க்கு அவன் ஒரே பிள்ளை. ‘பிச்சல் பிடுங்கள்’ ஒன்று மிருக்காது. ‘ஜம்’ மென்று மகாராணியாய் எல்லோரையும் அதிகாரம் பண்ணிக்கொடிருக்கலாட : இல்லையா கலா?”

தன்னை வாழ்த்துவதற்கல்ல, நையாண்டி செய்வதற்கே தமயந்தி வந்திருக்கிறாள் என்ற உண்மை கலாவுக்கு இப்பொழுது புரிந்துவிட்டது. நடராசன் காசநோய் ஆஸ்பத்திரியில் இருந்தவன் என்ற விவரம் பாடசாலையிலுள்ள அத்தனை மாணவர் மாணவிகளுக்கும் தெரியும். அவன் குணமடைந்து, மறுபடி பாடசாலைக்கு வந்து வேலையை ஏற்றுக்கொண்டபின், அவன் இருந்த அறைக்குள் செல்ல மாணவர்கள் விரும்புவதில்லை. முக்கியமாகத் தமயந்தி அவனிருந்த பக்கங் கூடச் செல்லமாட்டாள்.

“அப்பா, ஏன் இந்தக் காசநோய்க்காரனை மறுபடியும் வேலையில் சேர்த்துக்கொண்டிருக்கிறாரோ தெரியவில்லை. அந்த அறைக்குள் போகவே எனக்குப் பயமாயிருக்கிறது” என்று தமயந்தி சொல்லும் போதெல்லாம், கலாவும் அவளை ஆமோதித்திருக்கிறாள். அதே நடரா

சனுக்கு அவள் இப்பொழுது வாழ்க்கைப்பட வேண்டியிருக்கிறது. விதியை நினைத்து உருகு வதைத் தவிர அவளால் வேறொன்றும் செய்ய முடியவில்லை.

வந்த காரியம் முடிந்ததும் சொல்லிக் கொள்ளக் கூட நேரமின்றி மோட்டாரில் ஏறிப் பறந்தாள் தமயந்தி. மகளின் வரவை ஆவ லோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த லட்சுமி, “என்ன நடந்தது?” என்று தமயந்தியைக் கண்ட தும் அவசரமாகக் கேட்டாள்.

“பூரண வெற்றியம்மா. நீ எதிர்பார்த்தது போல் கலா கண்ணைக் கசக்கவில்லை. தனக்குச் சம்மதம் என்று கூறிவிட்டாள். நீ நினைத்தது போல் ரகுவுக்கும் அவளுக்கும் எவ்விததொடர்பு மில்லை. ஒரு நாள் சந்திப்பில் அவளிடம் மன தைப் பறிகொடுக்கக் கலாவொன்றும் அதிருப சந்தரியல்ல. அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து போன்ற வெளிநாடுகளுக்குச் சென்ற பல பேர் மத்தியில் பழகிய ரகு, கலா போன்ற ஒருத்தியிடம் காதல் கொள்வார் என்று உனக்கு ஏன் கற்பனை செய் யத் தோன்றியதோ எனக்குப் புரியவில்லை.”

தன் மகளின் தீர்க்கதரிசனத்தையும், புத் திக் கூர்மையையும் காணப் பெற்றவளுக்குப் பெருமையாயிருந்தது. உள்ளத்தை அழுத்திக்

கொண்டிருந்த பெரும் பாரம் நீங்கி விட்டது போன்ற மன நிறைவு ஏற்பட்டது அவளுக்கு.

கலா ஒன்றும் மறுத்துப் பேசவில்லை என்பதை அறிந்ததும் சிவானந்தர், நடராசனைக் கூப்பிட்டுப்பேசினார். கலாவை ஏற்கனவே அவனுக்குத் தெரியுமாதலால் நடராசன் மகிழ்ச்சியோடு ஒப்புக்கொண்டான். செல்லம்மாள் அதிபர் வீட்டு வேலைக்காரி என்பது அவனுக்குத் தெரியும். அதை நினைக்கும்போதுதான் அவனுக்குச் சங்கடமாகவிருந்தது. காசநோய் ஆஸ்பத்திரியில் இரண்டு வருடங்கள் இருந்து சிகிச்சை பெற்ற தனக்கு இதைவிட மேலான இடம் கிடைக்காது என்பதை அவன் உணர்ந்திருந்ததால் தனது சம்மதத்தைத் தெரிவித்துவிட்டான்.

தனக்குப் பார்த்திருக்கும் மாப்பிள்ளையைப் பற்றி எவ்வித அபிப்பிராயமும் தன் தாயிடம் கூறக் கலா முயலவில்லை. வாழ்க்கையில் அவள் ஒரேயொரு முறை ஒருவனிடம் தன் மனதைப் பறிகொடுத்தாள். அதன் பலன் அவள் முட்டாள் பட்டம் சூட்டிக்கொண்டதுதான். அந்த ஓர் அனுபவமே போதும். ஒரு பெண்ணை ஆதரிக்க ஓர் ஆண் வேண்டும். அந்த ஆணைப் பெரியவர்கள் தேர்ந்தெடுத்தால் சரிதான். இதில் நான் தலையிட என்ன இருக்கிறது... ஆசா பாசங்களைத் துறந்து விட்டவள்போல் அவன் உள்ளம் சலனமற்றிருந்தது.

கலாவின் திருமணத்துக்கு நாள் குறிக்கப் பட்டது. கல்லூரி மறுபடி தொடங்குமுன் கலாவின் கல்யாணம் நடக்க விருப்பதால் தமயந்தி சந்தோஷப்பட்டாள். கலாவுக்குத் தேவையான நகைகளைச் சிவானந்தர் வாங்கி வந்து லட்சுமியிடம் கொடுத்தார். அவற்றை ஒரு முறை நோட்டம் விட்ட அவள் தன் கணவன் மேல் சீறி வீழுந்தாள். சிவானந்தர் ஒன்றும் புரியாமல் விழித்தார்.

“கழுத்துக்கு ஒரு சங்கிலி வேண்டுமென்றால், ஒற்றைப் பட்டில் ஒன்றை வாங்கிவரக் கூடாதா? இரண்டு வடம் சங்கிலி வாங்கியதோடு பதக்கமும் வேறுவாங்கி வந்திருக்கிறீர்களே... அவள் கெட்ட கேட்டுக்கு ஐயாயிரம் ரூபாயையா கொட்டியழவேண்டும்?”

ரகு விஷயத்தில் தமயந்திக்குப் போட்டியாகக் கலா முளைத்து நிற்கிறாளே என்ற பதற்றத்தில் எவ்வளவு செலவழிந்தாலும் கலாவின் கல்யாணத்தை விரைவாக முடித்து விடவேண்டும் என்று துடியாய்த் துடித்தாள் லட்சுமி. ரகுவுக்கும் கலாவுக்கும் எவ்வித தொடர்புமில்லை; தான் கொண்ட பயம் ஆதாரமற்றது என்ற உண்மை இப்பொழுது அவளுக்கும் புலப்பட்டுவிட்டது. அதனால் கலாவின் திருமண விஷயமாகச் சிவானந்தர் தாராளமாகச் செலவு செய்வதை அவளால் சகிக்க முடியவில்லை.

சூடான சொற்களை உதிர்த்துவிட்டு நிற்கும் தன் மனைவிமேல் சிவானந்தருக்கு வெறுப்புத் தான் ஏற்பட்டது. வாழப்போகும் பெண்ணைத் தன் வாயில் வந்தபடி அவள் சபிப்பதைக் கேட்க அவர் உள்ளம் வலித்தது. கலாவுக்குத் தான் மனமறிந்து கெடுதி செய்வதாக அவர் அந்தராத்ராக் கூறியதால் அவள் விஷயத்தில் சற்றுத் தாராளமாக நடப்பதென அவர் முடிவு செய்திருந்தார். ஆகவே மனைவியின் கோபத்தை அவர் பொருட்படுத்தவில்லை.

“வாயை மூடிக்கொண்டு இந்த நகைகளைக் கொண்டுபோய்ச் செல்லம்மாவிடம் கொடு. இப் பொழுதெல்லாம் உன் போக்கையே என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை” என்று கூறிவிட்டு அந்த இடத்தைவிட்டு நகர்ந்தார் சிவானந்தர்.

கலாவுக்கு வாங்கிய நகைகளை லட்சுமி கொடுத்ததும், செல்லம்மாள் அவற்றை வாங்கி ஆவலோடு பார்த்தாள். தன் மகள் விஷயத்தில் அவர்கள் இவ்வளவு தாராளமாக நடந்து கொள்வார்கள் என்று அவள் எதிர்பார்த்த வளல்ல. கடமைக்காகச் செய்யாமல், தன் சொந்த மகளுக்குச் செய்வதுபோல் அந்தப் பெருங் குணம்படைத்த மனிதர் அக்கறை செலுத்துவதைக் காண அவள் உள்ளம் நன்றிப் பெருக்கால நிரம்பியது.

திருமணத்தைச் சிவானந்தர் வீட்டிலேயே நடத்துவதென்று முன் கூட்டியே முடிவு செய்யப்பட்டிருந்தது. அன்று காலையிலிருந்து செல்லம்மாள் ஓடியாடி வேலை செய்துகொண்டிருந்தாள். தான் பெற்ற பிள்ளையின் திருமணம் அன்று நடக்கப் போகிறதானாலும் வருபவர்களை உபசரிக்க அவள் முன்னுக்கு வர விரும்பவில்லை. செல்லம்மாளுக்காக அயலவர்கள் வந்திருந்த போதிலும் சிவானந்தரின் அழைப்பை ஏற்று உயர்ந்த அந்தஸ்தில் உள்ளவர்களும் பலர் வந்திருந்தனர். வேண்டுமென்றே சிவானந்தரும், லட்சுமியும் ரகுவுக்கு அழைப்பு அனுப்பவில்லை. பின்னால் அவன் கேட்டால் ஏதாவது சொல்லிக்கொள்ளலாம் என்று லட்சுமி கூறியதும் சிவானந்தர் பேசாமலிருந்து விட்டார். வருவோர் போவோரை உபசரிக்கும் பொறுப்பைச் சிவானந்தரும் லட்சுமியும் ஏற்றுக்கொண்டிருந்ததால், தேநீர் போடுவதிலிருந்து சமையற்காரரைக் கவனிப்பதுவரை செல்லம்மாளின் பொறுப்பிலிருந்தது.

கலாவை அலங்கரிக்கும் வேலையில் தமயந்தி ஈடுபட்டிருந்தாள். அந்த அறையை நிரப்பிக்கொண்டிருந்த கலாவின் பள்ளித் தோழிகள், கலாவை அலங்கரிப்பதில் தமயந்திக்கு உதவியாயிருந்ததோடு அடிக்கடி கலாவையும் கேலி செய்தார்கள். கலாவின் முகத்தில் விருப்போ

வெறுப்போ தோன்றவில்லை. தன் தோழிகள் கேலி செய்வதை அவளால் இரசிக்க முடியவில்லை. சீக்கிரத்தில் கல்யாணம் முடிந்து நிம்மதியாகக் குடிசைக்கு ஓடிவிட வேண்டும் போலிருந்தது அவளுக்கு. மாப்பிள்ளையை அழைக்க யார் யார் போக வேண்டும் என்பதுபற்றி வெளியே சர்ச்சை நடப்பது அவள் காதில் வீழ்ந்தது. அப்படியானால் இன்னும் வெகு நேரம் இப்படியே உட்கார்ந்திருக்க வேண்டியதுதானா? என்று அலுத்துக்கொண்டாள் கலா.

வெளியூர்களிலிருந்தெல்லாம் சிவானந்தரின் நண்பர்கள் வந்திருக்கிறார்களே, ரகுவும் ஒரு சமயம் வருவாரோ? என்று நினைத்தாள் கலா. ரகுவின் நினைவு வந்ததும் அவள் உடலில் மின்சாரம் பாய்ந்தது. அவன் நினைவை மறப்பதற்காக, வேறு எதையெதையோ சிந்தித்தாள் கலா. அவள் நினைவுக் குவியலை விலக்கிக் கொண்டு ரகு முன்னே வந்து நின்றான்; 'ரகு, இவ்வளவுதானா உங்கள் அன்பும் அக்கறையும்? என் கல்யாணத்துக்குக் கூட வராமல் இருந்து விட்டீர்களே. இனிக்க இனிக்க நீங்கள் பேசிய தெல்லாம் வெறும் அலங்காரச் சொற்கள் தானா? என் இதயத்திலிருந்து பிய்த்து எறிய. எறிய, தானே வந்து ஒட்டிக்கொள்ளுகிறீர்களே. இன்னும் சில மணி நேரத்தில் நான்

இன்னொருவருக்குச் சொந்தமாகப் போகிறேன்,
என் உள்ளத்திலிருந்து நிரந்தரமாகப் போய்
விடுங்கள் ரகு... ரகு...'

உதடுகள் ரகு, ரகு, என்று முணு முணுக்க, கண்
களை அரைவாசி மூடியபடியே தியானத்திலிருப்
பது போல் மோன நிலையில் உட்கார்ந்து கொண்
டிருந்த கலா, படரென்று கதவுகள் திறபட்டுச்
சுவரோடு மோதும் சத்தத்தைக் கேட்டதும்
திகைத்துப்போய் நிமிர்ந்தாள். கூட இருந்த
அவள் தோழிகளும், தமயந்தியுங் கூடத் திடுக்
கிட்டு எழுந்தனர். கோர உருக்கொண்ட அரக்
கனின் வடிவத்தில், உள்ளே புயற்காற்றுப்
போலப் புகுந்து வந்தான் ரகு.

கொல்ல வந்த காலன்

ரகுவின் பயங்கரத் தோற்றத்தைக் கண்டதும் கலா நடுங்கினாள். என்னவோ விபரீதம் நடக்கப் போகிறது என்றெண்ணிக்கொண்டு, கலாவின் தோழிகள் அறையின் ஒரு மூலையில் போய் ஒதுங்கி நின்றனர். தனக்கேற்பட்ட அதிர்ச்சியைச் சமாளித்துக் கொண்டு, “ரகு, இப்பொழுதுதான் வருகிறீர்களா?” என்று கேட்டபடியே உரிமையோடு அவனிடம் சென்ற தமயந்தி, அனல்கக்கும் கண்களால் அவன் கலாவையே உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்பதைக் கண்டதும் ஆத்திரத்தோடு பின் வாங்கினாள். இருந்த இடத்திலேயே இதுவரை உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த கலா, ரகு தன்னையே முறைத்துப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறாள் என்பதைக் கண்டதும் தடுமாற்றத்தோடு எழுந்து நின்றாள்.

ரகுவின் தோற்றம் எல்லோர் உள்ளத்திலும் கிலியை உண்டுபண்ணியது. எவ்வளவோ திட்டமிட்டு, லட்சுமி ரகுவுக்குத் தெரியாமலே கலாவின் கல்யாணத்தை முடித்துவிட ஏற்பாடு செய்த போதிலும், விஷயம் புரியாத தமயந்தி, கலாவின் கல்யாணம் இன்று நடக்கவிருப்பதாக ரகுவுக்கு எழுதிவிட்டாள். அவள் அவனது வீட்டு விலாசத்துக்கு எழுதிய கடிதம், இரவு அவன் வீட்டுக்குத் திரும்பிய போதுதான் அவனது கைக்குக் கிடைத்தது. கடிதத்தைப் படித்ததும் உடைகளை மாற்றிக் கொள்ளாமலே—கை கால் முகம் கழுவாமலே—மோட்டாரில் ஏறிப் புறப்பட்டு வந்தான். இரவு பூராவும் கண்விழித்து, காற்று வேகத்தில் மோட்டாரைச் செலுத்தி வந்ததால், எண்ணெய் வழியும் அவன் முகத்தையும், சிவப்பேறிய அவன் கண்களையும் பார்க்கப் பயங்கரமாயிருந்தது. புழுதி படிந்த அவன் உடையின் தோற்றம் அவனை மேலும் விகாரப்படுத்தியது.

யாருடனும் பேசாமல், நேரே மணப் பெண் இருந்த அறைக்குள் நுழைந்துவிட்ட ரகுவைப் பின் தொடர்ந்து சிவானந்தரும் லட்சுமியும் ஓடி வந்தனர். கல்யாணத்துக்கு வந்திருந்தவர்களிடையே ஏற்பட்ட பரபரப்பைக் கவனித்த செல்லம்மாளும் என்னவோ ஏதோ என்று பயந்த படி கலா இருந்த அறைக்குள் ஓடிவந்தாள்.

அங்கே இரத்தமெனச் சிவந்த, குரோதம் நிறைந்த கண்களால் கலாவைச் சுட்டெரித்துக் கொண்டு நிற்கும் ரகுவைக் கண்டதும் அவள் ஏங்கி, இடி விழுந்து போய் நின்றாள்.

“இங்காலே வாருங்கள் ரகு; நான் எல்லாம் விவரமாகச் சொல்லுகிறேன்...” என்று கூறிய படியே அவன் கையைப் பற்றினார் சிவானந்தர்.

அவர் கையை உதறித் தள்ளிவிட்டு முன்னால் பாய்ந்த ரகு, யாரும் எதிர்பார்க்குமுன் கலாவின் கன்னத்தில் ஓங்கியறைந்தான். தடுமாறிப்போய் நிலத்தில் வீழ்ந்தாள் கலா. அவள் கொண்டையில் மலர்ந்து நின்ற பூச்சரம் கழன்று அறையெல்லாம் தெறித்தது. கலா தட்டுத் தடுமாறி மறுபடியும் எழுந்து நின்றாள். நீர் சொரியும் அவள் கண்கள் மறுபடியும் அவனையே பார்த்தன.

“துரோகி, ஒருநாளும் என்னை மறப்பதில்லையென்று வாக்குக் கொடுத்துவிட்டு, இப்பொழுது இன்னொருவனுக்கா மாலையிட வந்திருக்கிறாய்? கவலையற்று வாழ்ந்துகொண்டிருந்த என் இதயத்தில் காதல் தீயை மூட்டி வைத்துவிட்டுக் கள்ளம் அறியாதவள்போல் மற்றொருவனின் கரம் பிடிக்கத் துணிந்துவிட்டாயா? என்னை ஏமாற்றியவளை நான் வாழ விடமாட்டேன்... உன்னைக்

கொன்று விட்டுத்தான் நான் இங்கிருந்து நகரு வேன்...' பைத்தியம் பிடித்தவனைப்போல், கொடி போலத்துவண்டு நிற்கும் கலா மேல் மறுபடியும் பாய்ந்தான் ரகு. அவனை விடுவிக் கச் சிவானந்தர் எவ்வளவோ முயன்றும் அவ ரால் முடியாமற் போய்விட்டது.

வைர மேறிய ரகுவின் கரங்களுள் கலாவின் பூப்போன்ற கழுத்துச் சிக்கிக்கிடந்தது. இன்பப் போதையில் திளைத்துப் போயிருந்த கலாவுக்கு வேதனை தெரியவில்லை. அவள் பஞ்சு மெத்தை யில் துயில்பவள்போல் இருந்தாள். அவன் தொட்டு அடித்த இடத்தில் தேன் சுரந்தது! 'ரகு என்னைக் காதலிக்கிறார். என்னைக் கொல்லு மளவுக்கு அவர் துணிந்து விட்டார் என்றால் என்மீது அவர் எத்தகைய அன்புகொண்டிருந் திருப்பார். என் ரகு என்னை ஏமாற்றவில்லை. ரகு, நீங்கள் என்னை இதயபூர்வமாக நேசிக் கிறீர்கள் என்பதை நான் நன்கு தெரிந்து கொண்டுவிட்டேன். இந்த இன்பநினைவோடேயே நான் இறந்து விடுகிறேன்... ஆனால் ரகு, நான் ஒன்று மட்டும் சொல்லுகிறேன். என் றுமே உங்களை நான் மறந்ததில்லை... என்னை நம்புங்கள்...'

கலாவின் உதடுகள் மட்டும் இலேசாகத் துடித்தன. வார்த்தைகளை உதிர்க்க முடியாத

படி, அவன் இரும்புக் கரங்கள் அவள் தொண்டையை நெரித்துக் கொண்டிருந்தன.

“ஐயோ ரகு, என் பிள்ளையைக் கொண்டு விடாதேடா” —இதயத்தைப் பிளந்துகொண்டு புறப்பட்ட செல்லம்மாளின் அலறல் எல்லோர் உள்ளங்களையும் தொட்டது. சிவானந்தரால் சாதிக்க முடியாததை ஒரு தாயின் பரிதாப ஓலம் சாதித்து விட்டது. கலாவின் தொண்டையைப் பற்றியிருந்த ரகுவின் முரட்டுக் கரம் தளர்ந்தது. அவன் மெல்ல நிமிர்ந்து செல்லம் மாளைப் பார்த்தான். அவன் இதயம் வெடித்துச் சிதறிய இரத்தம் கண் வழியே நீர் முத்தாக உருண்டது.

“மாமி! நீங்களும் சேர்ந்துதான் சதி செய்துவிட்டீர்கள். உங்கள் மகளை நான் ஒன்றும் செய்யமாட்டேன். என்னை மன்னித்து விடுங்கள்; நான் போய்விடுகிறேன்,” என்று குமுறலோடு கூறிவிட்டுப் போகத்திரும்பிய ரகுவைச் செல்லம்மாள் தடுத்தாள். ரகு எங்கோ பார்த்தபடியே பேசாமல் நின்றான்.

“தம்பி! நானே என் புதல்வியோ உன் அந்தஸ்தை எட்ட முடியுமென்று கற்பனைதானும் செய்ய முடியுமா? நீ எங்கள் மீது கொண்டுள்ள அன்புக்குத் தவறாக அர்த்தங்கற்பிக்க எங்களுக்குத் தைரியம் ஏது? கலா உன்னையே

சதா மனனம் செய்து கொண்டிருந்தாள் என்பது எனக்குத் தெரியும். நான்தான் ஆசையை வளர்க்காதேயென்று அவளுக்கு அணைபோட்டேன். ஒரேயோர் இரலை, அவளோடு நீ உரையாடிய சில மணி நேரத்தில், நீங்கள் இருவரும் உங்கள் இதயங்களைப் பரிமாறிக்கொள்ள முடியுமென்பதை நானெங்கே கண்டேன். அனுபவமற்ற அறியாப்பெண் சின்னக்காலத்து நினைவுகளை இதயத்தில் இருத்திக்கொண்டு, எங்கள் தற்கால நிலையை உணராமல் தடுமாறுகிறாள் என்று நினைத்தேன். தமயந்தியை மணக்க நீ சம்மதித்துவிட்டாய் என்றறிந்ததும் இதயம் நைந்து புழுவாய்த் துடித்த என் கண்மணி, பெற்றவளை மேலும் கஷ்டப்படுத்தக் கூடாது என்ற ஒரே நோக்கத்தோடு இந்தக் கல்யாணத்துக்குச் சம்மதித்தாள்...”

கண்ணீராய்க் கரைந்து நிற்கும் கலாவைத் திரும்பிப் பார்த்தான் ரகு. ஆத்திரத்தால் அவன் அறைந்துவிட்ட அவள், கன்னம் இரத்த மெனச் சிவந்து உப்பிப்போயிருந்தது. குலைந்த கூந்தலோடு, அலங்காரமெல்லாம் சிதைந்து சோகச் சித்திரமாக நிற்கும் அவளைக் காண ரகுவின் உள்ளம் வேதனைப்பட்டது. பலபேர் மத்தியில் மிருகத்தனமாக நடந்துகொண்டு விட்டோமே என்று அவன் பச்சாத்தாப்பப்பட்டான்.

வாய்சிறந்து ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசாமல் தன்னையே ரகு பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறான் என்பதை உணர்ந்ததும் மெல்லத் தலை நிமிர்ந்து அவனை நேராகப் பார்த்தாள் கலா. அவள் விழிக் கோணத்தில் தேங்கி நின்ற கண்ணீர் இரு கன்னங்களிலும் கோடு கிழித்தது.

ரகுவுக்கு என்ன செய்வதென்றோ, சொல்வதென்றோ புரியவில்லை. தயங்கியபடியே கலாவின் அருகில் சென்றவன் “உன்னை அறைந்து விட்டேன் பலபேர் மத்தியில் உன்னை அவமதித்துவிட்டேன்...” என்றான். ரகுவின் இதயத்திலிருந்து குமுறி வெடித்து, வார்த்தைகள் நின்று நின்று வெளிவந்தன.

கலா ‘இல்லை’ என்னும் பாவனையில் தலையசைத்தாள். அவனைக் கட்டிக்கொண்டு கதறவேண்டும் போலிருந்தது அவளுக்கு. பலபேர் அங்கு கூடி நின்றதால் தன் உள்ளத்தே ஊற்றெடுத்து வரும் உணர்ச்சிப் பிரவாகத்தை அவள் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டாள்.

“நான் யாரையும் மணந்து கொள்வதாக, எவருக்கும் வாக்குக் கொடுக்கவில்லை. நீ என்னை நம்புகிறாயா கலா?”

கலா ஆச்சரியத்தோடு அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். ரகு கூறியதைக் கேட்ட செல்லம் மாளும் வியப்போடு லட்சுமியைத் திரும்பிப்

பார்த்தாள். கலாவுக்கு என்ன சொல்வ தென்றே புரியவில்லை. 'அப்போது அம்மா கூறியது: தமயந்தி சொன்னது; எல்லாமே வெறும் நாடகமா? என்னை இந்தக் கல்யாணத் துக்குச் சம்மதிக்க வைக்க எல்லோரும் சேர்ந்து செய்த சதியா?'

வேகமாகப் பாய்ந்து வந்து ரகுவுக்கும் கலாவுக்குமிடையே புகுந்த தமயந்தி வெறுப் போடு ரகுவை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். ஏமாற் றும் அவளை நாக சர்ப்பமாக மாற்றியிருந்தது. விஷம் கலந்த வார்த்தைகள் வேதனையில் தோய்ந்து வெளிவந்தன.

“பணத் திமிரினூல் எதை வேண்டுமானாலும் பிதற்றலாம் என்று எண்ண வேண்டாம் ரகு. கலாவை நீங்கள் கட்டிக்கொள்வதால் எனக் கொன்றும் குறைந்து விடாது. நான் ஒன்றும் உங்களுக்காக ஏங்கிக்கொண்டும் இருக்கவில்லை. பிச்சைக்காரிகள் போன்ற பஞ்சைகள், வேண்டு மானால் பெரிய இடத்தைப் பிடித்துக்கொள்வ தற்கு ஆசைப்படலாம். நான் செல்வத்திலே பிறந்து செல்வத்திலே வளர்ந்தவள். எங்களைக் காட்டிலும் உங்களிடம் சற்று அதிகமாகப் பண மிருக்கலாம், அதற்காகப் பண்பில்லாத ஒருவரை —கொடுத்த வாக்கைக் காற்றிலே பறக்கவிடும் ஒரு சந்தர்ப்பவாதியை—பொய் பேசும் ஒரு

கோழையைக் கட்டிக்கொள்ள நான் விரும்ப மாட்டேன்..." சற்று மூச்சுவிடத் தமயந்தி நிறுத்தியபோது, ரகு அமைதியாகக் கேட்டான் :

"இத்தனை குற்றச்சாட்டுகளுக்கும் உன்னிடம் ஏதாவது ஆதாரம் இருக்கிறதா தமயந்தி? நீ என் வீட்டில் வாழ்ந்த காலத்தில் உனக்கு வாக் குறுதி ஏதாவது கொடுத்தேனா? அல்லது பண்பற்ற முறையில் எப்போதாவது உன்னோடு பழகினேனா? நான் யாரிடம் பொய் பேசினேன்?" -

"அன்று உங்களோடு என் கல்யாண விஷயம்பற்றி அப்பா பேசவில்லையா?"

"இல்லையே. அவர் என் கல்யாணத்தைப் பற்றியல்லவா பேசினார். அதற்கு நான் சம்மதம் தெரிவித்ததும் உண்மை. கலாவை மனதில் வைத்துக்கொண்டுதான் நான் என் சம்மதத்தைத் தெரிவித்தேன்..."

"பொய்.... நீங்கள் கூறுவது அத்தனையும் பொய்..." என்று ஆற்றாமையோடு கத்தினாள் தமயந்தி.

"நான் எதற்காகப் பொய்பேசவேண்டும்? நான் கூறுவதில் உனக்குச் சந்தேகமிருந்தால் உன் அப்பாவையே கேட்டுப்பார். உன்னை மணப்பதாக நான் வாக்குக் கொடுத்திருந்தால், கலாவின் கல்யாணத்தைப் பற்றி நீ எழுதியதும் நான் ஏன் இப்படி ஓடிவர வேண்டும்?"

ஒன்றும் பேச இயலாமல் தேம்பி அழுதாள் தமயந்தி. சிவானந்தர் அவளை ஆதரவோடு அணைத்துக்கொண்டு கூறினார் :

“கவலைப்படாதேயம்மா. ரகு கூறுவதில் உண்மையிருக்கிறது. கலாவைப்பற்றி அப்பொழுது ரகு ஒன்றுமே பிரஸ்தாபிக்காததால் நாங்கள்தான் தப்பாகப் புரிந்துகொண்டோம். கலா யார்? சிறு வயதிலிருந்தே உன்னோடு உடன் பிறந்த சகோதரியைப் போல் பழகியவள். ரகுவைப் போன்ற ஒருவனை அவள் அடைவதைக் கண்டு நாங்கள்தான் அதிகமாகச் சந்தோஷப்பட வேண்டியவர்கள்.”

பெருந் தன்மையோடு அதிபர் பேசுவதைக் கேட்டு, ரகுவைக் காட்டிலும் செல்லம்மாளுக்குத்தான் உள்ளம் குளிர்ந்தது. ஆரம்பத்திலிருந்தே தன் குடும்பத்துக்கு ஆதரவளித்து வந்த அந்தப் பெரிய மனிதரை இன்றைய நிகழ்ச்சி நிரந்தரமாகப் பிரித்து வைத்துப் பகையை வளர்த்து விடுமோ என்று அவள் அஞ்சிக்கொண்டிருந்தாள். இப்பொழுதுதான் அவள் உள்ளத்தில் நிம்மதி பிறந்தது.

சிவானந்தர் கூறியதைக் கேட்டு லட்சுமி சீறி வெடித்தாள். தமயந்தியின் அதிர்ஷ்டம் பறிபோய் விட்டதற்குத் தன் கணவரின் வழுவழத்தபேச்சே காரணம் என்பது அவள் திடமான நம்பிக்கை. தன் மகளுக்கு ரகு கிடைக்

காததைப் பற்றிக் கூட அவள் அதிகமாகக் கவலைப்படவில்லை. கலாவுக்கு இவ்வளவு பெரிய வாழ்வா? என்று நினைத்ததும் பொருமையால் அவள் உள்ளம் தீய்ந்தது. தைரியத்தோடு முன்னால் வந்து கூறினாள் :

“கலா ரகுவை மணக்கப் போகிறாளென்று நாங்களொன்றும் பொருமைப்படவில்லை. ஆனால் நடராசன் ஒன்றும் அடுத்தவர்கையை எதிர்பார்த்து வாழும் பிச்சைக்காரனல்ல. என் கணவரின் வேண்டுகோளை மறுக்க முடியாததாலேயே, கலா, ஒரு வேலைக்காரியின் மகனென்று தெரிந்தும், அவனை மணக்க அவன் இசைந்தான். தன் மானத்தோடு வாழும் அவன் தனக்கு ஏற்பட்டுள்ள இந்த அவமானத்தை ஒரு நாளும் பொறுக்க மாட்டான். கோட்டில வழக்குப் போட்டு மானத்தை வாங்க, ரகுநாதன் செல்வச் சீமானாயிற்றே என்று அவன் தயங்கப் போவதில்லை. எங்கள் அழைப்பை ஏற்று இத்தனை பெரிய மனிதர்கள் இங்கு வந்திருக்கிறார்கள். எல்லோர் முகத்திலும் கரியைப் பூசி அனுப்ப முடியுமா? மாப்பிள்ளையை அழைத்துவர ஏற்கனவே ஆட்கள் போய் விட்டார்கள் ”

லட்சுமி கடைசி வசனத்தைக் கூறியதும் எல்லோரும் “உண்மையாகவா?” என்று அவளைப் பார்த்துக்கேட்டனர். ரகு மட்டும் நிதானத்தை இழக்காமல் கூறினான் :

“அதனால் ஒன்றுமில்லை. நடராசன் வந்தால் அவனோடு நானே பேசிக்கொள்ளுகிறேன். அவனுக்கு ஏற்பட்டுள்ள செலவை நான் கொடுத்து விடுகிறேன். அவன் ஒன்றுக்கும் சம்மதியாமல் நீதிமன்றத்துக்குத்தான் போவேன் என்று அடம் பிடித்தால் அதைக் கண்டு நான் பயந்துவிடமாட்டேன். எனக்கோ, கலாவுக்கோ நீதிமன்றத்தில் தூக்குத் தண்டனை விதிக்கமாட்டார்கள். நஷ்ட ஈடாக ஒரு சிறிய தொகையை நான் கொடுக்க வேண்டியிருக்கும். லட்சுமி மாமி கூறியது போல் இங்கு வந்திருக்கும் விருந்தாளிகளைப் பற்றித்தான் நான் கவலைப்படுகிறேன். அவர்கள் அனைவரும் அதிபரைக் கௌரவித்து வந்திருக்கிறார்கள். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் அவரது கௌரவத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டுமானால் ஒரேயொரு வழிதானிருக்கிறது. இன்றே நான் கலாவை மணந்துகொள்வதுதான் அந்த வழி. கலாவைத் தன் சொந்த மகள் போல் மதித்து வந்த அதிபர் தன் வீட்டில் அவள் திருமணம் நடப்பதை ஆட்சேபிக்கமாட்டார் என்று நினைக்கிறேன்.” பிரசங்க பாணியில் பேசி நிறுத்தினான் ரகு. எங்கும் நிசப்தம் நிலவியது.

ரகுவின் வாயிலிருந்து நிதானத்தோடும். உறுதியோடும் வெளி வந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டுக் கொண்டு நின்ற கலாவின் உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சி பொங்கியது. எனக்காக எத்தகைய

அவமானத்தையும் சகித்துக்கொள்ள முன்னிற்கும் என் ரகுவை நான் இழந்துவிட இருந்தேனே .. அவர் வெளிப்படையாக என்னிடம் ஒன்றும் கூறாவிட்டாலும் 'என்னை மறந்து விடாதே' என்ற ஒரு வார்த்தைக்குள், தன் இதயத்து உணர்ச்சிகளைப் பொதிந்து கொடுத்து விட்டுச் சென்றார். அந்த வார்த்தையின் சக்தியை - பவித்திரத் தன்மையை - என்னால் உணர்ந்துகொள்ள முடிந்ததுபோல் அம்மாவால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அதனால்தான், 'ரகுவின் வார்த்தைகளை நம்பிக்கொண்டு மனப்பால் குடியாதே' என்று அடிக்கடி கூறிவந்தாள். ரகு, இவ்வளவு பேரும் புகழும் படைத்த உங்களைத் தமயந்தி எவ்வளவு துச்சமாக மதித்துப் பேசினாள். பண்பில்லாதவன், பொய்யன் என்றெல்லாம் வசைமாரி பொழிந்தாளே... அவற்றையெல்லாம் எனக்காகத்தானே நீங்கள் சகித்துக்கொண்டீர்கள். நான் பாக்கியசாலி. முதன்முறை உங்களைக் கண்டபோதே, என் தோழிகள் அனைவரையும் விட நான் மிகமிக உயர்ந்தவள் என்ற எண்ணம் என் உள்ளத்தில் எழுந்தது. அது வெறும் கற்பனையாக இல்லாமல் நிஜமாகவே என் வாழ்க்கையில் பலித்து விட்டது. யாருக்கும் எட்டாத உயரத்தில் என்னைத் தூக்கிக் கொண்டுபோய் நிறுத்தி விட்டீர்கள் ரகு. என்னைப்போல் கொடுத்துவைத்தவள் இந்த உலகத்தில் யார் தான் இருக்க முடியும் ?

கலாவின் இன்ப நினைவுகள் பரந்து விரிந்து முடிவற்றுப் போய்க் கொண்டிருந்தன. தொடர்ந்து நிலவிய அமைதியை விரும்பாதவர் போல் சிவானந்தர் கூறினார் :

“கலாவென்ன நீங்கள் மட்டும் அந்நியரா ரகு? உங்கள் திருமணம் என் வீட்டில் நடந்தால் அது எனக்குப் பெருமையாகவிருக்கும்.”

திருமணம் நடந்த மறு நாளே, ரகு புதிதாக வாங்கிய மாளிகைக்குக் கலாவும் செல்லம் மாளும் குடிபோய்விட்டார்கள். ரகுவின் நண்பர்களுக்குத் தெரியாமலே அவன் திருமணம் முடிந்துவிட்டதால் மற்றுமொரு விருந்து வைபவத்தைப் பெருமளவில் நடத்த அவன் ஏற்பாடு செய்யவேண்டியதாயிற்று. அந்த விருந்தில் சிவானந்தர் மட்டும் தனியே வந்து உற்சாகமாகக் கலந்துகொண்டார்.

கலாவை அழைத்துக்கொண்டு ரகு கொழும்புக்குப்பயணமாகும்போது, எத்தனையோ வேலைக்காரர்களிருந்தும், அவனது கைப்பெட்டியைக் கலாவே பிடிவாதமாகத் தூக்கிச் சென்று காரில் வைப்பதைக் கண்டு ரகு சிரித்தான். எத்தனையோ புதுப்புது உண்மைகள் அவனுக்கு இப்போழுது புலனாயின.

முற்றும்.

297506

